

Световен бестселър автор #1

СИЛВИЯ

ДЕЙ

еуфория

Книга 2 от поредицата
afterburn | aftershock

СН
СОФТПРЕС

СИЛВИЯ ДЕЙ ЕУФОРИЯ

Превод: София Павлова

chitanka.info

Става ли въпрос за игри, Джаксън Рътлидж е ненадминат стратег. Срещаше се с едни от най-влиятелните политически фигури в столицата и в същото време някак намираще как да спъва развитието на кариерата ми. Но той не знаеше, че когато правилата не ми допаднат, аз ги загърбвам и създавам свои. Нямах да му позволя да се измъкне лесно. В никакъв случай.

Обичах Джакс толкова, че ми беше невъзможно да си тръгна просто така, дори да е за мое добро. Той самият ме обичаше до такава степен, че не допускаше друг вариант, освен да си тръгне. Не вярваше, че мога да плувам сред акулите. За мен бе удоволствие да му покажа, че вече съм се гмурнала...

Силвия Дей е автор № 1 на New York Times и международен авторов бестселъри с повече от 20 романа, отличени с престижни награди издадени в над 40 страни. Тя е бестселър автор № 1 в 28 държави, а книгите ѝ се издават в милионни тиражи.

Филмът по поредицата afterburn/aftershock се излъчва по стрийминг платформата PassionFlix.

Тази книга е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията в нея са измислени и са продукт на авторовото въображение. Всяка прилика с реални събития, места, компании или хора — живи или мъртви, е случайна.

1

— *Този мъж е страхотно парче. Може да ме обслужи по всяко време.*

Хвърлих ядно поглед към телевизора в хотелската стая, докато вадех от багажа тоалетните си принадлежности. Един бог знае защо бях избрала канал, по който тече дневно токшоу, но определено не бях очаквала да видя любовника си на екрана... нито да чуя как бляскавите водещи обсъждат колко е неустоим.

— *Нищо чудно да сложи кабинки за гласуване във всеки ресторант на Пембри* — подхвърли другата водеща.

Поклатих глава и се отправих към банята. Още ме жегваше, щом се сетех за инвестицията на Джакс в „Пембри Венчърс“. Не бях сигурна, че изобщо някога ще успея да му простя, задето ме прецака така. Може би не трябваше да го приемам толкова лично, за него това беше просто бизнес по всяка вероятност, но има неща, които човек просто не причинява на любимите си хора. Да саботира работата им например — особено ако я обожават. Решила бях да разбера на всяка цена каква е причината за поведението му. И да го накарам да си плати за измяната. А колкото до любовта ми към него, тя нямаше да промени моето решение. Всъщност не бях сигурна, че е в състояние да промени каквото и да било.

Тъкмо оставях чантичката с гримове си на закачалката за кърпите, когато телефонът в хотелската стая иззвъня. Предположих, че ми е отнело доста повече време да разопаковам багажа си, отколкото на Чад, който навярно вече бе готов да се отправим към строителната площадка и да видим ресторанта му — част от същия хотел, в който бяхме отседнали. „Мондего“ се превръщаше във водеща дестинация в Атланта и скоро щях да го докажа на спътника си, дори да се наложи да поизцапам с прах обувките си „Джими Чу“ по време на огледа. Вдигнах телефонната слушалка, подпъхнах я под брадичката си и казах:

— Хей, настани ли се вече?

— По дяволите, Джия! Включи си мобилния! — Дълбокият секси тембър на Джакс докосна всичките ми сетива и в съзнанието ми нахлуха любими горещи спомени. Усетих приятен гъдел, щом си дадох сметка какви усилия е положил, за да ме издири. Джаксън Рътлидж беше зает мъж и имаше огромен избор от жени. Беше напълно излишно да ме преследва из страната. И повече от ласкателно.

Наведох се над плота в банята.

— Ако още не си разбрал, отбягвам те.

— Няма да ти се получи.

Стиснах зъби. Може да беше същински звяр в леглото и да се радвах истински да чуя гласа му, но какво от това? Все още му бях ядосана.

— Затварям.

— Не можеш да ми избягаш — предупреди. — И не можеш да ми погаждаш номера като вчера. Трябва да поговорим.

— Съгласна съм. Но в такива случаи ти обикновено заявяваш, че мога да ти бъда само другарче за секс, без да ми обясниш защо. Нямам необходимото търпение, за да се въртя в омагьосан кръг. Ако не възнамеряваш да ми дадеш истински отговор, няма да ти отделя и секунда от времето си.

— Ще ми дадеш *много повече* от времето си, Джия. — Потръпнах, разпознала този тон. Сякаш казваше: „Ще те чукам до забрава.“

— Ще ти се.

— Кацам, Джия. Ще бъда в хотела ти до час и ще се срещнеш с мен.

— *Какво?* — От вълнение пулсът ми се ускори предателски. Откакто оставих Джакс миналата вечер, бях ужасно възбудена. — Не мога да повярвам, че си ме последвал до Атланта! Откъде, по дяволите, си разбрал, че съм тук?

— От снаха ти.

Щях да си поговоря с Денийз. Тя знаеше, че не искам да чувам Джаксън, така че явно го бе направила нарочно.

— Тогава обръщай самолета и се връщай у дома. Тук съм по бизнес дела, Джакс. Не искам да се доближаваш до работата ми, нямам ти доверие.

Усетих, че съм налучкала правилния подход, щом чух как рязко си поема въздух.

— Добре. Ще пратя кола за теб. Ще се срещнем в моя хотел — отсече.

— Днес имам задачи за вършене. Когато се поосвободя, ще ти звънна. И ще намеря неутрално място за среща. — Може би бар или някой мол. Някъде, където проявите на интимност не са приети. Уви, не вярвах, че ще мога да му устоя, след като вече знаех какви са истинските му чувства към мен.

— В хотела ми, Джия — повтори той. — Срещата на обществено място няма да те спаси. Ще се чукаме здраво и дълго, където и да се видим. По-добре да не ни арестуват и да не попадаме по страниците на таблоидите, не мислиш ли?

— Наистина трябва да поработиш върху егото си.

— Скъпа, ще лазя на колене, ако е необходимо.

Беше мой ред да си поема рязко въздух. Знаеше как да ми повлияе, как да строши преградите ми и да ме остави беззащитна. Опитах се да сторя същото с него.

— Кажи, че ме обичаш, Джакс.

Настъпи мълчание.

— Любовта никога не е била сред проблемите ни.

Затвори и ме остави сама на линията. Както обикновено.

* * *

— Най-после започва да ми се струва реално — заяви Чад, докато оглеждаше строежа.

Усмигнах се.

— Това е добре.

Посегна към ръката ми и я стисна. Срещнали се бяхме на оказаното място, той се появи по официална риза с разкопчана яка, затъкната в свободни дънки. Червеникавокестенявата му коса беше поизраснала, бретонът падаше като завеса над челото и обрамчваше изумителните му зелени очи. Нямаше две мнения по въпроса: Чад Уилямс беше привлекателен мъж. На идване към строежа бе обрал женските погледи, но не им бе обърнал внимание. Надявах се да е все

така, или поне докато отворим първия ресторант. Немалко майстор готвачи се главозамайваха от славата и впоследствие бизнесът им бързо тръгваше надолу.

— Какво следва оттук нататък? — попита и се обърна да ме погледне.

— От „Мондего“ чакат само да потвърдим сделката, за да се захванат по-сериозно със строежа — обясних. — Архитектът ще преправи първоначалния дизайн така, че мястото да събира трима готвачи. Ако новият проект ни хареса, ще дадем официално съгласие и градежът ще продължи с пълна пара.

— Леле. — Издиша шумно и се ухили. — Нямам търпение да видя чертежите.

— Ще ги прегледаме утре. Би трябвало да ни дадат сравнително ясна представа как ще изглежда сградата. А щом се върнем в Ню Йорк, ще ви съберем с Инес и Дейвид, за да се заемете с планирането на менютата за дуелите. Ще е хубаво да подготвите и техни вариации спрямо региона, където е разположен всеки хотел.

Чад кимна.

— Каква тежест ще има тяхната дума по време на целия процес?

— Голяма, що се отнася до менютата — признах. — Избрахме ги заради таланта им и трябва да им позволим да правят това, в което са най-добри. Но като изключим тази част, твоето мнение е определящо. Ти си нашата звезда и ракета-носител. Ще дърпаш Инес и Дейвид напред. Поне засега.

Спътникът ми се поусмихна унило.

— Надявам се това да не предизвика проблеми.

— Подозирам, че ще ти е по-лесно да работиш с тях, отколкото със сестра си.

— Ха! Несъмнено. — Пошегува се, но в изразителните му очи се мярна тъга. Щеше да е много по-добре, ако Стейси също бе подписала с нас и бе започнала този проект с Чад. Джакс беше допринесъл за разрива между близнаците Уилямс, което бе иронично предвид огромните усилия, които полагаше за собственото си семейство.

— Говорил ли си с нея, откакто гръмна новината за „Рътлидж Кепитъл“ и „Пембри Венчърс“? — попитах внимателно.

Събеседникът ми стисна устни.

— За да ѝ дам възможност да злорадства ли?

— За да я поздравиш. Нали се сещаш, да подадеш маслинова клонка.

— Тя ще се държи идиотски.

— Възможно е. — Сложих ръка на рамото му. — Но ти ще се чувстваш по-добре, ако го направиш. А след време, когато сестра ти се осъзнае, ще можеш да ѝ го натякваш.

Думите ми го разсмяха.

— Ще си помисля.

— Впрочем гладен ли си?

— Умирам от глад. Хайде да ядем. — Протегна ръка към мен и аз я поех. — Наоколо има страхотни ресторанти за пържено пиле с гофрети.

— Гофрети и пържено пиле? *Едновременно?*

— Комбинацията е много вкусна, мила моя. Ако не си я опитвала досега, значи не си живяла.

— Всъщност звучи убийствено. Или ще ме убие, или ще кача още пет излишни килограма.

Чад вдигна ръката ми до устните си и я целуна.

— В такъв случай ще ти помогна да ги свалиш.

— Лош човек си ти, Чад Уилямс — смъмрих го шеговито.

Безобидното му флиртуване бе в пълен контраст с поведението на Джакс, който си беше опасен във всеки един аспект. Сякаш прочел мислите ми, той заяви:

— Впрочем Лей ме предупреди, че между теб и Джаксът Рътлидж има нещо.

Вцепених се от изненада, но после осъзнах, че шефката ми е постъпила правилно. По-добре да изгладим потенциалните проблеми сега, отколкото Чад да разбере по-късно и да реши, че умишлено сме скрили нещо от него.

— Излизахме за малко преди две години.

— А сега? — Погледна ме. — От него ли бяха цветята?

— Да. Сега той... — Представих си го как лети насам с частния си самолет, за да ме види. Да преспи с мен. — Върна се в живота ми и се намеси в работата ми, което никак не ме радва.

— Кое не те радва? Че се е върнал в живота ти? Или че се е намесил в работата ти? А може би и двете?

— Работата ми е моят живот — казах, щом се озовахме на улицата и сигнализирахме, че се нуждаем от такси. — Той не може да ти създаде повече неприятности, Чад. Сделката с „Мондего“ е подсигурена. Продължаваме напред.

— А на теб може ли да създаде проблеми?

— За мен не се тревожи.

Пресегна се, за да ме прегърне през раменете, и ме придърпа към себе си.

— Разбира се, че се тревожа за теб. Ти си късметлият ми билет.

Бутнах се закачливо в него.

— Закъде?

— Сякаш не знаеш, моя скъпа Джиана. Към славата и богатството.

Трябва да призная, че южняшкото пържено пиле, сервирано върху гофрета, се оказа дяволски добро. Изядох повече, отколкото трябваше, и се прибрах в хотелската си стая с патешко поклащане. Много ми се искаше да подремна, но с Чад имахме уговорена среща с мениджъра на хотела за три и половина и не исках да съм сънена за нея. Нямаше да дискутираме нищо важно, идеята беше просто да се запознаем на по чаша кафе, но работата си е работа. Отворих лаптопа и седнах на бюрото, за да прегледам електронната си поща. Отговорих на две писма от Лей относно Дейвид Лий, преди да отворя мейла от Диана Джонсън, който бях забелязала още при зареждането на пощата. Извадих мобилния телефон от чантата си и го включих, след което набрах номера на репортерката. Игнорирах известията за гласови съобщения и есемеси от Джакс.

— Диана Джонсън — отговори оживено тя.

— Здравсти. Джиана Роси е.

Отворила бях профила ѝ в *linkedin.com* и се взирах в снимката ѝ. Беше брюнетка с дълга коса и тъмни очи. Някога бяха хубава двойка с Винсент — и двамата тъмни и привлекателни. Връзката им не продължи дълго, но пък същото можеше да се каже за повечето връзки на брат ми. Харесваше му да има стабилна приятелка, но покрай

дългите часове, които прекарваше в „Роси“, самият той не беше от най-стабилните гаджета.

— Джиана, здравей. Как си?

Отпуснах се на облегалката, изпънах крака и изритах обувките си.

— Аз съм добре. Ти как я караш?

— Преследвам поредната история. — Тонът на Диана се промени, прозвуча по-съсредоточена. — Винсент спомена, че искаш да проуча някого...

— Джаксън Рътлидж.

— Разбира се. — Издиша шумно. — Ще споделиш ли защо?

— Ние... се виждаме.

Репортерката се позасмя.

— Загадъчен милионер с повече тайни, отколкото долари в сметката? Знам ги тези.

Потупах носа си. Наясно бях, че за да запазя разсъдъка си, е най-добре да се откажа. Но бях сигурна, че няма да го направя.

— Просто искам да го разбера по-добре. Трябва да знам дали си губя времето, като обмислям сериозна връзка с него.

— Най-вероятно — заяви безцеремонно Диана. — Каква информация ти трябва? Не съм частен детектив, а и има издадени много книги за фамилията Рътлидж. Колкото до бившите му гаджета, можеш да ги проучиш и в гугъл.

— Не, не ме интересуват тези неща. Навярно не можеш да ми помогнеш. Може би искам да знам нещо, което само той може да ми каже. — Въздъхнах. — Не разбирам защо е готов на всичко за членовете на семейството си, макар понякога да изглежда, че не ги харесва особено. Често ме предупреждава да стоя далеч от тях. Преди си мислех, че ме крие като лош навик, но сега ми се струва, че... ме предпазва от тях.

— Ако го е грижа за теб, може и така да е. Членовете на семейство Рътлидж са като тигрови акули. Плуват в една утроба и се изяждат един друг, а накрая оцелява само най-силният.

Застинах, щом си спомних думите на Джакс от предната вечер. *Плувай сред акули, а се държиш, сякаш си на почивка.*

— Добре... — изрекох внимателно. — Коя е най-силната акула в семейството в такъв случай? Паркър Рътлидж?

— Несъмнено.

Джакс беше споменал, че родителите му са се оженили по любов, но после са били нещастни.

— Какво знаеш за майката на Джаксън?

— Лесли Рътлидж? Истинска загадка. Почти не се е появявала на публични събития в последните пет години преди смъртта си, а и като цяло винаги е избягвала светлините на прожектора.

— Джакс отказва да говори за нея.

— Мога да се поразрозя и да видя какво ще изскочи, но ще отнеме известно време. Започнеш ли да проучваш някой Рътлидж, винаги използват тълни охранители.

Въздъхнах. Била съм силно заблудена да си мечтая за нормален живот с Джаксън.

— Каквото и да откриеш, ще съм ти благодарна.

— Разбира се.

Станах и раздвижих рамене. Щях да разпитам лично Джакс за семейството му, но не беше зле да имам и резервен план. Особено предвид досегашното развитие на отношенията ни.

— Благодаря ти, Диана.

— Ей, ще се пазиш, нали? Мъже като Джакс могат сериозно да те прецакат, ако не внимаваш.

— Да, знам. Мерси. И ти се пази.

Затворих на репортерката и оставих смартфона си на бюрото. Тъкмо се върнах към останалите писма в електронната си поща, когато чух сигнал за получено съобщение. Погледнах екрана на мобилния си и видях, че е от Джакс. Изтропах малък танц на килима, преди да осъзная какво върша.

Знам, че си мислиш за мен.

Изсумтях, щом прочетох посланието му.

— Все тая.

Очевидно ти си мислиш за мен — написах.

Освен това те и сънувах.

Усмихнах се на отговора. Едно от любимите занимания на подсъзнанието ми бе да включва Джакс в сънищата ми.

Надявам се да е било бизнес кошмар, в който съм те издухала като конкуренция.

Минута по-късно:

Беше мокър сън, в който ми духаше.

Засмях се. Сменил бе тактиката от предния ни разговор, вече не беше безкомпромисен и твърд, а просто палав. Когато дадена стратегия не работеше, Джакс бързо го разбираше. Започнах да му пиша отговор, но той ме изпревари. Телефонът ми иззвъня. Вдигнах и той заговори, преди дори да кажа „ало“.

— Смучеше ме страхотно, скъпа — каза нежно. — Не можех да дишам, толкова хубаво ми беше. Подръпваше главичката на члена ми с горещата си малка уста, ближеше ме с език, стегнала бе длан около пениса ми и я движеше нагоре-надолу неуморимо. Свърших толкова силно заради теб. И ти глътна всичко, миличка. Всяка капка, Джия.

За миг останах без думи. Съзнанието ми се изпълни с картините от съня на Джакс, представих си как наистина правя всичко това. Обичах да му духам. Обичах да усещам члена му в устата си... обичах вкуса и миризмата му. И обожавах реакцията му. Той се изгубваше напълно в удоволствието, безсрамен в своята наслада. В такива моменти усещах онази интимност с него, за която толкова копнеех.

— Ти винаги си обичала да смучеш члена ми — изрече с кадифен глас. — А аз бих прекарал целия си живот в устата ти, ако можех. Бог ми е свидетел.

— Егоистично копеле — продумах, възвърнала гласа си.

— Когато става въпрос за теб, съм такъв. — Въздъхна. — Лежа си в леглото гол и надървен и се чудя защо, по дяволите, не си при мен.

— Нямах ли си нещо за правене?

— Искам да оправя теб.

Чух сигнала на електронната му поща за новопристигнало писмо и се засмях.

— Лъжец. Работиш.

Преди си устройвахме телефонни секс игри и често свършвахме едновременно. Нямах по-прекрасно нещо на света от начина, по който Джакс изричаше името ми по време на оргазъм.

— Хвана ме — призна невъзмутимо. — Опитвам се да не мисля за теб и се провалям с гръм и трясък.

— Навярно защото работиш над сделката, с която ме прецака.

— Обеща ми порция гневен секс — напомни ми с очевидно удоволствие. — Очаквам я, скъпа.

— Докато съм в такова настроение, не е добра идея да допускаш зъбите ми в близост до члена си.

Джакс се засмя и ме развълнува. Имаше най-хубавия смях — дълбок и плътен.

— Дори заплахите за физическа саморазправа не могат да намалят желанието ми. Ела при мен, Джия.

— Не мога. След малко имам среща.

Станах и отидох до прозореца, не ме свърташе на едно място. Дръпнах прозиращото перде и погледнах надолу към градския пейзаж на Атланта. Къде ли беше Джакс? Задавах си този въпрос всеки ден през последните две години. Но не и той. Вместо да се пита къде съм, бе наредил да ме следят.

— А и не спомена ли, че искаш да поговорим? Едва ли ще разменим много думи, ако дойда в хотела ти.

Помълча около минута, а после каза:

— Имаш чудесно семейство. Винаги съм знаел какво е отношението им към мен, без значение дали е добро или лошо. Те не лъжат и не си губят времето с дребнави глупости. Добри хора са.

— Благодаря — промълвих. Гордеех се с роднините си, гордеех се, че съм част от семейство Роси.

— Моето семейство не е такова, Джия. Не се подлъгвай по чара на баща ми. Той отделя внимание само на хора, които са му полезни.

— Джакс, аз нямам нищо.

— Имаш мен — отвърна мрачно.

— Да не мислиш, че баща ти иска да ме използва срещу теб?

— Може би. Или просто ще те използва. Може да е всичко, мила. Повярвай ми, той винаги си има причина.

Опитах се да осмисля отношенията между Джакс и Паркър — баща и син, които си нямаха доверие.

— Заради него ли стоя далеч от мен през последните две години? Заради него ли беше решен да ме изостави отново?

— Стоях настрана, защото така беше най-добре за теб.

Мразех половинчати отговори.

— Но ето те тук. Дай ми добра причина да се видим, Джакс.

— Защото ти го искаш.

— Измисли нещо по-добро.

Издиша бързо.

— Защото аз го искам. Защото имам нужда да прекарвам време с теб. Когато сме заедно, се чувствам... човек. И ми се струва, че не съм пълен негодник.

Затворих очи и сложих ръка на гърдите си. Сърцето ме заболя от думите му. Искях да знам защо винаги се подценява, защо смята, че не е достатъчно добър за мен. Трябваше да науча отговорите.

— Когато съм с теб, се чувствам самотна — казах му честно. — И си мисля, че искам да намеря някой, който да е постоянна част от живота ми. Някой, на когото бих могла да разчитам.

— Ще ми се да бях този някой.

— Да. На мен също.

2

Прекъснах снаха си още щом вдигна телефона.

— Предателка!

Денийз, която в този момент рецитираше името на салона си, направи пауза, след което каза:

— Значи ти се е обадил, а?

— Тук е! — изпъшках и седнах на ръба на леглото.

— В Атланта? Шегуваш ли се? — подсвирна. Чух леко проскърцване на заден фон и си я представих как сяда на яркорозовия стол зад рецепцията. — Здравно е хлътнал.

— Не мога да повярвам, че си ме издала. Не мислиш ли, че ако исках Джакс да знае къде съм, щях да му кажа?

— Хайде де, никога не съм те виждала да гледаш мъж така, както гледаш него. Просто искам да си щастлива.

— Той заслужава да се поизмъчи малко, Денийз. Да се чуди къде съм и да тъгува по мен.

— О, разбирам. Съжалявам.

Раздвижих крака и се загледах в педикюра си.

— Не, не съжаляваш.

— Е, съвсем мъничко — призна. — И сега какво? Ще се сдобрите ли с целувка?

— Положението не е толкова просто.

— А какво е? Обясни ми.

— Мъж среща жена, зарязва я, появява се две години по-късно, изчуква я и почти прецаква голямата ѝ бизнес сделка. После иска да я прекара отново — навярно и в двата смисъла, но този път ѝ признава от самото начало, че в един момент ще я зареже пак.

— Хмм... — Денийз направи балонче с дъвката си и шумно го пукна. — Ако не знаех как те гледа, бих ти казала да го разкараш.

— Навярно ще е най-разумното решение. Какъв е другият вариант според теб?

— Изчукай го до забрава. Така че да преобърнеш света му. Покажи му какво ще изпусне. Постарай се да го заболи, когато реши, че е време да те остави, за да не може да го направи.

Де да беше толкова лесно.

— Мисля, че планът е идиотски.

— Може би. — Снаха ми се разсмя и аз се усмихнах въпреки нежеланието си. — Но той е първокласен мъжки екземпляр, Джиана. Има много по-лоши неща, които можеш да направиш с времето си, от това да прекараш няколко часа в леглото със секси мъжкар, който е влюбен в теб.

Казваше ми тъкмо нещата, които исках да чуя. Даваше ми извинение да продължа напред, вместо да избягам и да огранича загубите си.

— Поощряваш порока ми, Денийз!

— Какво от това. Ако Джаксън ти се отразява зле, помисли си колко полезен е сексът. Отразява се добре на тена, чудесна тренировка е и ти повдига настроението...

Направих физиономия.

— Затварям ти.

— Обичам те! — вметна бързо.

— И аз теб.

Щом приключих разговора, поспрях за момент и потупах брадичката си с края на телефона. Обичах Джакс толкова, че ми беше невъзможно да си тръгна просто така, дори да е за мое добро. Той самият ме обичаше до такава степен, че не допускаше друг вариант, освен да си тръгне. Може би идеята на Денийз не беше чак толкова лоша. Може би вместо да го отблъсквам, трябваше да му дам цялата любов, на която съм способна. Да се постарая да я почувства истински, за да му липсва, когато я изгуби — и то достатъчно, за да се върне при мен.

Имаше проблем обаче, прецакал ме бе в бизнес план. И не можех просто да пренебрегна това. Раната беше дълбока.

Чад и мениджърът на хотела — Рик, веднага си допаднаха. Приятно ми беше да слушам ленивото им южняшко произношение, очарована и развеселена от двамата мъже. Но когато новият ни

познайник предложи да вечеряме заедно и Чад прие, аз отказах, за да не преча на сближаването им. Стори ми се, че е най-добре спътникът ми да изгради собствени връзки с хората от хотела, без да му светя през цялото време. Не бях негова бавачка и не исках да решя, че му нямам вяра сам да движи бизнес делата си.

Върнах се в стаята си и позвъних на Лей.

— Джиана — изрече, щом ми вдигна. — Как върви в Атланта?

— Чад се чувства добре — отвърнах. — Удобно му е тук, отпусна се и е наистина развълнуван. Посещението му се отразява така, както се надявахме.

Шефката ми беше достатъчно прозорлива и попита:

— Ами ти? Добре ли си?

— Джаксън ме последва дотук. — Не й го казах като клюка, която бих обсъдила с Денийз или с някоя от приятелките си. Съобщих й го, тъй като ставаше въпрос за конфликт на интереси, който не можех да избегна. Нямах да позволя на Джакс да застраши отново работата ми.

— Така ли? — попита замислено. — А ти... какво мислиш за постъпката му?

— Не съм сигурна. Не — поправих се, — всъщност не е така. Много ме е яд, че усложни още повече отношенията ни, като инвестира в „Пембри Венчърс“. На всичкото отгоре се обади на Изабел лично, за да я убеди да дезертира. Не мога да му вярвам, Лей.

Всеки път, щом се сетех за постъпката му, ме обземаше гняв.

— Фатален недостатък.

— Знам. — Имах усещането, че Джакс е действал умишлено, за да задълбочи разрыва помежду ни. Но не знаех дали това го прави повече или по-малко опасен. — Трябва да ми кажеш дали рискувам работата си, като се виждам с него.

— Знаеш, че е така. Няма да те уволня, защото не одобрявам приятеля ти. Твоя работа си е с кого излизаш. Но ако Рътлидж отново предприеме действие, за което може да си му дала информация ти, без значение дали си го сторила нарочно, или не, ще трябва да те освободя, за да не страда бизнесът ми. Разбра ли?

Стомахът ми се сви.

— Разбрах.

— Добре. — Смекчи тона си. — Какви са плановите за утре?

Казах й. Макар да говорех спокойно и уверено, не можех да се отърся от страха, който ме бе обзел. Бях изградила планове за бъдещето си около настоящата си работа и нямах резервен план.

— Осведоми ме какво мисли Чад за чертежа на архитекта, когато го види. И се грижи за себе си, Джиана. За мен си повече от служител. Мисля, че го знаеш.

Кимнах, въпреки че Лей не можеше да ме види.

— Знам. Благодаря ти.

Затворихме и хвърлих телефона на леглото. Започваше да ме боли главата, затова разхлабих шнолата, която придържаше косата ми в стегнат кок на тила. Наистина мразех Джакс в този момент. Не знаех как да се справя с всички емоции, които събуди у мен, откакто се върна в живота ми. Разкъсвах се между желанието да излекувам раните му и да го нараня самата аз.

Пиу. Пристигна съобщение.

Побърквам се, докато те чакам.

Щом видях есемеса на Джакс, в гърдите ми избухна експлозия.

Обадих му се. За всички проблеми в живота ми беше виновен той и трябваше да го знае.

— Кажи ми, че сега влизаш в хотела — изрече вместо поздрав с дрезгав глас.

Не смятах да увъртам.

— Обичам работата си. Тя е най-важното нещо в живота ми, а заради теб може да я загубя.

Отне му секунда, за да превключи.

— По дяволите, Джия...

— Ако ме обичаш поне малко, ми кажи още сега дали това, което си намислил, ще ме остави без работа. Лесно можеш да си осигуриш секс, Джакс. Не съм ти нужна аз.

— Боже. — Издиша шумно. — Засега приключих работата си с Пембри.

Още един отговор, който не казваше нищо. Писна ми. Отговаряше така почти за всичко. Затворих му и хвърлих телефона на леглото. Започнах да се събличам — исках да си взема душ и да сваля от себе си мръсотията, натрупана през този ден.

Мобилният ми иззвъня. *Клик.* Време беше да го изключа за нощта.

Погрижих се и за телефона в хотелската стая, за да не започне да ме търси и на него. Бях дошла в Атланта, за да прекарам известно време далеч от Джаксън Рътлидж. Имах нужда да се отделия от него въпреки протестите на тялото ми.

— Не ми е нужен той, за да получа оргазъм — смъмрих се на глас. Разбира се, пропуснах малка подробност, най-любимото ми нещо при секса с Джакс беше самият той.

Двайсет минути по-късно бях увила косата си с хавлиена кърпа и говорех по телефона с румсървис. От вратата се понесе нетърпеливо, гневно потропване, което ме стресна толкова, че подскочих. Разбрах кой е още преди Джакс да каже:

— Отвори проклетата врата, Джия.

Стиснах зъби. Нямаше начин от хотела да са ми дали номера на стаята ми. Подразних се безкрайно, че Джаксън разполага с необходимите връзки да заобикаля правилата, които важаха за всеки друг човек.

Отново се обърнах към румсървис:

— Знаете ли какво, донесете ми цяла бутилка „Сен Мишел“ вместо чаша. Благодаря.

Джакс почука още по-нетърпеливо.

Прекъснах разговора и хвърлих гневен поглед към вратата.

— Държиш се като дете. — Ядът му се долавяше ясно, макар гласът му да бе приглушен.

— Осъзнай се, Джакс. Не искам да те виждам.

— Много жалко. Не можеш да стоиш вътре вечно, Джия, но аз мога да сложа пазач на вратата, който ще ме предупреди в мига, в който излезеш. Твой е изборът как ще процедираме.

Присвих очи, дръпнах резето и отворих вратата рязко. Джакс веднага ме избута назад, за да ме натика обратно в стаята. За секунда мярнах мъж в костюм зад едрия силует на любовника си, но Джаксън ритна вратата и я затвори.

Бързо се отдръпнах и го огледах. Носеше черен панталон и елек в тон, ризата и вратовръзката бяха сиви и не омекотяваха мрачното му излъчване. Косата му изглеждаше така, сякаш многократно бе прокарвал пръсти през нея, по-дългите кичури падаха по челото му в секси безпорядък. Изучаваше ме трескаво с кафявите си очи и от свъсените му вежди личеше, че е силно раздразнен.

Казвал ми бе, че съм адски секси, когато съм му ядосана, и сега — изправена пред извисяващ се над мен гневен мъжкар — разбрах какво е имал предвид. Стиснал бе зъби, ъглите на пленителното му лице бяха изострени, а чувствената извивка на устните му бе застинала в непоколебима права линия. Изглеждаше опасен и дяволски съблазнителен.

— Писна ми да ме режеш — заяви заплашително.

— О, чувството ми е много познато.

Джакс погледна към тавана, сякаш се молеше за търпение.

— Лей Янг тормози ли те?

— Не. — Скръстих ръце на гърдите си. Искаше ми се да носех нещо повече от лекия хотелски халат, в който се чувствах почти гола. — Всъщност засега е забележително милостива, като се има предвид ситуацията.

Не ме изпускаше от поглед, докато се отдръпвах внимателно от него. Изпълваше преддверието и блокираше изхода, дрешника и банята: „Мондего“ беше много добър хотел, премерено елегантен и обзаведен с вкус, но апартаментът, в който бе отседнал Джакс в Ню Джърси, беше далеч по-бляскав от тази хотелска стая.

— Сделката ми с Пембри няма нищо общо с теб.

— Не ти вярвам.

Вдигна вежди.

— Ти ли не ми вярваш? Или Янг?

— Аз. Знам, че си имал своите причини да го направиш, но не се и съмнявам, че една от тях съм аз. И понеже нещата се наредиха толкова добре, се замислих доколко ми вредиш. Не мога да съм сигурна, че няма да ми спретнеш още някой номер, заради който да те намразя. Точно това целиш, нали? Искаш да прекратя връзката ни, защото ти не можеш.

Изражението му беше непроницаемо, но нещо в погледа му се промени.

— Защо да искам подобно нещо?

— Защото те е страх от мен. Най-вече от чувствата ти към мен.

— Нима?

— Или е това, или баща ти те е стреснал. Кое от двете?

— Казах ти що за човек е — изрече меко Джакс и с тези думи спря отстъплението ми.

— Може би имам повече вяра в теб, отколкото ти самият имаш в себе си. Мисля, че можеш да се справиш с него. Разчитам, че ще ме пазиш.

Засмя се — ужасен, безрадостен звук.

— Смяташ, че ще те пазя от големия лош вълк?

Взирах се в него шокирана, никога не бях долавяла такава горчилка от Джакс. В следващия миг се оказах в мощната му прегръдка — притиснал бе тялото си към мен, а лицето му бе съвсем близо до моето. Беше невероятно красив, най-пленителният мъж, когото съм виждала. И беше адски ядосан.

— Аз съм големият лош вълк, скъпа — изръмжа. — Искаш да бъдеш с мен? Искаш да си ми гадже? Искаш да ходиш на приеми с мен... на събития... да вечеряш със семейството ми, така ли?

— Да! — Повдигнах се на пръсти. — Писна ми да ми звъниш само за секс, Джакс. Имаш десетки жени на разположение за целта. Аз заслужавам повече!

— Десетки ли? Откакто те срещнах, се превърнах почти в монах, за бога! Две жени, Джия. Две. И тъй като ти самата си била с двама оттогава, няма защо да ми натякваш. Имах пълното право да преспя с тези жени, колкото и безсмислено да се окажа.

Ахнах, ужасена, че ме е следил толкова отблизо, та да знае с колко мъже съм спала след раздялата ни.

— Искаш всичко, нали? — изрече грубо. — Добре. Животът ти ще се промени напълно. Личният ти живот вече няма да е поверителен. Ще...

— Да не би сега да е? За бога, Джакс, следил си ме с години. Да не би...

— Джия, всяко съмнително нещо, което си правила някога, ще лъсне в утрешните новини. Ще нищят дори живота на братята ти. Няма да пожелат нито родителите, нито приятелите ти. Излезеш ли от вас, фотографите ще те следват навсякъде. Ще се интересуват от всичко — от това за кого гласуваш до дрехите, които носиш.

Преглътнах с усилие.

— Ще се преместиш при мен. В моя апартамент ще си в безопасност, но не знам с какво ще се сблъскат братята ти. Или снаха ти. С теб винаги ще има охрана. И не искам и да чувам колко е

неудобно навсякъде да те придружава някой — човек, с когото ще трябва всеки ден да обсъждаш графика си.

— Не можеш да ме изплашиш — излъгах шепнешком. Сърцето ми препускаше от тревога. Винаги се стараех да защитавам семейството си. Когато нещо заплашеше роднините ми, ставах опасна.

— О, ще го направя — предупреди ме мрачно. — Досега си виждала само най-доброто от мен, но ако искаш всичко, ще го получиш. И хубавото, и отвратително грозното.

— Дай го насам — предизвиках го. Започвах да се ядосвам отново, защото умишлено се държеше като задник.

— Пътувам често. Ще будуваш до късно много нощи, отегчена до сълзи, а на следващия ден ще трябва да ставаш за работа. Ще ти казвам какво да носиш, какво да говориш, как да се държиш. Това правя, Джия. Имиджът е всичко в политиката и бизнеса, но ти вече го знаеш, нали? Променила си се толкова много, че понякога ми е трудно да те позная.

Възнегодувах и се дръпнах рязко от него.

— Благодаря ти, Джакс — казах саркастично. — Много улесни решението ми.

Изви устни в жестока усмивка.

— Изплаших те, нали?

Бях толкова огорчена от неговите глупости, че ми се щеше да изкрещя. Никога не сме били жестоки един към друг. Отчаяно исках да се отдалеча от него.

— Бих се изправила срещу всичко това и дори срещу повече, за да бъда с мъж, който ме обича истински — заявих хладно. — Но не бих се примирила с тези неща заради един гадняр.

Стисна юмрук, изглеждаше готов да го забие в стената.

Посочих към вратата.

— Моля те, върви си, Джакс. В момента не мога да те гледам дори. — Още една лъжа. Никога нямаше да ми омръзне да съзерцавам този мъж. Но ми беше писнало да се занимавам с него. Исках почивка, и то с основание.

— Казах ти всичко в очите и ти откачи. — Прокара ръка през лицето си и изруга.

— Не — поправих го. — Искаше да ме изплашиш и получи желаното. Ще се задоволя с уговорката ни за секс без обвързване, но

ще се виждаме по моя преценка, а не щом на теб ти скимне. Ще ти звънна, когато ми потрябваш, така че не си прави труда да ми се обаждаш, няма да ти вдигна. И спри да се появяваш навсякъде, където отида. Зловещо е.

— По дяволите. — Джаксън пристъпи и посегна към мен.

Отдръпнах се бързо.

— Не ме докосвай.

Прониза ме с тъмен поглед.

— Все едно ми казваш да спра да дишам. Мамка му, какво искаш от мен, Джия? Опитвам се да задоволя желанието ти и пак не е достатъчно.

— Разбира се, че не е! Заложил си ми толкова много клопки, от които е невъзможно да се измъкна. Защо да тръгвам по този път изобщо?

— Живея под микроскоп. Такова е ежедневието ми! Не мога да го променя.

— Можеше да кажеш: *Чуй ме, Джия, няма да ти е лесно да живееш с мен, но аз те обичам. И ще направя всичко възможно общият ни живот да си струва трудностите, пред които ще се изправим.* Или нещо подобно!

— За бога — простена. — Това да не ти е някой розов роман! Аз съм просто мъж, който се опитва да ти даде каквото искаш, за да те има.

Да бе. Знаеше какво искам и се съпротивляваше с все сила.

— Е, сега можеш да запазиш живота си какъвто е и да ме имаш... когато съм в настроение. — Вдигнах ръка, за да го предупредя: — Определено не сега. Ще ти звънна, щом се върна в Ню Йорк.

— Добре. Все тая. — Обърна се и закрачи към вратата със скована походка.

Донякъде ми се искаше да склоня; да го довлека обратно с молба да остане при мен; да преспя с него и да усетя невероятната интимност и чувствената близост, които никой друг не можеше да ми даде. Но и двамата имаше върху какво да мислим, а за тази цел се нуждаехме от време... и усамотение.

Джакс отвори рязко вратата и излезе в коридора. Преглътнах думите, заседнали в гърлото ми, и посегнах към смартфона на леглото

си, за да не го гледам как си тръгва.

Щом чух затварянето на вратата, затворих очи и издишах треперливо. Нямах да преодолеем този скандал, той щеше да промени отношенията ни. Завинаги.

— Аз...

Дъхът ми секна, щом долових гласа на Джакс.

— Обичам те. Чуваш ли? Толкова много, че направо се побърквам.

Краката ми се подкосиха и посегнах към близкия стол, за да запазя равновесие. Мечтала бях да чуя тези думи, но сега, когато той ги изрече, не можех да ги осъзная. Разбрах колко е разстроен Джакс едва когато ме стисна за раменете и зарови лице във врата ми.

— Искам те у дома — изрече нежно. — Искам да се будя до теб, да те прегръщам, докато заспиваш, да се прибирам при теб след работа и да вечеряме заедно. Искам онова, което имахме в Лас Вегас, но тогава нещата бяха различни. Имах те само за себе си. Сега няма да е така.

Положих дясната си ръка върху неговата лява.

— Разбирам. Ще се справя с това.

— Надявам се — промълви и ме завъртя. — Защото вече няма да мога да те оставя, Джия. За добро или лошо, си моя.

3

— Ако още се опитваш да ме сплашиш — прошепнах изтощена, — ще трябва да се постарая повече.

Джакс се засмя тихо и дрезгаво.

— Достатъчно ме е страх и за двама ни.

Обгърна лицето ми с длани и го повдигна, за да ме целуне.

Щом усетих твърдите му устни върху своите, толкова силна обич прониза сърцето ми, че то потръпна от болка. Прегърнах Джакс през кръста и се надигнах на пръсти, за да задълбоча целувката. В мен се разляха топлина и копнеж, щом долових миризмата му, която толкова обичах... щом усетих допира до горещото мускулесто тяло... и вкуса му.

Той простена и ме придърпа още по-близо. Толкова отдавна жадувах за него, че ми се струваше невъзможно да задоволя копнежа си. Заплетох езика си в неговия и започнах да го ближа с безсрамна ненаситност.

— Ела тук. — Дръпна връзката на халата ми, разтвори го и той се свлече до свитите ми лакти. Пуснах Джакс за миг, за да позволя на дрехата да падне на пода.

— Божичко. — Притисна голото ми тяло съвсем плътно до себе си.

Копчетата на елека му се впиха в кожата ми и внезапно осъзнах, че той самият е все още облечен, и то за работа. В Лас Вегас не бях го виждала толкова официален. Погледнах встрани и се възрях в стенното огледало. Потреперих при вида на отраженията ни: Джакс — толкова тъмен и елегантен, един опасен, съблазнителен бизнесмен; и аз — гола и дръзка.

— Погледни ни — прошепнах и видях как той откри образите ни. Сладострастието изопна лицето му и то придоби още по-първична мъжествена красота.

Потърка брадичка в слепоочието ми и притвори очи.

— Толкова си красива, скъпа. Толкова гореща, че ме изгаряш целия. Страхувам се да не прецакам това. Ужасен съм, че един ден може да те погледна и да осъзная, че очите ти вече не светват, щом ме видиш.

— Джакс. — Винаги се държеше така, сякаш никоя друга жена не може да се сравнява с мен. Но колкото и въодушевена да бях, че най-после е мой, болката, която ми бе причинил, все още туптеше като жива рана. — Ти ме нарани — изрекох тихо. — Разби сърцето ми.

Допря чело до моето.

— Нараних и двама ни. Ще ми се да кажа, че няма да се повтори, но нямам представа как ще се развият нещата или как ще ти се отрази да живееш с мен.

— Сигурна съм, че и аз ще правя грешки. — Заех се с копчетата на елека му, откопчавах ги едно по едно. — Просто трябва да се обичаме.

Наклони глава и отново впи устни в моите, целуна ме с толкова нежност, че очите ми се насълзиха. Прокара ръце по тялото ми и с разперени длани обхвана гърдите ми, поставил палци под чувствителните извивки. Погали ги и зърната ми се втвърдиха, настръхнали. От гърлото ми се изтръгна скимтене — молба за още чувствени ласки. Болезнен копнеж се бе зародил дълбоко в мен, бях влажна и готова за Джакс.

С него винаги беше така. Сякаш телата ни знаеха, че са създадени едно за друго. Джаксът светкавично премина в действие. Взе ме на ръце без усилие и ме положи на леглото. Кърпата, увита около косата ми, се разхлаби и падна. Той се надвеси над мен, опрял ръце от двете ми страни, и прокара върха на носа си нагоре по деколтето ми.

— Кажи ми, че имаш презерватив.

Прехапах устни със съжаление и поклатих глава.

Той притвори очи отново и си пое дълбоко въздух.

— Няма да свалям дрехите си.

— Джакс...

В тона ми се прокрадна гореща молба. Не можех да си представя, че няма да го почувствам вътре в себе си. Толкова твърд, дебел и голям.

Надигна глава и в тъмните му очи гореше такава страст, че потреперих, осъзнала какво ще е усещането, ако я пусне на свобода, докато е с мен.

— Няма начин да се откажа — изрече, а гласът му бе дрезгав от желание. — Няма начин.

Отворих уста и понечих да му кажа, че всичко е наред... че пия противозачатъчни... че искам да го усетя как свършва в мен без бариери помежду ни... Но прозвуча звънецът, последван от приглушено: „Румсървис!“

Простенах.

На лицето му се изписа измъчено изражение. После Джакс се позасмя:

— Спаси те звънецът.

— Чакай...

Но той бързо взе халата ми от пода и ме покри с него.

— Не мърдай — нареди.

Отвори вратата, препречи пътя на хотелския служител и се погрижи за всичко в коридора. Когато се върна, носеше поднос с една ръка, на който изкусно балансираше бутилка вино, винена чаша и ястие, покрито с похлупак.

Остави ги на бюрото и проследи с поглед как се надигам до седнало положение и изпъвам крака напред.

— Убиваш ме.

— Ти си го заслужаваш.

Изви устни в иронична усмивка.

— Не се и съмнявам. И все пак си има граница на нещата, които един отчаян мъж може да понесе. Трябва да се махна оттук.

Нацупих се.

— Всичко разваляш.

— Завлечи си секси задника обратно в Ню Йорк и ще ти дам толкова, колкото можеш да понесеш. — Прокара ръка през косата си, за да я приведе в добър вид. — Отсега започвам да подготвям всичко за завръщането ти.

Вдигнах вежди.

— Ще се подготвяш за секс?

— Не, трябва да уредя преместването ти. И да те оставя да хапнеш, за да имаш сили за всичко, което съм ти намислил в леглото.

Сграбчи ме, щом станах, и ме зашемети с бърза груба целувка.

— И ако си готова да спиш с мен без презерватив, ще го направим както трябва: в нашия апартамент, в нашето легло.

Преглътнах с усилие.

— Трябва да говоря с братята си. С родителите си.

— Ще го направим заедно.

— Действаш бързо за човек, когото са насилили да вземе решение.

Изражението му омекна.

— Отдавна го обмислям. Опитвах се да нахвърля план за действие... да измисля как да го направя възможно...

— Може би няма да е чак толкова трудно, колкото очакваш.

Отметна два влажни кичура коса зад ушите ми.

— Медиите ще се влюбят в теб, Джия — прощушна. — Ти си истински мокър сън. Съблазнителна си, а тялото ти е просто божествено. Ще те огледат, ще видят как те гледам аз и ще си представят горещ, сладострастен, дивашки секс. А това си е новина.

Бутнах го.

— Бъди по-сериозен!

— Ще си извадят погрешно заключение. Ще решат, че просто се забавлявам с теб. Веднага ще започнат да гадаят колко дълго ще изкараме заедно. Ще ни събират с други хора и ще си измислят новини само и само да публикуват още една твоя снимка.

Виждах бях как други двойки минават през същото, но ние бяхме различни. Не бяхме знаменитости. Аз не представлявах интерес за никого, а Джакс — макар да беше от фамилията Рътлидж — работеше зад кулисите в политическите кръгове, където семейството му беше добре познато.

— Не ми вярваш. — Потърка слепоочието си в моето. — Трябва да ми се довериш. Виждах съм какво става в подобни случаи. Виждах съм как стресът разделя хората.

Прозвуча ми леко подозрително, затова попитах:

— Да не би да е пострадал някой, на когото си държал?

— Да.

— Какво стана?

Видях го как се отдръпна и се затвори в себе си.

— Тя се отчая и си отиде — отвърна с безизразен тон. — Няма да позволя същото да се случи и с теб.

Прегърнах го през кръста. Трудно ми бе да осъзная, че Джакс е обичал друга. Но още по-трудно ми бе да възприема, че навярно тя го е наранила толкова дълбоко, че ме е отблъснал, за да не стане отново уязвим.

Целуна ме по челото.

— Кога се прибиращ?

— Вдругиден.

— Добре. Провери дали можем да посетим семейството ти вечерта, след като кацнеш. Ще се заемем с преместването на следващия ден.

Имах чувството, че стоя на ръба на скала и всеки миг ще скоча, без да имам представа къде ще се приземя.

— Завъртя ми се главата заради теб.

Джакс се отдръпна и ми намигна.

— Просто ти връщам услугата.

— Май си на километри оттук.

Гласът на Чад ме изтръгна от мислите ми. Погледнах към майстор готвача, заел съседната седалка в самолета, и се усмихнах леко.

— Извинявай.

— Трябва ли да се притеснявам?

Поклатих глава.

— Лично е. Няма общо с бизнеса.

Вдигна вежди.

— Това е добре за мен. Но не толкова за теб навярно. Искаш ли да поговорим по въпроса?

Зачудих се колко мога да споделя с Чад, а после попитах:

— Живял ли си с някоя от приятелките си?

— Всъщност не. Имаше една-две, които прекарваха много време у дома. Беше удобно по отношение на секса, но няха достатъчно лично пространство и възможност да излизам в мъжка компания. Май ще запазя този ангажимент за след като се оженя. Защо питаш?

— Мисля, че си прав, това предполага сериозно обвързване.

Веселостта в погледа му угасна.

— Рътлидж те е поканил да се нанесеш у тях, нали?

— Нещо такова. — По-скоро ми беше наредил, но...

Чад замълча за миг.

— Това не ми харесва.

— Така ли? — Извъртях се на седалката, за да го виждам по-добре.

— Казваш, че го познаваш от две години. Но той се зае да те преследва в момента, в който ти започна да работиш с мен. Развали договорката ни със Стейси, а после откъсна и Изабел. Сега иска да живее с теб, жената, която разполага с всички мои данни и знае всичките ми планове...

Поех си дълбоко въздух и се опитах да осмисля думите му.

— Онзи ден не изглеждаше толкова притеснен от връзката ни.

— Мислих доста по въпроса.

Ох. Мътните го взели. Сварил ме бе неподготвена.

— Едва ли е предприел този ход по лични причини. Всъщност съм сигурна, че не е. Джакс винаги казва, че в бизнеса не бива да има нищо лично.

— За мен е лично — отвърна разпалено.

Думите на Чад ми се сториха твърде познати. Самата аз бях казала нещо подобно, когато Джаксън ми спомена това свое правило.

— За Стейси също е лично — продължи спътникът ми. — Сестра ми няма да иска просто да успее, ще иска да е по-успешна от мен. Да има повече. Да докаже, че аз съм взел грешното решение. Джаксън е на нейна страна, а Пембри разчита много на нея. Ще се стараят тя да е щастлива.

По дяволите, не грешеше.

— Ние също получаваме предимство — изтъкнах тихо. — И аз ще знам какво прави Джакс.

Преди не бях възприемала връзката си с Джаксън като ситуация, която изисква внимателен подход към проблемите. Не бях искала. Щеше ми се това между нас да е истинско, искрено и красиво. Но хората около мен не бяха на същото мнение, включително Джакс. Разбира се, той очакваше ударите да дойдат отвън, но така или иначе явно се налагаше да подхожда малко по-реалистично към последиците от нашите отношения.

Плувааш сред акули...

Чад ме изгледа преценяващо.

— Не се засягай, Джиана. Но с Рътлидж не сте от една категория.

— О, със сигурност е така. Кое то не означава, че не мога да се справя с него. И все пак... — Поех си дълбоко въздух. — Ако поискаш някой друг да ръководи проекта ти със „Сейвър“, бих те разбрала.

Стисна устни.

— Неприятно ми е да го кажа, но може би ще е най-добре.

Планирала бях да се отправя към офиса веднага щом кацнем на летището, но реших първо да се отбия у дома. Разговорът с Чад ме беше разтърсил и наистина имах нужда от време, за да се стегна, преди да се изправа пред Лей.

Бутнах тежката метална врата на мансардния апартамент и щом се отвори, видях двама от братята си на дивана. Играеха видеоигра.

— Хвани го, човече! — извика Анджело и дръпна надясно джойстика. — По-живо! Гадината ще ме очисти.

— Дръж се! — Винсент скочи на крака. Натискаше като обезумял бутоните. — На гърба ми са се лепнали шест изрода.

Останах на прага, истински благодарна, че отново съм си вкъщи.

— Зад теб! — креснах на Анджело, тъй като едно зомби се приближаваше вдървено към аватара му.

Братята ми подскочиха от изненада и впериха в мен тъмните си очи.

— Изкара ми акъла! — оплака се Винсент и остави на пауза своята половина от раздвоения екран.

— Ей — поздрави ме Анджело и се съсредоточи отново в играта. — Как беше в жежка Атланта?

— Жежко — отвърнах иронично и се обърнах да затворя вратата. Апартаментът миришеше на бекон, а на мивката и кухненския плот личаха останки от закуска. Момчетата бяха твърде свикнали с миячите на съдове, които се грижеха за почистването в ресторанта.

— Да нямаш почивен ден? — попита Винсент и се приближи към мен. Носеше само шорти, което ми напомни защо приятелките ми в гимназията ни гостуваха често и с огромен ентузиазъм.

— Не. Оттук отивам в офиса — заявих. — Исках само да си оставя багажа.

— Довлечи си насам задника — измърмори Анджело. — Тези изроди ме смазват.

Винсент направи физиономия.

— Мамка му. Надявах се да заемеш мястото ми, Джиана. Ти и Нико си падате по тази игра.

— Сега не мога. Впрочем благодаря, че ме свърза с Диана.

— Няма проблем — ухили се той. — Мерси, че се оправи с прането.

Умишлено го бутнах с рамо, докато минавах край него на път за стаята си. Апартаментът ни представляваше едно огромно помещение, но бяхме отделили със стени спалните си, за да имаме някакво подобие на лично пространство. Приличаха повече на кутийки, отколкото на истински стаи, но ни вършеха работа, докато ремонтирахме.

Осъзнах, че се каня да се изнеса от място, където се чувствах напълно сигурна и в безопасност, за да живея с любовник, на когото няхах пълно доверие само допреди два дни.

Седнах на ръба на леглото си и обгърнах колене с потни длани. Отказвах се от много, за да бъда с Джаксън, а не можех да се сетя за нещо, което той рискуваше заради връзката ни.

Телефонът ми иззвъня. Изрових го пипнешком от чантата си и го извадих. Не се изненадах, когато видях на екрана името на Джайк.

— Здравсти.

— Здравей, скъпа. — Гласът му беше дълбок и нисък, интимен. — Радвам се, че се върна.

— Невероятно е колко много може да се промени за два дни.

— Какво не е наред?

Стори ми се едновременно забавно и иронично колко добре ме познава. Може би Чад бе прав да се притеснява, че съм като отворена книга.

— Какво ли е наред изобщо?

— Бъди по-ясна — изрече бързо.

— Чад Уилямс се тревожи от факта, че аз, ръководителят на проекта му, спя с врага. Явно сексът с теб ще ме извади от сделката.

— Кой прави секс? — попита Анджело и свъси вежди, застанал на вратата на спалнята ми. Със своите 182 сантиметра той бе най-

ниският от братята ми, но и най-дългокосият. Тъмни къдрици обрамчваха красивото му лице и падаха до раменете. Разбил бе много сърца, когато се ожени за Денийз.

— По дяволите — измърморих. Искаше ми се да натисна бутона за рестартиране и да започна отначало деня. — Излизай!

— Не съм влизал — изтъкна брат ми. — Ти си оставила вратата отворена.

— Ами, затвори я!

— Да не си се събрала с онзи задник?

Станах от леглото.

— Какво те засяга?

— *Джия!* — кресна от другата страна на линията Джакс.

— Задръж — казах му и хвърлих гневен поглед на брат си. — Говоря по телефона, Анджели. Затвори вратата и не ми се бъркай!

— С Джакс ли разговаряш? — Нахлу в стаята ми, сякаш имаше пълното право да го стори. — Дай ми го.

— Моля?

— По дяволите, Джия, кажи ми какво става — настоя Джаксън.

— Малко съм заета — отвърнах рязко. — Ще ти звънна по-късно.

— Не смей да...

Затворих му и хвърлих смартфона на леглото, а Анджели се протегна да го хване.

— Да не си се побъркал? — развиках му се.

— Аз не, но Рътлидж определено се е побъркал, ако смята, че ще се местиш при него!

Винсент ни прекъсна и привлече вниманието ни към вратата:

— Какво става тук?

— Изведи го от спалнята ми! — казах и посочих към дългокосия ни брат.

— Рътлидж иска Джиана да се премести при него — поясни Анджели, скръстил ръце пред гърдите си.

Винсент вдигна вежди.

— Да не ти е предложил?

Вдигнах ръце отчаяно.

— Не е за вярване! Двайсет и първи век сме. Не знаете ли?

— Правилата не са се променили — заяви Винсент и на свой ред скръсти ръце. — Щом иска млякото, ще трябва да си купи кравата.

Присвих очи.

— Крава ли ме нарече? И за ваша информация *не съм* девствена! Правила съм секс. Повече от веднъж!

Братята ми си запушиха ушите. Анджело дори започна да си тананика.

— Държете се абсурдно! — смъмрих ги. — Аз съм възрастен човек. Мога да правя каквото си искам.

Винсент отпусна ръце.

— И искаш да живееш с него? Наистина ли?

— Може би. Решението си е мое.

— Ще разбиеш сърцето на татко — изтъкна Анджело.

— О, божичко. — Главата започваше да ме боли. Разтрих слепоочията си и продължих: — Опитваш се да ми вмениш вина, така ли? Ако искаш да знаеш, Джакс се надяваше да седнем и да поговорим по въпроса с всички ви, с цялото семейство.

— И какво? — каза с насмешка. — Да не очакваш да го потупам по рамото заради това?

— Аз бих — намеси се Анджело неочаквано. — Трябва да си куражлия, за да се изправиш срещу братята и родителите на една жена и да им съобщиш, че искаш да живееш с нея.

Винсент поклати глава, стиснал зъби.

— Ако толкова иска да си до него, трябва да се ожени за теб.

— Но така Джия няма да знае с какво се захваща, нали?

Всички се обърнахме към вратата и се вторачихме в Джакс. Беше облечен за работа и изглеждаше ослепително с тъмносив костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Навярно е пътувал насам, докато сме говорили по телефона. Въпреки всичко почувствах известно вълнение, щом го видях.

— Това място няма никаква защита — отбеляза той. — Влязох си ей така!

Винсент вдигна юмруци.

— Ще ти дам аз една защита.

Взех телефона и дамската си чанта и се приготвих за излизане. Щом всичко бе на път да избухне и у дома, и на работа, май бе най-добре да отида в офиса.

— Джия. — Джакс ме хвана над лакътя, докато минавах покрай него. — Ще се оправя с това. Не се тревожи.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърнах, вирнала брадичка. — Нали не рискуваш да загубиш нищо.

Джаксът стисна зъби.

— Обичам те. И рискувам всичко заради теб.

Когато влязох в офиса на Лей, тя кръстосваше помещението и говореше по телефона. Усмихна се и ми махна с ръка за поздрав, така че се почувствах още по-зле, защото ѝ носех лоши новини. Тъй като бе заета, седнах на бюрото си и започнах да проверявам съобщенията, оставени на служебната гласова поща, и да си водя бележки. Обикновено работата ме успокояваше, но сега бях твърде напрегната. Непрестанно потропвах с крак под масата.

— Джиана.

Погледнах към офиса на Лей и видях шефката си облежната на вратата. Носеше виненочервен панталон, съчетан с копринен бял топ без ръкав, и бе вързала черната си коса на конска опашка. Изглеждаше деликатна и млада за годините си, но тъмните очи я издаваха — притежаваше деликатността на саблезъб тигър.

— Как е Чад? — попита.

Станах и поставих ръце на бюрото си за упора.

— Много е щастлив от огледа на „Мондего“, както и от плановете и развитието на проекта. Доволен е и от колегите си Дейвид и Инес. Но не толкова от... мен.

— О! — Разтвори широко очи. — Какво го притеснява?

— Джаксън Рътлидж. Или по-точно фактът, че Джакс ме покани да живея с него.

— Разбирам. — Изпъна се като струна. — Защо не поговорим в офиса ми.

Последвах я с чувството, че са ме извикали за конско в стаята на училищния директор.

Зад френските прозорци на скъпия ѝ офис се стелеше Манхатън в целия си възхитителен блясък. Радост за окото бяха лъскавите небостъргачи с островърхи шпилове, които засрамваха старите вековни сгради наоколо с впечатляващата си архитектура. Дървени водни кули с основи, тънки като кибритени клечки, осейваха градския пейзаж, открояващи се и обичани като по-известните местни

забележителности. Богаташките жилищни сгради се отличаваха със сините басейни по покривите и зелените градини на терасите си. Огромните подемни кранове напомняха, че градът, който кипеше от живот, продължава да расте.

Тази джунгла от метал и стъкло беше същински рай за гастронамите. Ню Йорк се славеше с фантастичната кухня и отличните си майстор готвачи, а Лей Янг беше една от движещите сили на ресторантьорския бранш, който толкова обичах. Чувствах се ужасно, задето я разочаровах.

— Допреди седмица — започна тя — не беше виждала този мъж от две години.

— Лей, ще бъда откровена. Чух достатъчно по въпроса от всички, дори от самата себе си. Никога преди не са ме поставяли под такова напрежение, за да се откажа от нещо. Де да бяха хората толкова услужливи и когато съм на диета!

Шефката ми се облегна на бюрото си и дори не се поусмихна на жалкия ми опит да се пошегувам.

— Аз се преместих при Иън с течение на времето. Не беше планирано. Просто прекарвах все повече нощи при него и в един момент стана абсурдно да плащам наема за квартирата си.

Направи пауза, сякаш се чудеше кой е най-добрият начин да каже нещо, което едва ли искам да чуя. После просто го изрече:

— Искам само да постъпиш по-умно от мен. Подпишете някакво споразумение, за да не се налага да се карате за дреболии след време, когато сърцето ти се къса.

Стиснах ръце в юмруци.

— Толкова си сигурна, че връзката ни ще свърши зле...

— Трябва ли да ти напомням, че на Иън му отне десет години да ми забие нож в гърба, а на Джаксън — по-малко от седмица, за да ти погоди подобен номер. Хайде, Джиана, не си толкова наивна.

— Уча се от грешките си — отвърнах, но прозвучах потобранително, отколкото ми се искаше.

— Не ти казвам да не рискуваш. Най-големите награди често са следствие от поети рискове. Съветвам те просто да намалиш риска. Готвиш се за сливане, а не си се замислила дори за простички предпазни мерки. Нали така?

Изведнъж се почувствах адски глупаво.

— Заради Джакс вече изгуби проекта „Мондего“. Не му позволявай да ти отнеме още нещо.

Остатъкът от деня не ми поднесе нищо необичайно, но бях нещастна през цялото време. Разкъсвах се между две възможности — да кажа сбогом на Джакс или да се разделя с живота, който си бях изградила без него. Най-лесното бе да забравя, че изобщо се е върнал, но след като толкова дълго си бях мечтала за това и вече го бях получила, беше мъчително да се откажа от него.

Малко преди три следобед телефонът ми иззвъня и аз вдигнах с всичкия ентусиазъм, на който бях способна.

— Джиана — поздрави ме леко задъхан Чад, — може ли да говоря с Лей?

Притворих очи сигурна, че ще поиска да работи с някой друг. Забавил бе разговора, което ме бе навело на мисълта, че може да си е променил решението или поне да го е отложил.

— Изчакай. Ще проверя дали е свободна.

Станах и направих няколко крачки до отворената врата на офиса й. Лей работеше на компютъра, сключила вежди зад червените си очила. Почуках леко.

— Да? — погледна ме.

— Чад Уилямс те търси по телефона.

Свали очилата си и кимна.

— Свържи го.

Върнах се на бюрото си и прехвърлих разговора, след което се опитах да се съсредоточа върху нещо друго освен тихото мърморене на Лей. Твърде лесно се отдадох на мисли за Джакс. Припомних си как звучеше гласът му последния път, когато каза, че ме обича.

Пленил ме бе от пръв поглед. Не знаех как да се откажа от него. Не знаех и как да живея с него. Нямах да се впише лесно в живота ми. Налагаше се да направя големи промени, за да го включа в ежедневието си.

Защо не се влюбих в обикновен човек с лек характер? Някой добряк, който да ме развеселява, вместо да ми създава проблеми.

— Джиана.

Вдигнах поглед към шефката си. Лей бе излязла от офиса си и бе стиснала устни замислено.

— Да?

Подготвих се за удара. Кога ли щеше да ми се отдаде отново шанс да ръководя важен проект като сделката с „Мондего“?

— Чад току-що е излязъл от среща с Джаксън Рътлидж — заяви Лей.

Вцепених се и стомахът ми се сви. По дяволите. Нима Джакс отново ме беше предал?

— Защо?

— Предложил е да инвестира три милиона долара в Чад срещу трийсетпроцентов дял от бизнеса му.

Зяпнах от изненада.

— Какво?

Какво означаваше това? Нима Джакс се опитваше да отмъкне Чад? Как би могъл, след като той имаше договор с Лей?

Шефката ми се намръщи.

— На практика с тези няколко милиона Джаксън гарантира, че няма да саботира работата на Чад.

Взирах се в нея и се опитвах да проумея чутото. Тя сви рамене.

— Чад ще възложи на адвокатите си да прегледат документите. Ще ги прати и на мен. Иска да е сигурен, че няма конфликт на интереси.

Кимнах бавно и погледнах към чекмеджето на бюрото, където бях оставила телефона си.

— Не спомена да иска друг ръководител на проекта — добави Лей. — А и няма да има причина да го направи, ако офертата на Рътлидж е валидна.

— Ясно — изрекох, но все още осмислях последиците от предложението на Джакс.

— Предполагам, че си споменала на Джаксън за колебанията на Чад...

Бавно станах и кимнах.

— Но не знаех нищо за срещата им, кълна се.

— Личи си от изражението ти. — Лей продължи да ме изучава още известно време. — Рътлидж явно си проправя път към теб.

— Да. — Изглеждаше ми откачено. Каква бе уловката?

Натъжих се, че се налага да си задавам подобен въпрос. Наистина ли го обичах повече от всичко, щом постоянно се съмнявах в него?

Телефонът на бюрото ми иззвъня и аз вдигнах под бдителния поглед на шефката си, благодарна за разсейването.

— Джия. — Щом чух гласа на Джакс, ме връхлетя още по-силно вълнение. — Ще поговорим със семейството ти довечера, след като ресторантът затвори. Имам много работа, затова нека се срещнем направо там. Ще ти пратя шофьор, който ще те вземе от офиса след работа и ще е на твое разположение, докато стане време да те откара до „Роси“. Ще ти помогне да вземеш от апартамента си нещата, които ще ти трябват до уикенда. През почивните дни ще пренесем останалото. Позволи ми...

— Джакс, божичко, говори по-бавно! — Потънах в стола си, напълно изтощена.

Той замълча за миг.

— Необходими бяха две дълги години, за да стигнем дотук.

— Да. Две години мълчание. Без нито дума от теб. Сега изведнъж се завръщаш и нахълтваш живота ми с финеса на булдозер. Чувствам се разбита. Изцедена. Не мога да мисля. Не мога да проумея нищо.

— Какво толкова има да проумяваш? — отвърна изнервен, с което ме подразни още повече.

Изправих гръб и понижих глас. Беше ми неприятно да водя личен разговор в офиса, но не можех да го прекратя. Сдържала се бях часове наред и в този момент най-сетне кипнах.

— Защо ти отне толкова дълго? Защо сега? Защо се бориш за мен точно сега?

— Защото *ти* най-сетне се бориш за мен! — каза рязко. — Беше доволна от връзката ни във Вегас. Искаше да продължим по същия начин. Навярно си смятала, че ще се виждаме неангажиращо година-две, за да проверим как ще потръгнат нещата. А това нямаше как да стане, Джия. Разчитахме на откраднати мигове. Още малко и някой със сигурност щеше да се усети какво става, щеше да се залепи за теб и да те използва, а аз щях да съм на хиляди километри оттам. Позволих нещата да продължат твърде дълго.

— Можеше да обсъдиш въпроса с мен!

— И какво щеше да направиш? Да напуснеш университета? Да се преместиш във Вирджиния при мен? Беше ли готова за подобно нещо тогава, щом сега не си? Едва ли.

— Ти дори не ми даде шанс!

— Глупости. Имаше много шансове, Джия. Чаках те да разбереш, че си струва да се бориш за нас. Не минаваше и ден, в който да не се надявам, че ще се обадиш или ще се появиш на прага ми. Ти не ми остави дори едно гневно съобщение на телефона. Позвъни ми няколко пъти, изпрати няколко имейла и после нищо. Предаде се.

— Значи е било тест? — Вбесих се. — Разбил си ми сърцето, за да ме провериш?

— Може би. И не си мисли, че не съм ядосан, задето се наложи да се върна в живота ти, за да признаеш, че още искаш да сме заедно.

— Ти си истински задник!

— Разбира се, че съм. Никога не съм твърдял обратното.

Горещи сълзи пареха в очите ми. Това беше последната капка. Бях на работа. Нямаше да се разплача на бюрото си, всеки можеше да мине и да ме види.

— Трябва да затворям.

Приключих разговора. Слава богу, Лей се беше върнала в офиса си. Останах на място, наранена и разтреперена от гняв. Не можех да повярвам, че Джакс ми прехвърля вината за раздялата ни. Затворих очи, поех си дълбоко въздух няколко пъти и с усилие прогоних мисълта за станалото от съзнанието си. Сложих под ключ емоциите си и се съсредоточих върху задачите си за деня.

— Майната ти, Джакс — прошепнах и се зарових в работа.

След края на работния ден видях черен мерцедес, паркиран пред офиса. Познах от пръв поглед, че е за мен, защото шофьорът, застанал до автомобила, изглеждаше притихнал и опасен въпреки безупречния си черен костюм. От километри личеше, че е лична охрана, а и ме фиксира толкова свирепо, че усетих погледа му дори през тъмните авиаторски очила.

Дали Джакс умишлено ми бе изпратил толкова заплашителен човек? Пак ли се опитваше да ме сплаши? Да ме изпита за пореден

път? Напоследък го виждах в толкова различна светлина. Нима през цялото време съм била влюбена в мираж?

Шофьорът ме поздрави с отривисто кимване и отвори задната врата. Вмъкнах се бързо в колата и се отпуснах на меката седалка. Затворих очи, закопняла за дома. Исках да се изпъна на леглото си и да позвъня на приятелката си Лин във Вегас, която беше свидетел на първата ми среща с Джакс и на онова, което се случи в следващите седмици. Само тя можеше да ми помогне да видя нещата в тяхната цялост.

Двигателят изръмжа и автомобилът потегли. Знаех, че ни чака дълъг път, тъй като беше час пик, и мислено си преговорих събитията от последните дни, за да е възможно по-разбираем и последователен разказът ми, когато говоря с Лин. Скоро обаче се спуснахме към подземен паркинг. Отворих очи, изправих гръб и разпознах комплекса, в който се помещаваше апартаментът на Джакс.

— Мислех, че отиваме у нас — казах на шофьора.

— Казаха ми да ви доведе тук.

Бях готова да споря, но осъзнах, че вината не е негова. Този, който ми лазеше по нервите, беше Джаксън. И щом не бе достатъчно разумен да ми даде време да се успокоя, преди да се видим, щеше да си получи заслуженото. Човек от прислугата отвори вратата на мерцедеса, за да изляза. Шофьорът ме съпроводи до асансьора, набра кода за апартамента на Джакс и ме остави да се кача сама.

На последния етаж вратата на асансьора се отвори и пред очите ми се разкри фойето, където ме очакваше поразителна гледка.

Джаксън бе свалил самото си. Разкопчал бе елека и най-горното копче на ризата си. Разхлабил бе дори вратовръзката си, така че изиящната му златиста шия се откриваше напълно. Навил бе нагоре ръкавите си, за да се виждат силните му жилести ръце.

Облечен бе като бизнесмен, а излъчваше мощната потентност на мъжкар в разцвета на силите си. Гневът и безсилието ми започнаха бавно да отстъпват пред страстното желание, което ме завладя внезапно.

— Сложи длан на сензора — нареди и кимна към панела до входната врата на апартамента.

Стиснах зъби и минах покрай него. Токчетата ми изтракаха по мрамора. Залепих звучно длан за стъклената повърхност и се чу

тройно пиукане.

„Джиана Роси разпозната и запаметена“ — изрече женски електронен глас и вратата се отвори.

Влязох наперено в апартамента на Джакс, напрегната и готова за свада. Чух го как влезе и затвори вратата след себе си. Чаках да каже нещо, но той просто ме подмина с уверена, дяволски секси походка. Движеше се като мъж, който обича да се чука и знае, че го прави добре. Тази едва доловима сексуална арогантност винаги ме възбуждаше. Може и да кипях от гняв, но не бях от камък.

Спря до секцията от метал и стъкло пред френските прозорци и наля кехлибарена течност от кристална гарафа в ниска чаша. Отпи от нея с гръб към мен.

Мълчанието се проточи и атмосферата в стаята натежа. Оставих дамската си чанта на един от черните кожени фотьойли и скръстих ръце пред гърдите си. Изучавах го, изчаквах го. Но той продължаваше да си стои там, сякаш бе съвсем сам.

Накрая казах:

— Мислех, че ще работиш до късно днес.

— Налага се.

— Тогава защо сме тук?

Той издиша шумно.

— Какво ми каза в Атланта? Че заради любовта ни си струва да се справим с всичката тази гадост?

— Не се дръж така, сякаш имам контрол над ситуацията. — Отново скръстих ръце. — Ти сам ръководиш шоуто, аз съм просто зрител.

Джакс най-после ме погледна.

— Аз разрешавам проблеми, Джия. Знаеш го.

— Не става въпрос само за това! Не говоря само за Чад и семейството ми. При нас винаги е било така. Ти казваш кога и как, къде и за колко време. Аз нямам право на глас. Нямам никакъв контрол.

Лицето му се изопна. Направи крачка към мен.

— Така ли си мислиш? Божичко, Джия, та ти си ме уловила на каишка!

— Ако е вярно, тогава не желая да е така. Искам да сме отбор, Джакс. А не да се чувстваме така, сякаш зависим от милостта на

другия.

Остави чашата си на масичката за кафе, докато се приближаваше към мен.

— Аз съм се оставил напълно на милостта ти — каза нежно. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. — Цял ден имам чувството, че всяка стъпка, която предприема, за да се доближа до теб, те отблъсква все по-надалеч. Усещам, че се отдалечаваши от мен... че търсиш дистанция. Не мога да го понеса.

— А аз имам чувството, че си имам работа с непознат. Не знам кой си, когато се държиш така. И се питам дали изобщо съм те познавала някога. Ако не съм, тогава в кого, по дяволите, съм се влюбила изобщо?

— Скъпа. — Обгърна лицето ми с длани и се наведе, за да ме целуне. Прокара устни по моите от единия до другия им край. Веднъж, два пъти. После ги облиза. Дъхът му бе топъл и влажен, напоен с аромата на ликьора, който пиеше.

Изстенах и наклоних глава в опит да задълбоча целувката. Той обгърна с една ръка врата ми, а другата спусна надолу към бедрото ми. От изгарящото му докосване по тялото ми се разляха приятни тръпки. Стисна ме нежно и гърдите ми натежаха, настръхнали от болезнена възбуда. Поех си дълбоко въздух и вдишах уханието на мъжа до мен. Тялото ми откликна на мига, сякаш бе разпознало Джакс като единственото нещо, което отчаяно желяех и на което не можех да устоя. Посегнах нагоре, зарових пръсти в копринените кичури на гъстата му тъмна коса и го привлякох още по-близо към мен.

— Познаваш ме, Джия — шепнеше, допрял устни до моите. — Обичаш ме.

— Джакс... — Притиснах се към него и твърдите му гъвкави мускули. — Дали не допуснахме твърде много грешки?

— Навярно. — Прокара уста по челюстта ми и се спусна надолу по шията ми, като засмукваше нежно. — Но има нещо, в което сме безпогрешни.

Обгърна талията ми и потърка набъбналия си член в корема ми. Усетих стягане в слабините и ненаситно желание да го имам.

— Не можем да сме в леглото през цялото време — изтъкнах и си припомних уикендите във Вегас, когато рядко се откъсвахме от прегръдките си.

Джакс ме взе на ръце и ме залюля, сякаш бях лека като перце.

— Бяхме разделени две години, а все още сме влюбени. Би трябвало да ни е по-лесно, когато сме заедно.

— Засега не е. — И все пак подритнах леко, за да сваля обувките си.

Той ме отнесе към спалнята.

— Тъкмо затова смятам да ти напомня защо всички затруднения си струват.

Само преди час бях сигурна, че шансовете Джакс да ме вкара в леглото са близки до нулата. Но сега, изправена пред прекрасното му лице, изопнато от страст, и пред погледа му — омекнал от нещо далеч по-нежно, исках да забравя всичко освен начина, по който можех да се почувствам с него. Исках да ми припомни онова, което имахме някога; онова, в което се бях вкопчила толкова здраво и се надявах да получа отново.

Постави ме на леглото и се надвеси над мен с коляно на завивката. Отметна кичур коса от скулата ми и погледна надолу, като плъзгаше ръка по бедрото ми към подгъва на полата.

— Искам те гол — казах му.

Разтегна уста — тази дяволски секси уста, която можеше да ме докара до ръба на лудостта — в самодоволна усмивка.

— Така ли?

Протегнах се, сигурна, че това ще го възбуди. В гърлото му се надигна ниско ръмжение и беше мой ред за самодоволна усмивка.

Хвана ме зад коляното и бутна крака ми нагоре и настрани, при което полата ми се повдигна и се разкриха жартиерите и бельото ми в един и същи цвят.

Навлажни устни.

— Скъпа... Толкова ще ми хареса да те гледам как се приготвяш за работа сутрин.

Внезапно осъзнах, че оттук нататък ще споделяме ежедневни моменти като този. Исках ги. Исках мъжа, когото бях имала за толкова кратко.

— Все още си с твърде много дрехи.

Джакс се изправи, измъкна се от елека си и го остави да падне на пода. Разхлаби възела на копринената вратовръзка и издърпа единия ѝ край, така че и тя да се свлече на пода. Когато се захвана с копчетата на ризата, се повдигнах на лакти, за да гледам.

Въздъхнах от удоволствие.

Той спря и повдигна вежди. В очите му имаше блясък, от който краката ми потръпваха неспокойно. Този мъж съзнаваше, че е дяволски секси, и беше наясно колко обичам да го гледам.

— Не спирай — казах му.

— Обичам, когато ме гледаш така. — Освободи още едно копче.

Прехапах устни. Винаги е бил в добра форма, слаб и мускулист, но сега беше заякнал. По-оформен. Със златиста кожа и впечатляващ релеф от мускули. Искях да прокарам пръсти по всеки сантиметър от тялото му... да го ближа като любим десерт... да го накарам да усети колко го обичам.

Джакс се освободи от ризата и аз се раздвижих. Изправих се на колене, за да го достигна. Изръмжа, когато плъзнах ръце по раменете му и после надолу по бицепсите. Стисках и галех.

— Как е възможно? — зачудих се на глас. — Сега си дори по-апетитен отпреди, а преди беше бог.

— Скъпа. — Прилепи устни към моите и изпи дъха ми; ближеше и галеше с език.

С ненаситни ръце обхождах гърдите и хълбоците му, изследвах всяка плоскост и улей.

— Толкова си твърд — пророних. Изгарях от желание да усетя целия този горещ, покрит с коприна мрамор върху себе си.

— Фитнес срещу сексуална незадоволеност. — Хвана ме за китката, притисна ръката ми към набъбващия си член и се отърка в дланта ми. — Напрягах тялото си до пълно изтощение, защото не можех да те имам, а мокрите сънища ме побъркваха.

Поех го в шепи и започнах да го галя от основата до върха.

— Невинаги си бил незадоволен — промърморих. Мислех си за жените, които са го имали; жените, които са притежавали онова, което е мое. — Има поне две изключения.

Сграбчи косата ми в юмрук и издърпа главата ми назад, за да го погледна.

— Нямаше — изрече яростно. — Заради теб не мога да съм с друга, Джия.

— Това е добре. — Целунах рамото му. — Все още си облечен.

— Ти довърши.

Издърпа шнолата от косата ми и прокара пръсти през кичурите. Клепачите ми натежаха, сетивата ми бяха упоени от сексуалния глад,

който излъчваше любовникът ми. Джакс масажираше скалпа ми с върховете на пръстите си и по цялото ми тяло се разливаха вълни на блаженство. Всяка дума, която произнасяше... всяко негово движение... имаше за цел да ме съблазни.

И го постигаше.

Несръчно се заех със скритото копче на шития му по поръчка панталон, разтворих го и отдолу се показаха черни боксерки. Членът му бе толкова твърд и готов, че широката главичка надничаше над ластика на талията.

Блестящ от предеякулат, той ме мамеше, предизвикваше ме да избутам бельото надолу до хълбоците.

Мек звук на копнеж изпълни пространството между нас. Джакс бе прекрасен навсякъде. Прекрасен, огромен и твърд. Застанал така — безсрамно разголен, с разкопчани панталони, изкусително еректирал член и силно атлетично тяло, той бе най-еротичното нещо, което съм виждала.

Исках го в мен.

Джаксът свали ципа на полата ми и се зае с копчетата на ризата. Не отлепяше устни от шията ми и непрестанно плъзгаше език по тръпнещата ми кожа.

— Ще те оближа цялата — обеща. Думите му — леко дихание по влажната ми кожа.

Обвих ръце около горещото му мокро тяло. Беше толкова възбуден, че отделяше предеякулат в непрекъсната струя. Потентността му ми действаше като мощен афродизиак, вече бях гореща и мокра колкото него. Вагината ми бе набъбнала от желание и се присвиваше гладно, копнееше за огромния член, който чувствено галех.

Вдигнах влажните си пръсти до устните и ги облизах, усещането от богатия главозамайващ вкус бе опияняващо.

Джакс ме погледна и тихо изруга. Впи ръце в ризата ми, копчетата излетяха и се пръснаха по пода.

— Исках те гола... — изръмжа, подхвана ме за кръста и ме завъртя, като ме преви с лице надолу до ръба на леглото. — Следващия път.

Избута разкопчаната ми пола нагоре и оголи задника ми. Прихвана ме с длан зад коляното и повдигна крака ми на леглото, за да

ме разтвори. В следващия миг вече бе сложил ръце на двете ми извивки и ги стискаше. Дъхът му изсвистя, горещ и накъсан, по чувствителната ми кожа, Джакс я остърга със зъби и ухапа нежно.

— Господи, направена си за чукане — каза дрезгаво. — Създадена си, за да ме побъркваш.

Плъзна един от пръстите си под дантелата на прашките ми, като премина от основата на гърба до влажната плът между краката ми. Потърка вагината ми и аз се разтреперих, защото могъщ спазъм разтърси цялото ми същество.

Стреснах се, щом раздра дантелата с ръка, шокирана от внезапния и бърз опън върху кожата ми и от силния звук от съдирането на плата. Джакс легна върху мен, покри гърба ми с топлото си трескаво тяло, плъзна ръце и обхвана набъбналите ми гърди. Намести горещия си плътен член между извивките на дупето ми и притисна, за да нахлуе със стоманената си дължина между тях.

Усещането, че съм безсилна, безпомощна, бе достатъчно да свърша. Един мъж, толкова бясно възбуден, че разкъсваше дрехите ми, бе готов да ме вземе. Желанието на Джакс бе главозамайващо и неустойимо. Обичаше тялото ми толкова, колкото аз неговото. Може би дори повече. Изглеждаше невъзможно, но чувствах, че е точно така.

— Не се бави — помолих и извих таза си към него.

— Какво искаш, скъпа? — пророни тихо, докато масажираше твърдите върхове на зърната ми с умели пръсти. — Кажи ми от какво се нуждаеш.

Дишах учестено и се гърчех, усещането за тежките му топки, допрени до влажните устни на вагината ми, ме побъркваше.

— Чукай ме, Джакс. Чукай ме!

Допря нос до слепоочието ми.

— Това ли искаш?

С един-единствен тласък вкара широкия връх на члена си в потръпващия отвор на тялото ми. Натискът нарасна, когато главичката проникна в мен и ме разтвори за твърдата основа.

Изстенах и затворих очи, потръпвайки. Той бе навсякъде. Във всяка глътка въздух, която поемах... върху всеки сантиметър от кожата ми...

— Стегнато е, скъпа — изръмжа през стиснати зъби. Отдръпваше се и навлизаше все по-дълбоко. Бавни, леки движения,

които с всеки тласък го вкарвах все по-навътре в мен. Джакс изстена и стисна таза ми, който извивах отчаяно, за да ме прикове надолу и да проникне още по-дълбоко.

— Стегнато и гладко... Господи, как те усещам. Ще свърша толкова силно. Ще те изпълня цялата.

Сграбчих завивката. Отворих очи неவிждащо и разтворих устни, за да всмукна въздух за пламтящите си дробове. Борех се срещу ръцете му, защото ограничавах движенията ми, исках го по-силно, по-бързо. Улових някакво движение с тъглчето на окото си и видях отражението ни в огледалото, прикрепено към вратата на дрешника.

Стегнах тялото си още по-силно около него, опитвах се да го придърпам там, където го исках. Джакс обърна глава да проследи погледа ми и застина пред своя образ, наведен над мен, с панталон, който едва се държеше на хълбоците му.

Беше развратна, упадъчна гледка. Аз — притисната под него и все още напълно облечена. Вагината ми — разтворена, за да поеме масивния му член. Джакс — със стегнати мускули на задника, присвити от силата на проникването, и бицепси — оформени и потръпващи от стискането на гърдите ми. Гърбът му — блестящ от нежни капчици пот.

Изви устни в порочна усмивка.

— Харесва ти да гледаш как те чукам.

За да го докаже, се отдръпна и проникна отново, цялото му тяло се стегна, докато достигаше все по-навътре в мен. Изстенах. Вагината ми лакомо се бе вкопчила в члена му; зърната ми болезнено се втвърдиха в ръцете му.

— О, да, харесва ти — прошепна с мрачен, прелъстителен глас. — Ще сложа огледала на тавана, Джия. Ще гледаш как боготворя това твоє секси тяло всеки ден и всяка нощ. Никога няма да забравиш защо се примиряваш със света извън леглото ни. Ще бъде гравирано в ума ти. Всеки път, щом затвориш очи, ще виждаш как те яздя, докато просто не си в състояние да свършваш повече.

Свърших. Не можах да се спра. Извиках, когато възбудата най-после преля; извих гръб от удоволствие и го притиснах в гърдите на любовника си.

Джакс изръмжа и изгуби контрол, чукаше ме силно и бързо, проникваше все по-дълбоко и изригна, ругаейки звучно. Впи зъби в

рамото ми. Свърши вътре в мен и догони оргазма ми с накъсани стонове, докато тялото му се тресеше от силата на еякулацията.

Беше прекалено. Не можех да виждам, не можех да мисля. Задрасках с нокти по леглото, инстинктивно се опитвах да се измъкна — далеч от непоносимия прилив на усещания, далеч от изригващия член, който все още се движеше в мен и ме караше да поемам още и още, да усещам още и още... докато не можех да понеса повече. Джакс ме държеше, бях в капан, напълно обладана, доброволен затворник на безкрайната нужда, която ни изгаряше.

Джакс ме съблече, изтри семето си от мен с топла мокра кърпа и ме положи в леглото. Бях напълно омекнала и останала без дъх. Както и леко раздразнена от факта, че той бе в състояние да се движи и да мисли, докато в мен цареше безумен хаос от следоргазмени ендорфини.

— Ужасен си! — обявих, когато той най-после се просна на леглото до мен в цялата си величествена голота.

Любовникът ми облегна глава на ръцете си и се ухили, спусна леко пръсти между гърдите ми, за да направи кръгче около пъпа.

— Явно си пропуснала десетте минути, от които имах нужда, за да успея да се изправам.

— Следващия път ще трябва да те нокаутирам — изръмжах.

— Ммм... — Наведе се над мен и притисна устни в моите. — Щастлив съм, че ще има следващ път. Много следващи пъти. Имаш да наваксваш за две години.

Присвих очи.

— Вината не е моя. Ти си тръгна. И независимо дали те последвах, или не, ти си този, който се отказа.

— Е, значи аз имам две години за наваксване. — Плъзна се върху мен, разтвори краката ми с коляно и се намести между тях. — В такъв случай е добре да започвам.

Протегнах ръка и отметнах косата му. След секс бе още по-главомайващ, лицето му изглеждаше по-меко и по-младо, очите му блестяха, а усмивката му бе по момчешки чаровна. Изглеждаше щастлив и сърцето ми се сви от мисълта, че съм допринесла за това, без дори да се опитвам.

Обърна глава и притисна устни в дланта ми.

— Обичам те.

— Джакс... — Очите ми се наляха със сълзи. — Някога мечтаех да ми кажеш тези думи.

— Казвах ти ги много пъти — призна той. — Докато спеше.

Това болеше дори повече от мисълта, че не е изпитвал чувства към мен.

— Дали някога ще разбере защо ни накара да минем през ада?

Блясъкът в очите му потъмня. Усмивката се стопи.

— Опасявам се, че ще разбереш.

Напрежение скова тялото му и съжалих, че изобщо подхванах темата. Обвих крака около таза му и го привлякох по-близо.

— Нека се разберем да не пускаме в леглото си нищо освен нас двамата — промърмори Джакс, докато прокарваше нос по бузата ми. — Искам да си имаме място, където сме само аз и ти; място, където да помним, че нищо друго няма значение, че е важно само това, което имаме.

Кимнах, след което погалих гърба му надолу и нагоре. Сгуших лице във врата му и вдишах, позволих на познатия и обичан аромат да прогони всичко освен настоящия миг.

— Съгласна съм. Но отсега те предупреждавам, че ако не започнеш да ме включваш в живота си, изобщо няма да стигнем до това легло.

Отново изви устни в усмивка. Беше толкова близо, че почти докосваше кожата ми.

— Доста твърд противник сте, госпожице Роси.

— Дяволски си прав.

Усетих как гърбът му се напруга. Започна да прониква в мен с отсечен стон.

— Честно казано — додаде гърлено, — и аз съм твърд.

Потънала в един от халатите на Джакс, отпивах вино от чашата си и го гледах как реже шунка и сирене. Огромният му хладилник марка „Суб-Зиро“ бе по ергенски празен.

— Живял ли си с жена досега? — попитах.

— Не. — Кимнах, докато се наслаждавах на тялото му в свободната пижама. — Не се ли притесняваш, че ще ти се стори като нахлуване в личното пространство?

Погледна ме изпод разошения си бретон и тъмните му очи ме пронизаха.

— Не.

— Това място е доста... стерилно. Не мислиш ли, че може малко да те дразни да гледаш обувките ми изритани тук и там... или чантата ми на стола, или...

— Бельото ти на пода, защото съм го издърпал, за да те изчукам? — Джакс се изправи. — Не, няма да имам нищо против. Да не би да размисли?

Отпих глътка от освежителния ризлинг, преди да отговоря.

— Просто се тревожа да не би да мислиш за мен толкова много, че не се сещаш да помислиш как ще се отрази промяната на самия теб.

Остави ножа и взе своята чаша с вино. Изглеждаше опасно небрежен, но се взираше в мен изпитателно.

— От какво се страхуваш, Джия?

Замислих се какъв е най-добрият начин да изкажа мислите си.

— Знам, че се притесняваш за това, с което ще се сблъскаме извън стените на този апартамент. Но аз се тревожа повече за онова, което ще се случи тук. Всичко ще бъде забавно и на игра, но само докато не започнеш да се дразниш от ежедневните дребни проблеми, които произтичат от съжителството с някого.

Джакс се облегна на бара, кръстоса глезени и обви с ръка тялото си. Държеше небрежно винената си чаша и изглеждаше отпуснат и спокоен, но изобщо не беше. Разголваше душата ми с поглед.

— Като това, че разплискваш вода навсякъде, когато си миеш лицето? — изрече бавно. — Или че оставяш мръсните чинии в мивката, защото вадиш измитите една по една от съдомиялната, когато ти потрябват? Че оставяш зарядните да стърчат от контактите във всяка стая, за да не се налага да се разхождаш, когато включваш проклетите си уреди? Че непрекъснато ще се спъвам в обувките, които си изритала навсякъде?

Премигах.

— Ами... да.

— Само защото обичам да гледам задника ти, скъпа, не значи, че не съм обръщал внимание на навиците ти, докато бяхме във Вегас. — Изви устни в усмивка. — Но ако толкова се притесняваш, че ще ме ядосаш, можем да се разберем как ще ми се реваншираш, ако се случи.

Направих физиономия и промърморих:

— Толкова типично мъжко изказване.

— Чак сега ли забеляза, че съм мъж? Май трябва да тренираш наблюдателността си, Джия!

С усилие прикрих усмивката си.

— Ще ядем ли?

— Ще спреш ли да се притесняваш?

— Надявам се... след време. — Прокарах пръсти надолу и нагоре по столчето на чашата. — Били сме заедно общо шест седмици за цялата си връзка. При нормални обстоятелства не би поискал да се нанесе при теб, прекалено рано е. Може да казваш, че не е проблем и че си готов, но ще трябва да го видя с очите си, за да повярвам.

— Така да е. — Изправи се. — Може би при „нормални обстоятелства“ щяхме да сме ту в моето, ту в твоето жилище за няколко месеца, за да поддържаме илюзията, че не избързваме, но пак не бихме прекарали и една нощ разделени. Нямаме нужния самоконтрол.

— Навярно е така — съгласих се, — само че ти не обичаш да те притискат.

— Имах избор. — Остави чашата си на плота, заобиколи бара и се приближи с бавна, небрежна походка, от която настръхнах. — Можех да си тръгна, можех да подсиля охраната на жилището ти, да те изпратя някъде или просто да те оставя да се оправяш сама.

Спря пред мен, развърза колана на халата ми и ме разголи. Облиза устни, клепачите му натежаха от възбуда. Постави ръце на коленете ми и разтвори краката. Хладният въздух погали вагината ми, докато Джакс плъзгаше палци по вътрешната страна на бедрата.

— Можех да приема предложението ти да съм онзи, на когото се обаждаш, когато си самотна.

Обвих крака около таза му и го придърпах по-близо.

— Може би нямаше да се обадя.

— Нима си толкова жестока? — Развърза връзките на долнището и освободи натежалия си член. Обви го в юмрук и започна да се

подготвя за мен.

Бях прикована, омагьосана от гледката на голямата му ръка, с която търкаше набъбналите от ерекцията вени.

— Щях да се боря с желанието, докато мога.

— Щях да ти пращам съобщения, да ти звъня, да те преследвам... Нямаше да страдам сам. — Докосна с устни челото ми и прошепна: — Ще ме поемеш ли отново?

— Наистина наваксваш за изгубеното време, така ли?

— Не мога да се боря с това, което ми причиняваш. — Прокара широката глава на пениса си по срамните ми устни и притисна клитора. — В минутата, в която се появи в онзи бар във Вегас, вече бях мъртвец.

Вкопчих се в седалката на високия стол.

— Лъжец. Беше на лов. Забавляваше се на ергенско парти с още петима мъже. Беше твърдо решен да изчукаш някого на всяка цена.

— Бях — съгласи се усмихнат. — Ти също.

— Избрах си най-якия пич в бара — казах без дъх. Гърчех се от удоволствие, а той продължаваше да ме дразни с бавно отъркване на копринената главичка на пениса си.

— Аз си тръгнах с най-горещото момиче на света. — Плъзна език между полуотворените ми устни в откровено еротична провокация. — Адски неудобно е часове наред да се разхождаш с ерекция.

— Беше невъзможно да не забележа. — Усмихнах се, спомняйки си. — Толкова е голям.

— Искаш ли го?

Кимнах.

— И тогава го исках. Заведох те вкъщи, нали? Казах си, че ще изглеждам твърде лесна, но не можах да ти устоя.

Джакс нахлу във влажния ми отвор с гърлено ръмжене.

— Щях да те преследвам и дни наред, ако се бе наложило. Не можех да си представя, че няма да те имам.

Стегнах крака и го придърпах по-близо, потръпнах, когато неумолимо нахлу в мен. Изстенах името му, изумена от ранимостта, която усещах всеки път, когато ме обладава.

— Джия, скъпа! — С едната си ръка прихвана врата, а с другата стисна таза ми, за да ме прикове неподвижно. Кръговите му тласъци

принуждаваха влажната ми плът да го пусне все по-навътре.

— Усещаш ли го? Аз влизам в теб, но сякаш ти се вмъкваш в мен. Всеки път сякаш влизаш под кожата ми, по дяволите!

— Иска ми се. — Забих нокти в гърба му, пръстите ми се присвиха. — Искам да те притежавам, Джаксън.

— Вещица — изплю през зъби. — Тогава си мислех, че ще те вкарам в леглото, ще чукам безумно сексапилното ти тяло до изгрев и после доволен ще се прибера. Но ти ме сдъвка и ме изстиска до последната капка. Дори да исках, нямаше как да изпълзя от леглото ти, щях да ти се моля да остана, ако се бе опитала да ме изриташ.

— Ха! Това само показва какъв актьор си. — Застинах, когато ме изпълни изцяло, в тялото ми се разля дивашка радост. — Нямах представа. Накара ме да си мисля, че редовно печелиш медали по маратонско чукане.

Джакс нежно погледна пламналото ми лице.

— Бях на прага на гладна смърт, скъпа, живеях на полуфабрикати и отпадъци, ти бе първото ми истинско домашно ястие. Имах нужда от теб, Джия, и все още имам.

— И аз се нуждаю от теб.

Толкова много. Прекалено много. Чувствах се жива само защото бях в една стая с него.

Той подхвана дупето ми с ръце, повдигна ме и ме отнесе до дивана. Положи ме, без да излиза от мен, и се надвеси над тялото ми като златно божество.

— Не го забравяй — каза дрезгаво. Отметна косата от челото ми с треперещи пръсти. — Когато нещата загрубеят, не забравяй, че имам нужда от теб.

Видях тревогата в очите му, тревога, която настояваше аз самата да не изпитвам, и сърцето прескочи в гърдите ми. В този миг Джакс започна да се движи в мен, обладаваше ме с мощни, плавни тласъци и аз се оставих да ме отнесе далеч.

Има нещо сбъркано с гледката ти, човече — заяви Нико, като постави кутията с вещите ми на бара и се отправи към прозорците. — Прекалено много небе и никакъв шанс да шпионираш съседите.

— Единствената гледка, която ми е нужна, е тук — изстреля в отговор Джаксън и ме подхвана за талията, докато влизах в апартамента му... в *нашия* апартамент.

— Ще повърна! — промърмори Винсент, който тъкмо прекриваше прага на входната врата с куфара ми и един сак в ръце. — Къде да ги оставя?

— Просто ги пусни тук — отговорих и се наклоних, когато Джакс ме захапа за врата.

Беше прекрасен съботен следобед, перфектното време за разходка в града. Местенето не можеше да мине за разходка, но аз не се оплаквах. Нито пък семейството ми, а това си беше малко чудо.

Джаксън Рътлидж можеше да продаде дори пясък в пустинята. Нито веднъж не спомена, че планираме обвързване за цял живот, но в четвъртък вечер, когато след затварянето на „Роси“ седнахме да поговорим с роднините ми, някак успя да създаде у тях впечатлението, че искрено и страстно желае да е с мен. Навярно и за двама ни бе ясно, че те чува сватбени камбани, но Джакс не изглеждаше притеснен от тези очаквания. Аз от своя страна усилено се опитвах да не възлагам твърде големи надежди на връзката ни.

В петък в офиса обясних ситуацията и на Лей. Тя ми пожела всичко най-добро, но изглеждаше видимо унила. Стана ми тъжно, защото одобрението ѝ бе важно за мен.

— Изглежда, пристигам точно навреме.

Усетих как Джакс замръзна, щом чу гласа на баща си. Отпусна прегръдката си и се изправи, а аз вече бях свободна да се обърна и да застана лице в лице с Паркър Рътлидж.

— Донесох бира — обяви той и повдигна стека с дванайсет кенчета.

Усмивката му бе широка, в лице поразително приличаше на сина си. Протегна ръка на Винсент и се представи, а после се обърна към мен.

— Ето я и нея, жената, заради която напоследък синът ми се усмихва постоянно. Радвам се да те видя отново, Джиана.

— Здравейте, господин Рътлидж.

— Моля те, наричай ме Паркър. — Отвори стека и подаде бира на Винсент, а после влезе в хола, за да се ръкува с Нико. — Срецнах другия Роси долу на входа. Май сключваше облог с портиера.

Погледнах Джакс и видях, че е залепил неразгадаема маска на лицето си. Съсредоточил бе цялото си внимание върху баща си, който подаваше бира на по-големия ми брат.

— Какво ще кажете всички да се съберем някъде следващия уикенд? — запита Паркър и обходи с бърз поглед лицата ни. — Родителите ви също. И съпругата ми Реджина.

— Членовете на семейство Роси са не по-малко заети от нас — намеси се Джаксън. — Може би дори повече.

— Сигурен съм, че е така. Истински американски предприемачи. — Баща му остави бирите на масичката за кафе и взе една за себе си. — Но съм сигурен, че ще измислим нещо. В крайна сметка семейството си е семейство.

Нико ме погледна замислено и сви рамене:

— Разбира се, защо не.

След като всички си тръгнаха, Джакс се затвори в домашния си кабинет и ме остави да подрежда нещата си където поискам. Не говорихме по въпроса, но бях сигурна, че е имал други планове за съботата, преди баща му да пристигне. По някаква необяснима причина всеки път, когато Паркър Рътлидж нахлуеше в някое помещение като слънчев лъч, синът му моментално се превръщаше в айсберг.

Каква ли история се криеше тук? Защо всяка поява на баща му в живота ни издигаше преграда между нас?

Разопаковах за час и останах в непознатото жилище без нищо за правене. Зачудих се дали да погледам телевизия, но после реших да потърся онлайн програмата на кината и някое местенце за вечеря.

Проклета да съм, ако позволя на Паркър да провали първия уикенд от живота ми с Джакс.

Разположих се на дивана, вдигнах босите си крака на масичката за кафе и поставих лаптопа на коленете си. Тъкмо бях въвела паролата, когато се появи Джаксън.

— Хей — поздравих, но усмивката ми бързо изчезна, когато забелязах тревожните бръчици около очите и устата му. — Наред ли е всичко?

— Разбира се. Защо?

— Косата ти е суперсекси.

Тъмните къдрици бяха диво разпилени, като че ли ги бе рошил с ръце, за да разпусне вътрешното си напрежение — нещо, което с удоволствие бих направила за него.

Джакс ме погледна смутено и приглади косата си.

— Мислех си... дали ти се ходи на едно от онези умопомрачително скучни събития, за които те предупреждавах?

— Ходи ми се навсякъде, където ще си облечен в смокинг.

Отпусна устни в крива усмивка.

— Добре тогава.

Затворих лаптопа и го поставих на масичката.

— Но ще се наложи да отида на пазар. Кога е събитието?

— Тази вечер.

Вдигнах вежди.

— И не можа да ме предупредиш по-рано?

— Току-що разбрах — каза мрачно. — Можем да извикаме стилист да донесе няколко тоалета.

— Сериозно? Колко важна е вечерята, на която ме каниш?

Облегна се на стената. Позата вероятно би изглеждала небрежна, ако не беше толкова напрегнат. Имах чувството, че буквално виждам раздражението, което се излъчва от него.

— Ще те представя официално като моето момиче. Но преди да си внушиш, че искам да изглеждаш по определен начин, нека ти кажа, че те харесвам точно такава, каквато си в този момент.

Изправих се и погледнах обикновения си бял рипсен потник и бежовите спортни панталонки.

— Я, стига!

— Скъпа, на това убийствено тяло всяка дреха изглежда секси.
— Кръстоса ръце и се отпусна. — Просто не ми се иска да обикаляш целия град сега.

— Мога да избира и нещо от обикновен магазин, освен ако това не те притеснява.

— Така ще убиеш цялото ми удоволствие. Ако доведем някого тук, ще мога да гледам как се обличаш и събличаш. Отидем ли в магазин, ще ме изритат от съблекалнята.

Устните ми потръпнаха от усмивката, която се опитах да прикрия.

— Перверзник.

— Признавам се за виновен.

— Често ли правиш подобни неща? — попитах колкото се може по-небрежно. Нямах как да пропусна факта, че повечето мъже не разполагат със стилист за своите приятелки.

— Дали често ме изритват от съблекалните? Не, по-скоро не.

Наложих си да сменя темата:

— Е, това е добре. Но... Просто ще изляза за няколко часа и ще те оставя да работиш.

— И цял следобед ще се чудиш дали си играя на преобличане с всички мацки, които чукам? — попита, щом се изправи.

— Не искам да говоря за сексуалните ти подвизи.

Грабнах чантата си от стола и се огледах за обувки.

— Просто искаш да ми се цупиш за неща, които са само в главата ти.

Погледнах го косо.

— Не си търси поводи за скандал с мен само защото имаш проблеми с баща си.

— Това няма нищо общо с него.

— Така ли? Аз пък останах с впечатлението, че всичко в живота ти има общо с него.

— Ти нямаш — каза тихо. Опасно тихо. Пристъпи към мен. — Престани да сменяш темата и изплюй камъчето, Джия.

— Не е толкова важно, Джакс. Наясно съм какъв плейбой си бил, преди да те срещна. Ще го преодолея.

— Имал съм такива периоди — призна. — Но никога не ми е пукало за жените, които чукам. Нито за чувствата им, нито за дрехите,

които носят.

Вирнах брадичка.

— Защо винаги се изкарваш абсолютен задник?

— Просто казвам това, което виждам — сви рамене той.

— Не, опитваш се да си изградиш някакъв образ, който няма нищо общо с действителността. Не можеш да твърдиш, че те познавам, и в същото време да заявяваш, че си прасе. — Оставих чантата си обратно на стола. — Сякаш се мъчиш да убедиш и двама ни, че си нещо, което не си.

— По-скоро напомням и на двама ни какъв съм в действителност — спря на крачка пред мен, — какво се крие отвътре и само чака да излезе.

— Мисля, че Паркър ти напомня за това.

— Вманиачена си по баща ми.

— Просто казвам това, което виждам — изстрелях.

Джакс прикова поглед в мен за една дълга минута, тялото му бе изопнато от напрежение, въздухът между нас трептеше нервно.

— Онова, което *не* виждаш, е, че между мен и него има много повече общо от външната прилика.

— Тогава нека поговорим за това.

— Не искам да го обсъждам.

— Просто искаш да се караме.

Джаксът се протегна и разтри врата си, бицепсите му изпънаха ръкава на тениската.

— Това, което искам, е да те чукам — изръмжа.

— Джакс! — разсмях се, не можех да се спра. Толкова очевидно бе, че е разстроен, а реакцията му в отговор бе толкова... *мъжка*. — Имаш късмет, че съм израснала с трима братя. Свикнала съм на мъжкото ви перчене.

— И на това да ме побъркваш.

— Побъркваш се сам. Забрави ли собственото си признание за раздвоение на личността? — Вдигнах пръст до брадичката си. — О, момент! Сега разбирам. Имаш близък. Двама сте.

Той затвори очи и разтри слепоочията си с пръсти.

— Господи!

— Ако спя и с двама ви, брои ли се за изневяра?

Джакс отпусна ръце и ме погледна.

— Обичаш ли и двамата?

Пресегнах се и докоснах гърдите му.

— Обичам теб.

Прегърна ме с въздишка и притисна устни към рамото ми.

— В политиката имиджът е всичко. Понякога помагам на хората с техния имидж. Затова познавам стилисти.

Пъхнах ръце под тениската на Джакс, за да усетя голата му кожа. От лекото потръпване и гърления му стон пулсът ми прескочи.

— Добре е да го знам.

Исках да знам повече, но за първи път в историята на връзката ни разполагахме с нужното време да оставим нещата просто да се развият. Позволих си да му се насладя.

* * *

В живота има само шепа неща, които са в състояние да ме оставят без дъх — Джакс в смокинг е на първо място в краткия списък.

Гледах го как прекосява балната зала с чаша шампанско във всяка ръка. Походката му бе дяволски елегантна и откровено секси. Вашингтонският хотел бе пълен с мъже и жени от известни фамилии — политически и финансови магнати с невероятна власт. Светлините, които хвърляха огромните кристални полилеи, се отразяваха в безценни бижута и лъскави, перфектно фризирани къдрици. Кристалните чаши звънтяха при поздравите, а разговорите се сливаха и звучаха като пчелен рояк.

На целия този фон Джаксът Рътлидж с лекота изпъкваше сред тълпата.

Косата му бе тъмна почти колкото смокинга, кожата му — с лек загар, очите блестяха под арогантно извитите вежди. Прекрасната кройка на смокинга прегръщаше широките му рамене и подчертаваше дългите му крака.

Дискретно облизах устни. *Мой е.*

Джакс би привлякъл вниманието ми навсякъде и във всяка ситуация, но сега не тялото, а погледът му ускори пулса ми.

Прилепих устни към гърлото на чашата. Тъмnozлатистата бална рокля бе първата, която пробвах. Джаксът гласува за нея веднага и

поклати неодобрително глава за другите три тоалета, които облякох. По мен се спускаше гладка колона от набрана коприна, която придържаша само тънки усукани презрамки на раменете и гърба. Първоначално имах известни притеснения за цвета, но дрехата перфектно подчертаваше извивките ми, вместо да ги прикрива.

— Благодаря.

Кавалерът ми се обърна да огледа залата и спусна ръка към таза ми в откровено властна демонстрация на притежание.

— След няколко часа можем да отлетим обратно за Ню Йорк. Или да си вземам стая в хотела.

— Или да се възползваме от шанса за секс в небето. Какъв е смисълът да ползваш частен самолет, ако не можеш да се поразвихриш в него?

Впи пръсти в плътта ми.

— И за пореден път съм с ерекция на публично място.

Засмях се и се облегнах на рамото му.

— Какво трябва да направиш тук всъщност?

— Не съм сигурен. — Отпи глътка шампанско. — Ще разбера, когато се появи Паркър.

— Много разчита на теб, нали?

Джакс сви рамене, но отново стисна зъби. Скоро целият се напрегна и когато проследих погледа му, разбрах защо. Паркър и Реджина Рътлидж бяха тук. Стояха близо до входа на балната зала, обградени от хора, които искаха да се отъркат в някой Рътлидж. В публиката имаше няколко представители на семейството, но Паркър бе магьосникът зад завесата, когото всеки искаше да зърне.

— Дай ми секунда, скъпа — измърмори Джакс и се отдалечи. Крачеше с лекота сред тълпата, която се отдръпваше, за да му стори път. Проследих го с поглед, докато стигна до баща си, и се опитах да разгадая жестовете на двамата мъже.

— Добре си се излъскала — чух познат женски глас близо до мен.

Обърнах се и видях Алисън Рътлидж, до неотдавна Алисън Келси. Огледах я, за да преценя колко се е променила. Вечерта, когато бях дама на Иън, едва я бях зърнала, затова сега се възползвах от възможността. Беше по-слаба, отколкото във Вегас, а дори тогава беше стройна. Полирана до съвършенството на късче лед, изглеждаше по-

пораснала и по-цинична от преди. В очите ѝ имаше някаква всеобхватна умора — същата, която понякога улавях и в погледа на Джакс.

Но все още бе невероятно красива: с тъмна коса, оформена в стилно каре, която обграждаше фините ѝ черти и големите сини очи. Морскосинята рокля бе в прекрасен контраст с порцелановата ѝ кожа.

— Здравей, Алисън! — отвърнах и отново насочих вниманието си към двамата красиви тъмнокоси мъже в другия край на залата.

— Роклята е прекрасна — огледа ме тя. — Гретхен явно има слабост към нея. Предложи я и на мен, но не е в стила ми.

Отпих глътка шампанско, за да прикрия чувствата си при неочакваното споменаване на стилистката. Значи Гретхен бе скритият коз в ръкава на цялото семейство Рътлидж. Добре бе да го знам.

— Може да се изненадаш, но и аз не я харесах от пръв поглед.

Усмивката ѝ беше всичко друго, но не и приятелска.

— Умно решение да позволиш на Джаксън да те облича. Пък и очевидно си по-умна, отколкото предполагах, иначе нямаше да си тук.

— Мога ли да те помоля да се държиш като кучка някъде другаде — махнах небрежно с ръка. — Това тук е личното ми пространство и е най-добре да излезеш от него.

— Ако си спомням правилно, не си от жените, които обичат ласкателства и преструвки, така че няма да ти предлагам такива. В крайна сметка се налага да се разбираме. Можем да започнем отсега.

— Нищо не се налага — обърнах поглед към нея. — Предлагам просто да се постареем да се избягваме.

Повдигна вежди от изненада, а после се разсмя, звукът бе мелодичен като гласа ѝ.

— Нещата не стават така, Джия. С теб ще сме най-добри приятелки, поне що се отнася до публичния имидж. Ще ходим заедно на обяд и ще обикаляме магазините. Аз и Тед ще вечеряме с теб и Джаксън. Ще посещаваме балове и изложби. Всякакви събития, на които ще се усмихваме пред камерите и ще сме по-близки от сестри.

— Прекалила си с шампанското.

— Ще оставя на Джаксън да ти разясни ситуацията. — Подозрителният блясък в очите ѝ събуди бдителността ми.

— Какво трябва да разясни? — попита Реджина Рътлидж, щом се приближи към нас.

— Предстоящата кметска кандидатура на Тед. Този път Джаксън надмина себе си.

Стиснах столчето на чашата си, в ушите ми прозвучаха предупредителни звънчета.

Реджина изви устни в усмивка, но гласът ѝ бе остър и студен:

— Мисля, че трябва да оставиш Джиана на Джаксън, знаеш колко държи тя да се чувства добре.

— Разбирам от намеци. — Алисън ме погледна. — Скоро ще планирам вечеря в града. Забавлявай се, Джиана. И още веднъж — изглеждаш прекрасно. Тази рокля е създадена за теб.

Отдалечи се плавно и аз потърках нос със средния си пръст — дискретно „чао“, преди да отместя поглед и да забравя за нея. Джакс все още бе до Паркър, бащата бе праметнал небрежно ръка през рамото на сина, докато разговаряха с белокос джентълмен, който ми изглеждаше бегло познат.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Реджина, с което привлече вниманието ми.

Русата ѝ коса с дължина до раменете бе оформена в стилни букли, които напомняха за славните дни на холивудските старлетки.

— Ревнува. Омъжена е за Рътлидж, но... — Небрежно сви рамене. — Тед не е Джаксън, нито пък Паркър.

Мълчаливо се съгласих с нея, а на глас казах:

— Радвам се да те видя отново.

— С теб сме големи късметлийки — усмихна се тя. — Вярвай ми, либидото на Джаксън няма да отслабне с времето.

Повдигнах вежди. Макар Реджина да бе почти на моята възраст, тя все пак бе омъжена за бащата на Джаксън. Беше странно да разговарям с нея за секса с мъжете ни.

Джакс се появи пред мен, взе чашата ми и я подаде на Реджина. Тъмните му очи изгаряха лицето ми, хвана ме за ръка и ме издърпа към себе си.

— Да танцуваме.

Стигнахме до дансинга и ме обгърна с ръце.

— Ти си най-красивата жена тази вечер.

— С ласкателства ще стигнеш далеч. — Главата ми бе замаяна от факта, че съм в прегръдката му на публично място; почти толкова замаяна, колкото когато бях в обятията му насаме. — Трябва да ти кажа

обаче, че предпочитам да не работя със същия стилист като Алисън. Не я харесвам, Джакс.

Погали гърба ми с пръсти.

— И на мен не ми е сред най-любимите хора, но е омъжена за Тед. Част от семейството е.

— Отказвам да ѝ служа за подложка, на която да си точи ноктите.

— Понякога наистина се държи като кучка — съгласи се той, — но за поведението ѝ си има причина. На теб също ще ти трябват нокти, Джия.

Погледнах го намръщено.

— Знам, че не ме смяташ за достатъчно силна да се справя с живота ти, но ще ти докажа, че грешиш. При все това не възнамерявам да изневерявам на себе си, за да прекарвам време с хора, които ме тормозят.

— Значи онова, което говорехме за отборната игра... важи само за нещата, които ти избираш?

— Не е честно! Аз никога не бих поискала от теб да страдаш тихичко, докато някой те обижда. Уважавам те твърде много, за да го сторя.

Мускулите на челюстта му потрепнаха.

— Тук не става въпрос за уважение, Джия. Не би трябвало да ти казвам, че ще говоря с Алисън за начина, по който се държи с теб — очевидно е, че ще го направя. Но независимо дали я харесваме, или не, се налага всички да работим заедно.

— Аз не съм длъжна да правя нищо за нея.

— Тогава го направи за мен — отсече. — Това е животът ми. И пределно ясно ти обясних колко неприятни може да се окажат определени аспекти от него.

Стреснах се колко разпален е тонът му.

— Самият ти не харесваш всичко това повече от мен. *Знам*, че не го харесваш. Не искаш да си тук, на това парти. Ситуацията щеше да е различна, ако ме молеше да съм част от нещо, което е наистина важно за теб, но случаят не е такъв.

— Аз си постлах леглото, Джия — заяви сухо, с непроницаемо и далечно изражение. — А ти взе решението да легнеш в него заедно с мен.

Поклатих глава, опитвах се да свържа този Джакс, който стоеше пред мен, с онзи от първата ни среща. Онзи обичаше да се забавлява, беше изключително впечатляваща личност и хедонист по толкова много начини!

— Не те разбирам. Животът е кратък, Джакс. Защо да си прекарваш времето в неща, които не те правят щастлив?

— Да си прекарвам времето в теб, ме прави много щастлив.

Бутнах го по рамото.

— Дръж се сериозно. Темата е важна. Наистина трябва да знам.

Не ми отговори повече от минута. Песента свърши и започна друга. Усетих промяната в него — ускореното дишане, по-плътната прегръдка...

— Времето, в което можех да направя друг избор, дойде и отмина отдавна.

— Това е просто измъкване. Дори нямаш трийсет. Целият ти живот е пред теб, а зад гърба ти няма нищо, което не можеш да поправиш.

Джакс гледаше през мен, в очите му имаше нещо далечно и мъгливо, сякаш наблюдава сцени, които аз не бих могла да видя.

— Понякога не можеш да се върнеш назад — пророни тихо. — Просто трябва да се справяш с последиците от собствените си грешки.

— Но не е нужно да продължаваш да правиш нови. — Поех лицето му в длани, за да привлека отново вниманието му. — Започваме отначало, Джакс. Получихме втори шанс да оправим нещата. Нека не хабим енергията си за хора и ситуации, които ни дърпат надолу.

Той въздъхна, а после силно притисна устни към челото ми.

— Да се махаме оттук.

— Изглеждаш фантастично — възкликна най-добрата ми приятелка Лин, докато ме оглеждаше. — Не съм те виждала толкова красива от Вегас!

— Е, оттогава минаха цели две години, така че не очаквай да съм особено въодушевена от комплиментите.

Шегувах се и тя го знаеше, точно както аз самата бях наясно, че напоследък наистина изглеждам добре.

След три седмици съвместен живот с Джакс бях отслабнала с повече от два килограма — следсватбена секс диета, само че без сватба. Джаксът бе ненаситен, а и аз започнах да се храня по-добре заради него. Няма по-голям стимул за здравословен режим от това да знаеш, че някой ще те вижда гола всеки ден.

Лин се засмя и огледа „Роси“.

— Ресторантът също изглежда страхотно!

И двата ни семейни ресторанта процъфтяваха, което отчасти се дължеше на медийните публикации за мен и Джакс. Докато бяхме разделени, полагах съзнателни усилия да избягвам всичко, свързано с него, така че не знаех колко често името му се появява в новините. Беше казал, че клюкарските блокове и папараците от социалните медии ще се влюбят в мен, но не бе споменал колко обичат него. Хората искаха да го видят в Сената. Беше млад, безумно красив, част от клана Рътлидж и безскрупулен, без да прекрачва границата.

— Захарчето все още изглежда невероятно вкусно — продължи Лин, приковала поглед във Винсент, който работеше зад бара.

Той вдигна глава, видя я и намигна.

— Замълчи сърце! — каза тя, прибра един немирен кичур от червената си коса зад ухото и изпрати въздушна целувка на брат ми.

— Самочувствието му и без това е доста голямо! — изръмжах.

— Не бих отказала да разбера размера и на други негови неща...

— Уф — направих отвратена физиономия.

Предложила бях на приятелката си да се видим в „Роси“, защото ми се искаше да се отпусна и да не се тревожа, че някой ще ме снима ненадейно. Вече бях свикнала да имам бодигард през цялото време, но в „Роси“ към него се добавяше и семейството ми, което стриктно следеше никой да не нарушава личното ми пространство.

Обясних на Лин ситуацията и тя ме погледна съчувствено.

— Много ли е зле?

— Не е съвсем непоносимо. Не съм знаменитост. Но сякаш винаги се намират по един-двама фотографи, които дебнат наоколо.

— Папарашки гадини!

Свих рамене, вече ги бях приела за част от живота си. Всеки път, когато започнех да се дразня прекалено, си припомнях, че Джакс бе разбил и моето, и своето сърце, за да ме предпази от цялото това внимание. А ако бях научила нещо през последните три седмици, то бе колко щастлива ме прави животът с него. Не си спомням някога да съм била по-щастлива.

— Просто трябва да съм по-внимателна. Това е.

Лин се извъртя на високия стол, за да ме погледне, като игриво клатеше напред-назад дългите си крака. Облечена в дълга флорална рокля и накичена с куп гривни и колиета, които сама правеше и продаваше, приятелката ми бе въплъщение на бохемската елегантност.

— Как е Джаксън все пак? В ежедневието, имам предвид. В интервютата изглежда толкова... сериозен.

— Така е. Но може и да е игрив. И забавен. Разсмява ме всеки ден.

Тя се ухили.

— Виж си усмивката само! Почти компенсира консервативната му политика.

Направих отегчена физиономия, не исках да навлизаме в спор за либералните възгледи на Лин. Оставях темата на татко, който обичаше да обсъжда с нея еднаквите им позиции по политически въпроси.

— Но понякога е и ужасно инатлив, безразсъден и направо отчайващ...

— Тоест мъж.

— Да.

— Та... като споменахме политиката.

— Не сме — казах твърдо.

Лин се усмихна широко.

— Аз я споменах. Успяхте ли вече да съберете семействата си на едно място?

— Още не. — Потропвах с крака по месинговата тръба под бара. — Планираме късна закуска в събота. Само тогава можем да се съберем всички.

— Боже! Трябва да ми разкажеш подробностите. Ще ми се да можех да подслушвам. Това ще е закуската на закуските!

Не беше далеч от истината. В повечето отношения Роси и Рътлидж бяха от две напълно различни породи.

Отхапах парче брускета и погледнах телефона си, който избръмча на бара. Усмихнах се, щом видях съобщението от Джакс: *Донеси вкъщи лазаня.*

Лин също го прочете:

— Само не ми казвай, че вече е дошъл краят на романтиката!

Телефонът ми извibriра отново.

Аз се погрижих за сладоледа, който ще близжа от тялото ти...

Приятелката ми се разсмя и аз я последвах.

— Имам нужда от гадже... — Плъзна поглед към Винсент, който правеше коктейл. — Или поне от свалка за една нощ.

Реших да я разсея от брат ми сърцеразбивача.

— Как е работата?

— Доста съм заета. — Заигра се с дългия си гердан. — Интернет продажбите набират скорост. Ако наемът и данъците ми продължат да се увеличават, може да затворя магазина и да се фокусирам само върху онлайн продажбите.

— Наистина ли? Но ти обичаш този магазин!

Знаех колко труд положи Лин, за да го отвори, и колко ѝ се искаше да докаже, че изработката на бижута и грънчарството не са просто безполезно хоби.

Тя сви рамене, но си личеше, че се тревожи.

— Няма да е толкова зле. Ще мога да определям сама кога да работя и ще разполагам с време за планиране на нови концепции. Освен това ще пътувам до повече конференции и изложби, което вероятно ще е полезно.

Искаше ми се да подкрепя оптимизма ѝ.

— Няма да е лошо да ми оставиш малко визитки. Носех аметистовите ти обеци на едно парти миналата седмица и получих куп комплименти за тях.

— Така ли? — Лицето ѝ светна. — Това е чудесно! Благодаря ти.

Направих жест на Винсент да ни сипе още бира, докато Лин вадеше визитки от гигантската си дамска чанта.

— А твоята работа как е? — попита, докато ми ги подаваше.

— Добре.

— Все още ли ти харесва?

— Ами да... — усмихнах се на брат си, който ни донесе две нови пълни чаши и отнесе празните.

— Какво премълчаваш?

Хвърлих бърз поглед към Лин. Най-добрата ми приятелка бе твърде проникателна.

— Нищо.

— И шефката ти одобрява напълно връзката с Джаксън?

Въздъгнах и посегнах към брукетата.

— Не говорим по темата. Което е напълно нормално, тя ми е шефка, а не приятелка, но все пак...

— Мислиш ли, че има проблем с това?

— Бих казала, че го приема доста добре, като се има предвид, че мъжът, с когото живея, е бизнес партньор на онзи, който тотално я прецака. Все още ми доверява поверителна информация, но... Между нас се появи нещо, което го нямаше преди.

И това ме тревожеше. Много.

— Какво ще правиш?

— Какво мога да направя? — Сдъвках и преглътнах, като прокарах хапката с глътка бира. — Реших, че тя просто изчаква, за да види как ще се развият нещата. Когато мине достатъчно време, може би ще започне да приема ситуацията по-добре.

Лин сбърчи нос.

— Обсъждала ли си въпроса с Джаксън?

— Не мога. Той е свикнал да оправя нещата. Ще иска да се намеси и да изглади проблема, което може да направи ситуацията още по-неловка.

— Това май е най-добрата реклама, която можеше да му направиш пред мен. Всяка жена си мечтае най-добрата ѝ приятелка да

попадне на мъж, готов да се бори с всичките ѝ дракони. — Намигна ми. — И да ближе сладолед от нея.

Разсмях се и се обърнах, за да огледам препълнения ресторант. Клиенти чакаха във фоайето до рецепцията, масите се вдигаха и местеха бързо и ефикасно благодарение на настояването на баща ми за силен обслужващ персонал. Семейства се смесваха с двойки и приятелски групи, а популярна телевизионна звезда се радваше на илюзията за анонимност от любимата си маса. С периферното си зрение улових проблясването на светкавица от фотоапарат, която привлече вниманието ми към няколко маси, където очевидно се празнуваше рожден ден. Над жуженето от разговорите и потракването на приборите от уредбата се носеше гласът на италиански тенор, който пееше за любов и за загуба.

Почувствах се изпълнена със задоволство, както се случваше често, когато съм в „Роси“.

— Да не би адът да замръзна току-що? — попита Лин.

— Какво?

Тя направи знак с брадичка и аз се обърнах. Премигнах, когато видях баща ми да стои до Тед Рътлидж, който бе праметнал ръка през рамото му. Тед бе облечен в костюм с вратовръзка, докато баща ми носеше обичайната си бяла готварска риза, черни панталони и червена престилка с логото на „Роси“. Джовани Роси все още бе прекрасен мъж с гъста прошарена коса и масивна челюст. Появи се фотограф и им направи снимка.

— Не виждам добре оттук — започна Лин. — Това на ревера му предизборна значка ли е?

Погледнах първо към татко, а после и към Тед. Нямаше съмнение, че нещо е закачено на самото му.

— Тази седмица идва за втори път — каза Винсент зад мен.

Погледнах брат си и видях, че е стиснал зъби.

— Не знам нищо по въпроса — обясних.

— Така ли? — Взираше се изпитателно в мен с тъмните си очи.
— А дали и Джаксън не знае?

Лин си тръгна към осем, но аз реших да остана и да изчакам, докато ресторантът затвори, за да поговоря с татко. А и тази вечер

смятах да се върна в мансардата при Анджело и Винсент.

Не ми се щеше да навлизам в спорове с Джакс, когато съм уморена и раздразнена, затова му изпратих съобщение, че няма да се прибирам, и пуснах телефона обратно в чантата си. Отпивах от чаша анисета, гарнирана с лимон. След гледката на татко с Тед анасоновият ликьор ми действаше успокояващо.

Усетих, че Джакс влиза в ресторанта, преди да го видя. Винаги съм била настроена на неговата честота, но откакто заживяхме заедно, радарът ми бе станал още по-чувствителен.

— Джия. — Плъзна ръце собственически по бедрата ми и топлината му изпрати огнени тръпки по гърба ми.

Погледнах Винсент, който се мръщеше насреща ни, и се обърнах през рамо към Джаксън.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те взема — отвърна, докато обвиваше талията ми с ръце. — Нали не мислеше, че ще те оставя да спиш другаде?

Допих питието си.

— Не знаех, че съм затворник.

Щом долови тона ми, замръзна.

— Ако ще се караме, да го правим вкъщи.

— Не искам да се караме, точно затова не се прибрах.

Джакс направи няколко крачки назад.

— Да вървим.

— Не ме слушаш.

Завъртя ме на седалката и се наведе над мен.

— Все още не си казала нищо, което си струва да чуя.

— Моля?

Изгледах го остро, като се опитвах да не обръщам внимание колко секси изглежда в черния пуловер с V-образно деколте и свободните дънки.

Постави ръце на бара от двете ми страни и ме хвана в капан.

— Няма да те оставя тук да пиеш и да продължаваш да се ядосваш за онова, което те е вбесило, каквото и да е то. И със сигурност няма да спя сам.

— Дръпни се, Джаксън — нареди Винсент и се приближи към нас.

Джакс рязко вдигна глава:

— Ти си й брат и се грижиш за нея, уважавам това. Но тя е моето момиче, аз я обичам и би трябвало и ти да се отнасяш с уважение. Не си пъхай носа в нашите отношения.

— Ако не иска да тръгва, няма да тръгва.

— Не говорете така, сякаш ме няма — намесих се рязко и изгледах и двамата предупредително. — Не ми харесва разни Рътлидж да идват тук и да тормозят мен и семейството ми. Каза, че искаш да ни предпазиш от прекалената публичност, не да ни излагаш на показ пред всички.

Пролича си, когато Джакс осъзна какво ме е вбесило. Но после лицето му отново стана неразгадаемо.

— И ще се радвам да го обсъдиш с мен... вкъщи.

— Късно е, а утре съм на работа. Пък и искам да поговоря с татко за това с Тед, каквото и да е то. Очевидно не знам нищо по въпроса, защото никой не е счел за нужно да ме уведоми.

— Аз вече говорих с баща ти — отвърна Джакс. Звучеше толкова снизходително разумно, че изскърцах със зъби. — И не искам да чувам оправдания за късния час, при положение че седиш тук и пиеш.

— Само за информация, Джаксън, достатъчно голяма съм, за да пийна чаша ликьор или каквото и да е друго, което ми се допие.

— А дали си достатъчно зряла?

— Какво, по дяволите, значи това?

Протегна се и грабна чантата ми от закачалката под бара.

— Напиването не помага на никого.

— Не се напивам!

— Добре — усмихна се. — Значи нямаш причина да останеш.

— Джакс...

— В момента и двамата трябва да замълчим. — Наведе се, докато очите ни се изравниха. — Няма вариант, при който си тръгвам оттук без теб.

— Джиана — погледна ме Винсент, — искаш ли да се намеся?

— Всичко е под контрол. — Плъзнах се от високия стол и стъпих на крака, вече бях в настроение за истински скандал. И щеше да е поне донякъде честно Джакс да се изправи само срещу мен. Ако се намесеха и братята ми, щяха да се разлетят юмруци. — Ще ти звънна по-късно.

Джакс кимна на Винсент вместо „чао“, а после ме хвана за лакътя и ме поведе навън. Освободи бодигарда, който пазеше на входа, излязохме в хладната нощ и той ме насочи към лъскава секси кола, спряна на място, забранено за паркиране.

Огледах автомобила, докато Джакс ми отваряше вратата. Не беше от колите, които човек би взел под наем. Но пък перфектно пасваше на Джаксът.

Впечатлението ми се затвърди, когато той седна зад волана, разбуди двигателя и се отдели от тротоара пъргаво и с мощен рев.

По пътя към апартамента Джакс не каза нищо повече и остави напрежението помежду ни да се сгъсти и нажежи. Управляваше скъпата спортна кола с увереност и лекота, напълно спокоен сред хаоса на манхатънските улици и агресивните криволичещи такситата.

Когато влязохме в асансьора на сградата, вече не можех да понеса тежкия му втренчен поглед и наруших мълчанието.

— За какво си говорил с баща ми?

— Да представим „Роси“ като успешен малък бизнес, който все повече се разширява.

— Къде да го представите?

— В рекламни материали.

Скръстих ръце.

— Политически материали?

Вдигна вежди.

— Че какви други?

— Защо не ми каза?

— Защото не говорим за работа. Нито за твоята, нито за моята.

Вратите на асансьора се отвориха и той ме подкани с жест да изляза. Въведох кода и прекрачих в апартамента.

— Мисля, че трябва да изясним нещо. — Хвърлих чантата си на стола. — Моето разбиране винаги е било, че работата ти е свързана с финанси.

— А ти работиш с Лей Янг — контрира той, докато затваряше вратата след нас. — Но това не те спира да се намесваш и в бизнеса на семейството си, нали?

Минах покрай него.

— Никога не бих говорила с баща ти, без да ти кажа.

— Не можеш да си сигурна. — Свали пуловера си и аз не се сдържах да огледам прекрасно изваяното му голо тяло. — А и защо не си ядосана на баща си, че не ти е казал?

Беше прав донякъде, което ме вбесяваше. Как така изведнъж излезе, че аз съм се държала глупаво?

— Какво правиш?

Джакс се отправи към коридора.

— Приготвям се да си лягам.

— Твърде съм вбесена, за да спя с теб.

— Миличка — погледна ме през рамо, — чувствам се по същия начин.

Изритах високите си токчета и го последвах в спалнята. Той свали обувките си, смъкна дънките и за секунда остана напълно гол.

Под дънките нямаше бельо.

За минута мозъкът ми блокира, после отвърнах на провокацията, като и аз се съблякох.

— Не искам никой да използва семейството ми.

— Не искам приятелката ми да се съмнява в мотивите ми.

Джаксът дръпна завивките и се пхна в леглото.

— И все пак непрекъснато повтаряш, че не може да се вярва на семейството ти.

Облегна се на таблата.

— Но ти не си ядосана на семейството ми, нали? Ядосана си на мен. И вместо да ме попиташ за проблема, реши да пиеш и да ме изолираш.

— Изобщо нямаше да се наложи да те питам, ако ми беше казал предварително. — Тръгнах към банята. — Но както и да е. Ти винаги си прав, нали, Джакс?

— На мен пък ми се струва, че винаги греша — промърмори след мен.

Пуснах душа и започнах да свалям грима си, докато водата се стопли. Като влязох в кабинката, не бързах, проточих къпането възможно най-дълго с надеждата, че Джаксът ще заспи и няма да се налага да говорим.

Затворих очи и застанах под пръските. Джакс бе мъж, който може да уплаши други силни мъже с един-единствен поглед. Убеждаваше лесно, без да отстъпва и на сантиметър от собствената си

позиция, и действаше с болезнената прецизност на истински стратег. Уважавах тези негови качества. Самообладанието му ме привличаше и възбуждаше. Но мразех моментите, в които се отдръпваше зад този железен самоконтрол и ме оставяше отвън, изключваше ме и започваше да се държи с мен като с опонент.

Не можех да си представя да се отнася с мен така до края на живота ми.

— И оттук ли ще трябва да те измъквам? — Бутна стъклената врата и застана сред парата, която с готовност започна да се вие около голото му тяло.

— Махай се — казах изморено, докато спирах крановете. — Тази вечер ще спя в гостната.

Стисна зъби. Дишаше дълбоко и бавно.

— Аз... — Спря за момент. — Съжалявам.

Кимнах и го побутнах, за да мина край него.

— Благодаря ти. И аз съжалявам. И двамата реагирахме зле.

Увих се в хавлиения халат, който висеше на закачалката, а после омотах косата си с кърпа, за да изсъхне.

— Лека нощ, Джакс!

Той ме последва през спалнята и ме хвана за лакътя, когато се приближих към вратата за коридора.

— Не се дръж така. Казах, че съжалявам, и наистина го мисля.

Спрях и го погледнах.

— Знам, че е така. Аз също го мисля. Но това не променя фундаменталния проблем, който имаме с общуването. Не говорим за семействата си. Не говорим за работа. Мотаем се заедно и се чукаме, което ни прави по-скоро секс приятелчета, отколкото друго, не мислиш ли?

Издърпа ме по-близо и пристъпи към мен, така че се озовахме притиснати един към друг.

— Обичам те, Джия. Повече, отколкото някога съм обичал каквото и да е. Знаеш го.

Въздъгнах.

— И аз те обичам достатъчно, че да не успея да те преодолея, дори когато мислех, че си ме зарязал като боклук. Но това означава, че може наистина да ме нараниш, Джакс. Трудно ми е да живея в периферията на живота ти. И ако животът с теб ще боли повече,

отколкото животът без теб, ще трябва да реша кое е по-правилното решение.

— Ти си центърът на живота ми. — Ръцете му се вдигнаха към раменете ми. — Няма миг, в който да не мисля за теб.

— Може и да е така, но имаш и уникалната способност да ме изолираш, а аз не съм сигурна, че ще мога да го понеса.

— Сега ти ме изолираш — обвини ме той. — Опитва се да го направиш и в ресторанта.

— Значи за пореден път и двамата реагираме зле. Може би е знак. Чуй ме, трябва да поспя. Ще поговорим утре. Съгласен ли си?

Джакс погали врата ми.

— Спи при мен. Ще си държа ръцете далеч, ако искаш. Копнеех да се съглася, но се тревожех, че просто ще сложим лепенка на рана, която се нуждае от далеч по-сериозно лечение.

— Искам да спя в стаята за гости.

Отдръпнах се и излязох от спалнята. Усещах погледа му на гърба си, когато пристъпи в коридора след мен. Заспах изненадващо бързо въпреки влажната коса и болезнено присвитите си гърди.

В някакъв момент през нощта усетих, че Джакс се вмъква в леглото при мен. Завъртях се настрани, прегърнах възглавницата и отново заспах.

Почувствах истинско облекчение, когато на следващата сутрин стигнах в офиса.

Джакс бе мрачен и необщителен, когато се събудих. А минутите, които прекарахме заедно, преди да излезем, бяха изпълнени с напрежение. На път към метрото изпратих съобщение на татко да ми се обади, когато може, после прегледах пощата си. Усетих прилив на адреналин, когато забелязах името на Диана. Почти бях забравила за услугата, която бях поискала от нея. Но сега, когато си спомних, няхах търпение да получа новини.

„Моля те, дано имаш нещо за мен“ — промърморих на себе си, щом стигнах до спирката и забързах нагоре по стълбите към улицата. Отчаяно исках да науча нещо, каквото и да е, което да хвърли светлина върху мъжа, когото обичах.

За съжаление, в мейла пишеше само да ѝ се обадя, а когато опитах да звънна, се включи гласова поща. Не отговори на обаждането ми, докато стигнах „Сейвър“, а там изключих звука и прибрах телефона си.

— Добро утро! — поздравих Лей, щом я видях да влиза.

— Добро утро! — Шефката ми наклони глава настрани. — Наред ли е всичко?

Премигнах, изненадана от въпроса.

— Всичко е идеално.

Тя се поколеба, после каза:

— Ела в кабинета ми.

Поех си дълбоко въздух, за да се подготвя за разговора, какъвто и да бе той, и я последвах.

Лей подмина бюрото си и се насочи към един от фотьойлите до масата. Изглеждаше по-млада с разпусната си права коса въпреки екстравагантния сребрист кичур. Изчака да заема отсрещния фотьойл и едва тогава започна:

— Отношенията ни през последните седмици бяха... малко напрегнати. Наистина съжалявам за това.

Напрежението се смъкна от раменете ми.

— Аз също.

— Тревожа се и... имам своите притеснения за Джаксън... но всъщност — отметна коса, за да ме погледне в очите — проблемът си е мой. Пренасям собствения си опит върху теб.

— Имаш предвид Иън.

Изви устни в безрадостна усмивка.

— Сигурно е очевидно, че го обичах. Той беше целият ми свят. Ако тогава ме беше попитала, щях да ти кажа, че никога не би ме предал. Че не е такъв човек. Щях да ти кажа, че ме обича прекалено много, за да постъпи по подобен начин.

— Какво се случи? — Никога преди не бях повдигала темата, но сега, когато Лей сама отвори вратата, си умирах да разбера какво точно е превърнало шефката ми в жената, която бе днес.

— Работехме по една сделка. Преговорите бяха тежки, но аз имах предимство и Иън ме остави да го използвам. — Замисли се и на иначе гладкото й чело се появи бръчка. — За нещастие, понякога толкова се увличам от самия лов, че забравям да следя плячката.

Погледна към небето на Манхатън през прозореца.

— Бях прекалено уверена и настоявах да получа твърде много, без да давам достатъчно. И още по-лошо, накарах мъжа от другата страна на масата за преговори да се почувства незначителен и безсилен. В един момент той реши, че ще направи абсолютно всичко, за да ме постави на мястото ми.

— Какво място?

— Зад Иън, не до него. Навярно Брус се е почувствал обиден, че Иън го накара да води преговори с мен. Не мисля, че някога ме е възприемал като негов партньор, просто е виждал в мен мацката, която Иън чука, и затова използва връзката ни срещу нас.

— Как?

— Постоянно си уреждаше срещи с мен, като настояваше, че иска да му изясня определени точки от плана или да обсъдим алтернативни сценарии. Срещяхме се в ресторантите на хотелите, в които отсядаше по онова време, точно както с теб се видяхме с

близнаците Уилямс във „Фор Сийзънс“. Едва по-късно разбрах, че е събирал улики, за да докаже, че имаме афера.

— О, Лей! — Усетих частица от страданието, което все още се таеше в нея, тонът ѝ бе наситен с толкова болка. — Какво направи?

— Нищо. И навярно сбърках. Иън е склонен към ревност и беше особено раним в това отношение. Отказах да потвърдя или да отрека обвиненията му, защото бях ужасно наранена от факта, че ги приема сериозно. Казах му сам да си направи изводите и очевидно не са били в моя полза.

— Господи! Съжалявам.

Сви рамене, сякаш да отхвърли симпатиите ми, но ми се усмихна тъжно.

— Беше много отдавна.

Нервно забарабаних с пръсти по фотьойла. Чудех се дали да обсъдя Джакс с човек, който му няма доверие. Ценях мнението на Лей, но то не беше обективно, когато ставаше въпрос за Джаксън Рътлидж.

Накрая реших да ѝ кажа *именно защото* е предубедена. Искях да чуя възможно най-лошото мнение.

Лей се наведе към мен, докато говорех, а щом приключих, постави лакти на коленете си и отпусна брадичка върху ръцете.

— Значи има неща, които не споделя с теб. Хората пазят тайна по две основни причини: за да защитят себе си или за да защитят другиго. Имаш ли представа в коя посока се е насочил Джаксън?

— Не съм сигурна. Предвид всичко, с което сме се сблъскали досега, предполагам, че може да се опитва да... ме предпази от нещо. Но... Не мога да се отърва от чувството, че не е искал да знам, защото използва семейството ми за своя изгода.

— Ако случаят е такъв, едва ли ще е последният. Как би го приела?

— Бясна съм отсега! Как е възможно да твърди, че ме обича, и после да прави неща, с които никога не бих се съгласила?

— Това е въпрос, който трябва да зададеш на него. И колкото по-рано, толкова по-добре.

Лей просто потвърди онова, което вече знаех, но пак беше ценно да чуя, че някой подкрепя решението ми.

Сега просто трябваше да се подготвя за онова, което ще направя, щом науча отговора.

По време на обедната почивка проверих телефона си и открих, че имам пропуснато обаждане от Диана. Тръгнах към една от заседателните зали на „Сейвър“, за да говоря на спокойствие, и минах край Лакони, която подреждаше нов дисплей с подбрани подправки и сосове на рафта зад рецепцията.

Махна ми, когато ме видя, и аз ѝ направих комплимент за убийствения червен костюм с панталон, който носеше.

Усмихнах се, щом влязох в същата заседателна зала, в която заведох Джакс, когато посети „Сейвър“. Споменът ми помогна да се поотърся от напрежението, докато набирах номера на Диана.

— Джиана — поздрави ме тя. — Радвам се, че най-последно приключихме с играта на пропуснати обаждания.

— Аз също. Как си?

— Отлично. Изчакай за секунда. Само да се преместя на по-тихо място.

След миг множеството гласове край нея внезапно утихнаха.

— И така, поразрових се за Рътлидж, като се фокусирах върху Лесли Рътлидж, както ти предложи. Имаш страхотен инстинкт, с нея уцелих златна мина!

— О?! — Почувствах вина и по гърба ми пробяга хладна тръпка.

— Семейството я е изпратило в санаториум за няколко месеца. И след като излиза оттам, тя напълно изчезва от публичното внимание. Тогава се ширеха някои слухове, но нищо конкретно, а сега имам достоверен източник.

Стомахът ми се сви и започнах нервно да крача из залата.

— Не мога да потвърдя каква точно е била болестта ѝ — продължи Диана, — но жената очевидно е била отлъчена. Имала е проблем и те просто са я покрили далеч от очите на всички.

— Няма как да го знаеш! — Спомних си снимките на Лесли в хола на Джакс. Не я беше забравил.

— Напротив. Мога. Само секунда. — Долових как прикрива телефона с ръка. После продължи: — Както и да е. Когато публикувам историята, ще излязат още подробности. Винаги става така.

Изправих рамене в истинска паника.

— Когато публикуваш историята ли? Какво искаш да кажеш?

— Това е новина и трябва да стане обществено достояние.

— Сделката ни не беше такава!

— Каква сделка? — изстреля в отговор Диана. — Не сме имали никаква сделка, освен да платиш за времето ми, а сега дори няма да ти взема парите, защото проучването ще се изплати по други начини.

— Не може да публикуваш историята — изсъсках, докато обикалях заседателната маса с ядосани крачки.

— Вече я изпратих, Джиана. Твоето име не е споменато никъде, така че не се тревожи. Виж, трябва да затварям. Просто исках да те предупредя и да ти благодаря. Пази се!

Диана затвори и телефонът ми се изключи още преди да го сваля от ухото си.

* * *

Излязох от залата вбесена. Бях толкова озверяла, че не виждах ясно. Ядосвах се на самата себе толкова, колкото и на Диана. Как не предвидих възможността да използва информацията, която е открила?

— Мъжът ти определено знае как да те глези — подхвърли Лакони, когато минах покрай нея. — Преди малко оставих пратка на бюрото ти.

Клюмнах, чувството за вина се стовари тежко върху раменете ми. Гледката на белите лилии до телефона на бюрото ме задави.

Взех картичката, прикрепена към букета.

Размахвам белия флаг и се предавам.

Обичам те, скъпа. Довечера ще говорим.

Подписана бе от Джакс, но подписът се размаза от сълзите ми.

Посегателството върху личния му живот дори не бе най-лошото. Страхувах се, че огласяването на толкова интимни откровения за майка му ще го нарани дълбоко. Снимките ѝ в дневната на нашия дом бяха доказателство колко я обича, но отказът му да говори за нея показваше, че темата е болезнена.

А сега светът щеше да научи за нея и вината бе моя.

Докоснах мекото кадифено цветче на орхидеята. „Съсипахме нещо перфектно“ — промълвих.

Отпуснах се на стола и започнах да обмислям как да кажа на Джакс какво съм направила.

Имах ясен план как точно да подхвана темата за публикацията на Диана, но когато асансьорът стигна до апартамента и вратите се отвориха, попаднах в истински хаос.

Спях шокирана. Входната врата беше отворена и вътре се виждаха десетина мъже и жени в костюми, които крачеха из дневната ми и говореха по телефона.

Гаденето, което усещах през целия ден, се влоши и за миг ми се стори, че ще повърна в коридора.

Прекрачих прага и се огледах за Джакс. Не успях да го открия, но видях Паркър. Застанал бе пред секцията с телевизора и не отделяше поглед от снимките на мъртвата си съпруга. Той би изпъкнал сред всяка тълпа със самото си присъствие, но неподвижността му в хаоса от френетично крачещи костюмари прикова цялото ми внимание.

След секунда Паркър обърна глава и изражението му се промени, щом ме видя. Закрачи към мен.

— Какво става? — попитах, макар да се опасявах, че знам отговора.

— Опитваме се да потушим един пожар. Съжалявам, че така превзехме жилището, но Джаксът предпочита да работи от домашния си кабинет.

— Мога ли да помогна с нещо?

Сви намръщено устните си, които толкова много приличаха на тези на Джакс.

— Няма да откажа едно питие, за предпочитане по-силно.

— Добре. — Погледнах към шкафа до прозореца, където държахме най-добрите питиета от целия свят в кристални гарафи. На тяхно място обаче видях само ваза с цветя. — Ще ти наляя нещо.

— Благодаря! Ще занеса чантата ти в спалнята — предложи и протегна ръка.

Отдалечи се по коридора и аз започнах да се провирам между хората, които крачеха из претърпаната всекидневна.

Дочувах откъслечни разговори.

... потвърди източника...

... трябва да помислим за обвинения в клевета и очерняне...

... не е много мъдър ход да обявявате война на семейство Рътлидж...

Ръцете ми трепереха, когато отворих вратата на шкафа. Кристалните гарафи бяха прилежно подредени вътре, но бяха абсолютно празни. Отправих се към кухнята и открих, че хладилникът за вино също е празен.

Напълно объркана, погледнах Паркър, когато се върна.

— Изглежда, нямаме нищо за пиене.

— И аз не успях да открия.

— Съжалявам. Ще се обадя на портиера. Нещо определено ли ти се пие?

Той докосна ръката ми.

— Сам ще се погрижа. Ти можеш да се спасиш от цялата тази лудница в спалнята си.

— Искане ми се някак да помогна.

— Просто се грижи за сина ми — промърмори. — Остави останалото на мен.

Отворих уста, но от нея не излезе и звук. Не знаех какво да кажа. Накрая кимнах и тръгнах по коридора, подминах вратата на спалнята и се насочих към кабинета на Джакс. Беше сам, стоеше пред прозореца с кръстосани ръце и крещеше на някого в слушалката на хендсфрито.

— Записите ни трябва. Да, разбирам и не ми пука... Не си мисли, че това няма да застигне и теб, без значение за какво точно става въпрос... Абсолютно. Обади се на този номер. — Докосна бутона на слушалката, после рязко се обърна и застина, когато ме видя до бюрото си.

— Джия...

Замлъкна. Прекара ръка през косата си и тихо изруга. Изглеждаше изморен и напрегнат. Съблече сакото си и го метна на стола до стената. Елекът му бе разкопчан, горното копче на ризата — също. Вратовръзката му висеше разхлабена, а едва наболата брада по стегнатата челюст му придаваше опасен вид.

— Здравей — казах тихо.

— Скъпа — въздъхна Джакс, — съжалявам за всичко това. Изскочи нещо и трябва да се погрижим.

— Какво е?

— Получихме сигнал за статия, която навярно ще бъде публикувана утре, и се опитвам да науча подробности за журналистката и материала.

Преглътнах тежко.

— Диана Джонсън.

Джаксън замръзна.

— Познаваш ли я?

— Излизаше с Винсент.

— Мамка му — намръщи се. — Ще ми трябва всичките й контакти: имейл, мобилен телефон, домашен телефон, адрес...

— Добре — пристъпих към него. — Трябва да поговорим, Джакс.

— Знам и ще го направим. Но точно в момента не мога.

— Всичко това е по моя вина.

Той се приближи и ме целуна по челото.

— Не. Трябваше да говоря с теб за Тед и...

Телефонът на бюрото му започна да звъни.

— Налага се да вдигна. — Докосна слушалката на ухото си.

— Рътлидж — каза сухо. — И това е нещо. Колко бързо можеш да ми ги изпратиш?

Обърна ми гръб и аз стиснах юмруци. Излязох, за да взема телефона си и да му дам информацията, която поиска. Трябваше да изстрелям всичко, преди да ме прекъсне отново. Мразех факта, че се налага да го изненадам така неприятно, но той просто трябваше да знае.

Върнах се в кабинета с телефона в ръка и затворих вратата след себе си. Джакс бе приключил с разговора, седеше на бюрото и четеше нещо на монитора.

— Разполагам с информацията, която поиска — казах, докато вървах към него. — Диана е написала статия за майка ти. За това как семейството я е изпратило в клиника.

Отметна глава, сякаш съм му нанесла физически удар.

— Говорила си с нея?

Преглътнах болезнената буца в гърлото си.

— Преди седмици. Днес следобед отново се чухме. Съжалявам, Джакс. Изобщо не трябваше да се свързвам с нея. Нямах представа, че...

Той ме гледаше втренчено, без да мига, толкова неподвижен, сякаш бях отнела основата под краката му.

— Седни — нареди ми с опасно мек тон. — И ми обясни за какво, по дяволите, говориш.

Буквално паднах в стола пред бюрото му, краката ми трепереха неудържимо от начина, по който ме гледаше. Тъмните му очи бяха като на акула — стоманени и безжизнени.

— Помниш ли, когато ти казах, че ще направя някои проучвания...

— И си отишла при шибан репортер? — Скочи на крака и стовари длан върху писалището. — Да не си откачила?

— Свързах се с Диана като с приятел. *Преди* да ми обясниш, че оттук нататък целият ми живот ще е публичен.

— Осъзнаваш ли какво си направила? Колко проблеми може да създаде всичко това? Заболяването на майка ми не трябваше да става храна за шибаните медии!

— Джакс... — Изправих се и трепнах, когато той се дръпна от бюрото толкова рязко, че преобърна стола си. — Знам, че е ужасно лично... и болезнено, но много семейства се сблъскват с психични заболявания. Хората ще разберат и...

— Тя не беше луда, Джия — заяви студено. — Беше алкохоличка. Отровата в гласа му ме свари неподготвена.

Джаксът се обърна към прозореца.

— Не успя да издържи на напрежението.

Това единствено изречение ми каза толкова много. Сълзите запариха в очите ми, когато в съзнанието ми нахлуха спомени и започнаха да се преподреждат в ясна картина.

— Алкохолизмът е заболяване, Джакс. Сам го каза.

— Беше слаба — скръсти ръце той. — И се омъжи за грешния човек.

— С баща ти са се обичали. Така ми каза преди.

Сви рамене.

— Паркър се опитваше да промени света. А тя би предпочела мъжът ѝ да сменя крушки или каналите на телевизора.

— Не е харесвала политиката, така ли?

— Не харесваше живота, свързан с нея. — Погледна ме. — Политическите въпроси изискват съюзници, а съюзниците изискват компромиси. Тя не харесваше някои от компромисите, които трябваше да се правят. Алкохолът бе течната ѝ смелост. Използваше го като патерица, на която да се подпира.

Отпуснах се в стола, пречупена от полярните емоции, между които се люшках цял ден. Единственото, което исках, бе да се сгуша в леглото с Джаксън и просто да го прегръщам, но знаех, че той никога не би ме оставил да помогна. От това болеше.

— Джакс... Когато ми каза, че стресът е унищожил някой, когато обичаш, говореше за нея, нали?

Той трепна и най-после усетих, че имам следа, която ще ми помогне да го разбера. Със сигурност вече разбирах защо се разпали толкова заради питието ми в „Роси“... и защо изведнъж в апартамента не бе останала и капчица алкохол. Ако е мислел, че ситуацията с Тед и баща ми е достатъчна, за да ме подтикне да пия, е напълно естествено да се разтревожи как ще ми се отразят бъдещите — и далеч по-стресови — инциденти. А и не можех да забравя, че се срещнахме в бар.

— Много приличаше на теб — каза с тон, който изобщо не звучеше като комплимент. — Семейството ѝ... очакванията как ще изглежда връзката с баща ми. Мислеше, че да имаш политическа позиция и да я отстояваш, е по-скоро избор, а не отговорност.

Почувствах необходимост да защитя Лесли Рътлидж — жената, която никога нямаше да срещна, но добре разбирах. Животът с правилата, които Джакс поставяше, а невинаги спазваше, не беше лесен.

— Ако сте я държали в неведение, както правите с мен, не мога да я обвиня, че понякога не е била на едно мнение с вас.

— Баща ми ѝ казваше всичко и това бе грешка. Искаше да получи одобрението ѝ, но всъщност само я отблъсна. Понякога резултатът оправдава средствата, а те са грозни.

Колебливо си поех въздух.

— Толкова си ѝ ядосан!

— Имам пълното право! Накара ме да избирам между нейната гледна точка и тази на баща ми. Никой не бива да бъде тласкан към подобен избор, най-малкото един тийнейджър. — Тръсна глава. — В момента не мога да обсъждам това с теб. Трябва да... направя нещо. Да огранича щетите. Ако изобщо е възможно.

— Какво да направя аз?

Джакс затвори очи и наведе глава. В позата му се четеше такова поражение, че сломи сърцето ми, но следващите му думи ми нанесоха зееща рана.

— Най-добре е тази вечер да спиш при братята си. И си вземи дрехи за няколко дни.

Заболя ме толкова, че нападнах, за да се защита:

— И майка си ли отрязваше така? По този начин ли се държиш с хората, които те обичат, когато ти създават неудобства?

— Тя имаше много недостатъци — процеди Джакс през стиснати зъби, — но никога не ни е саботирала.

— Не е честно! Направих грешка и не мога да ти опиша колко съжалявам. Но я направих, защото те обичам, а не за да те нараня.

Той отвори очи.

— Цялата тази връзка бе грешка.

Думите му прозвучаха толкова сухо и окончателно, че кръвта във вените ми се превърна в лед.

— Знаеш ли какво, Джаксън Рътлидж? Майната ти!

— Разбирам защо си го направила — заяви Нико, — но и аз бих се вбесил, ако някоя мацка изпрати разследващ журналист по петите ми.

Гласът на брат ми в слушалката и фоновият шум, който се чуваше около него от поредната натоварена вечер в „Роси“, успокояваха нервите ми.

— Но ние не излизаме от време на време — отвърнах и погледнах полуготовия куфар, който лежеше в краката ми и напомняше, че в момента с Джакс сме в доста несигурна ситуация, — а живеем заедно.

— Още по-лошо. Защо ти е да търсиш информация за мъжа, при когото живееш, от някаква съвсем странична жена? Откачено е, Джиана! Ще те попитам пак, наистина ли искаш да живееш така?

Намръщих му се през телефона.

— Не, разбира се, че не.

— Тогава се изнасяй оттам, по дяволите, и си намери някой свестен тип, който да ти даде това, което искаш.

— Опитах. Не се получава.

— Постарай се повече — изсумтя.

— Може ли да спреш с обвиненията за момент и да ми помогнеш да се измъкна от тази каша? Защо мъжете винаги се опитват да разрешат проблема, когато ние искаме просто да споделим, а търсим ли решения, не предлагат нищо?

— Решението на проблема да си с неподходящия човек е да го напуснеш. Ето. Готово.

— Аз си мислех, че проблемът е Диана — изръмжах.

— Никога не съм харесвал тази кучка — изненада ме Нико. Не се случваше често да говори обидно за жените, мама бе възпитала братята ми като джентълмени. — И Винсент не я харесваше особено. Просто я търпеше, защото беше луда в леглото. Обичаше разни номерца и връзване.

— Уф... — Поклатих глава. — Спести ми подробностите, Нико! И е доста кофти, че си споделяте подобна информация. Къде остана правото на лично пространство?!

— Ей! Не съм искал да гледам снимките, които пращаше на Винсент. Казах му да си ходи в стаята. Но както и да е... Трябвало е да те предупреди за нея. Беше му признала, че е започнала кариерата си, като е спала с известни женени мъже, а после използвала онова, което ѝ разказват в леглото, или ги изнудвала, за да измъкна информация.

Загледах се във вратата на спалнята и изведнъж застинах. Хрумнала ми бе внезапна идея.

— И така — продължи брат ми, — да отида ли дотам този уикенд, за да ти взема нещата?

— Още не. — Станах и отидох до чантата с лаптопа си. — Ще ти звънна.

— Ако не мога да вдигна, ще ти звънна, когато се освободя.

Макар част от вниманието ми да бе съвсем другаде, не можех да не забележа колко прекрасен е Нико. В живота ми имаше много неща, за които да съм благодарна, но братята ми бяха на първо място в списъка.

— *Ti amo, fratello*^[1].

— И аз те обичам.

Пъхнах телефона в джоба си, извадих лаптопа и го поставих на пейката до леглото. Набрах адреса на сървъра и мълчаливо се помолих Винсент да не е сменял паролата си, откакто ми я даде преди няколко месеца.

Не беше.

Разкъсвах се от колебания, докато преценявах вариантите. И в двата случая някой, когото обичах, щеше да бъде наранен.

В крайна сметка заплахата на Диана наклони везните.

Влязох в профила на Винсент, отворих фотоалбума, който се синхронизираше с телефона му, и моментално ми се прииска да си промия очите. Има неща, които никое момиче не би искало брат ѝ да знае. Или да прави.

Свалих всички пикантни снимки на Диана. Защо изобщо Винсент ги бе запазил след раздялата? После ѝ изпратих съобщение да ми се обади възможно най-скоро, защото разполагам с информация, която би искала да научи.

С треперещи ръце започнах да разопаковам багажа си. Джакс не вярваше, че съм достатъчно силна, за да споделям живота му, и трябваше да му докажа, че греши. Можех да го направя. Щях да го направя. И тогава той нямаше да се чувства длъжен да крие информация от мен, защото се притеснява как ще я приема.

Чух гласа му пред вратата. Ставаше все по-ясен с приближаването му.

— Разбирам, татко, но сега отивам при Джиана...

Вратата се отвори, Джакс влезе и се закова на място, когато ме видя. Паркър бе по петите му, но също спря, щом ме забеляза, и затвори уста, преди да произнесе онова, което се канеше да каже. Кимна в знак на разбиране, хвана бравата и напусна спалнята. Джакс завъртя ключалката, за да не ни прекъсват.

Смартфонът ми започна да звъни. На екрана се изписа името на Диана. Задържах погледа на Джакс и отговорих рязко:

— Джиана Роси.

— Какво става? — попита репортерката с разсеян и нетърпелив тон.

— Здравей, Диана.

Джакс присви очи.

Поех си дълбоко въздух. Предстоеше ми да изиграя блъфа на живота си.

— Ще бъда кратка. Или ще спреш репортажа за семейство Рътлидж, или ще публикувам разголените ти снимки във всеки сайт за порно в мрежата.

Джакс шумно си пое въздух и ноздрите му се разшириха.

— Глупости! — изсъска Диана.

— Нима? — попитах. — Искаш ли да рискуваш?

— Тези снимки са лична собственост!

— Точно *ти* ли ще ми говориш за лична собственост?

— Двете неща нямат нищо общо, Джиана! Рътлидж са се отказали от личен живот още когато са се захванали с политика, за да управляват страната.

— Прекаляваш.

— А ти не прекаляваш, така ли? Има закони срещу порното за отмъщение. Пусни тези снимки и ще си изпатите и ти, и Рътлидж. Тогава врагът ще си *ти*.

— Има закони и срещу изнудването — казах равно, — но това не те спира. Има начини да се открие от кого доиш информация, както и да се скрие как точно снимките ти са се озовали онлайн.

Оплитах се в дяволска мрежа от лъжи, но не можех да спра.

Поех си дълбоко въздух.

— Не знам какво си мислиш, че имаш...

— Имам достатъчно. — Впих пръсти в телефона. — Откажи се от репортажа, Диана, или ще се наложи да се откажеш от репутацията си. Изборът е твой.

— Не мога да спра репортажа. Вече е твърде късно.

— Много жалко за теб.

Затворих. Джакс ме гледаше изпитателно.

— Какво правиш?

— Не съм сигурна. Блъфирам.

Телефонът ми извъня отново и аз вдигнах.

— Как можеш да постъпваш така с друга жена? — От тона на Диана струеше паника. — Как?

Не си задавах този въпрос, ако го сторех, щях да се откажа. И аз бях изпращала на Джакс свои разголени снимки преди време. Не толкова екстремни, колкото тези на Диана, но все пак... Бих била съсипана, ако публикуват някоя от тях.

— Дай ми друга опция.

— Това изобщо не е твоя работа! Джаксън Рътлидж е голямо момче. Остави го да води собствените си битки.

— Щях, ако самата аз не бях отговорна за цялата тази свинщина.

Джакс не ме изпускаше от поглед.

Диана изръмжа:

— И си готова да ме пратиш в калта заради някакъв тип, който не ти казва нищичко за себе си? Да не мислиш, че щеше да му пука, ако нещата бяха обърнати? Щеше да те зареже толкова бързо, че главата ти да се завърти! Не си мисли, че нямаше да го направи!

Беше избрала неподходящ момент да ми пробутва подобни сценарии — погледът на Джакс пламтеше от любов. Точно в този миг бях сигурна, че би направил всичко за мен.

— Разговорът приключи — казах й. Искях да затворя, преди да се огъна. Да, тя беше безскрупулна кучка, но заплахата, която й отправях, не ме поставяше по-горе от нея. — Знаеш каква е сделката.

Затворих частица от секундата преди Джакс да ме сграбчи и да ме притисне така, че да не мога да дишам.

— Господи, Джия! — Притисна силно устни в слепоочието ми. — Не очаквах да... Не исках... *Мамка му!*

Прегърнах го и се притиснах в него също толкова силно. Прав беше — първия път, когато се разделихме, не мислех за него. И нямаше да допусна тази грешка втори път.

— Ще се справим. Нали?

В гласа ми имаше умотелна нотка. Не ми харесваше да я чувам, но стомахът ми бе свит на възел, който отказваше да се разплете. Не можех да се отърся от чувството, че най-лошото предстои.

Джакс отпусна глава върху мен, тялото му бе натежало от изтощение.

— Съжалявам, скъпа, бях ядосан на всичко и на всички *освен на теб*, ти просто бе лесна мишена. Държах се като задник.

— И аз съжалявам. Изобщо не знам какво съм си мислела, когато я помолих за помощ.

— Този живот... е напълно различен. Трябва да те науча как да се справяш с него. — Докосна с устни бузата ми. — Трябваше да говоря с теб. Когато искаше отговори, трябваше аз да ти ги дам.

— Следващия път — казах. Молах се да е толкова лесно.

Би трябвало в един момент грешките ни просто да се изчерпят. Необходимо ми бе да вярвам в това.

От устните ми се изтръгна въздишка. Онова, което имахме във Вегас... изглеждаше толкова ясно. Толкова истинско. Сега всичко бе размазано, замъглено от семейните ни връзки. Скърбях за невинността, която връзката ни бе загубила с времето.

Но тъгата по онова, което си беше отишло, не ми пречеше да ценя това, което все още ни свързваше. В обятията на Джакс се чувствах точно там, където трябва да съм. Единственото друго място, което ми даваше подобно усещане за завръщане у дома, бе „Роси“.

Вече знаех какво е да изгубя този мъж. Сега предстоеше да науча какво е нужно, за да го задържа.

Джаксът се отдръпна и ме погледна, не спираше да плъзга ръце нагоре-надолу по гърба ми.

— Тъкмо тръгвах след теб. Ако беше излязла, вече щях да те връщам вкъщи.

Сгущих се в него, исках да го успокоя и да получа успокоение. Усещах напрежението в тялото му, изопнатите нерви, които можеха да се скъсат всеки миг.

— Щеше да се наложи да се постараяш.

Вдигна длани към врата ми, за да притисне напрегнатите мускули. Разтопих се под изкусните му пръсти и изстенах.

Той наведе глава и гласът му прозвуча ниско и гърлено:

— Ще се постарая сега.

Макар да бях подготвена за целувката, тя ме остави без дъх. Джакс притисна устни към моите силно и лакомо, с нотка на дива необузданост, която не бях вкусвала, откакто бяхме във Вегас. Галеше устата ми с език бързо и силно, проникваше надълбоко с опустошаваща съблазнителност. Намеренията му бяха ясни още преди да проговори.

— Искам те — каза нежно и проследи устните ми с върха на езика си. — Зад вратата има над десет човека и не ми пука. Не мога да съм тих, когато те чукам... Ще чуят, когато свърша в теб. Ще видят лицето ми, когато изляза. Не ме интересува. Ако в следващите десет минути не съм дълбоко вътре в теб, ще си изгубя ума.

— Джакс...

Телефонът ми започна да звъни, но аз изключих звука и го пуснах, без да се интересувам къде ще падне. После сграбчих косата на Джаксън и го задържах неподвижен, докато изпивах устните ми.

Обичах да го целувам. Обожавах устните му — толкова твърди и въпреки това нежни; дрезгавите звуци, които издаваше от удоволствие; ненаситността му. Караше ме да вярвам, че не би могъл да живее без мен.

Хвана ме за китката и насочи ръката ми надолу към набъбналия си penis, за да обвие пръстите ми около него. Беше твърд като камък и апетитно плътен. После издърпа дланта ми към гърдите си и я притисна към бясно биещото си сърце.

— Джия...

Изгубих контрол.

Задърпахме дрехите си, откъсвахме копчета и раздирахме деликатни шевове. Отчаяно исках да го имам, обхващах с устни и зъби всеки сантиметър златиста кожа, до който успях да се добера, борех се с всяко парченце плат, застанало на пътя ми.

Смътно долових, че телефонът ми вибрира, но не ми пукаше. Нито на Джакс. Всичко около нас гореше, а ние имахме очи единствено един за друг.

Той ме отпусна назад и щом гърбът ми опря в леглото, се освободи от съсипаната си риза и се надвеси над мен. Кожата му пламтеше, изгаряше ме дори през дрехите. Докато смучеше жадно езика ми, обхвана едната ми гърда и я притисна алчно. После отмести дантелената чашка, за да докосне голата кожа.

Задъхах се от целувката, зърното ми се втвърди в дланта му. Джакс разкопча скритите копчета на шития си по поръчка панталон и изръмжа, когато се настани върху мен и прикова ръцете ми към леглото.

— Ти първа — промърмори.

С умелите си пръсти описваше кръгчета около зърното ми и го извиваше, изпращаше стрели на удоволствие до най-дълбоката ми същност.

В следващия миг устата му, която обожавах, беше на гърдите ми и течен пламък обгръщаше чувствителното ми зърно. Бузите му хлътнаха в засмукване на втвърденото връхче. Сложил бе ръка между краката ми и триеше пулсиращия ми отвор през панталоните, а еректирания си член търкаше възбуждащо в бедрото ми.

Ароматът и топлината му ме обграждаха, обхождаше цялото ми тяло с ръце. Искаше ми се да се контролирам, но той бе твърде бърз и се плъзна надолу, преди да успея да го спра.

Улови погледа ми, докато смъкваше панталона и бельото ми.

Седнах и свалих блузата и сутиена си. Телефонът ми вибрираше безспирно и налагаше забързан, неотложен ритъм. Джакс се претърколи по гръб, разкопча ципа, повдигна таза си и избута надолу панталона и боксерките си. Взе ме така, беше твърде нетърпелив, за да се съблече докрай.

Отворих се за него, обвих го с ръце и извиках името му, когато притисна таза ми надолу и вкара пениса си до половина в мен.

Наведе глава и изръмжа в ухото ми:

— Пусни ме, скъпа.

Придърпах го, гърчеща се и задъхана. Забивах нокти дълбоко в стоманените мускули на гърба му, стегнах бедра около неговите. Същия миг вече бях още по-мокра, възбудена от безпомощното

потръпване на таза му, докато тялото му несъзнателно търсеше по-дълбока връзка с моето. Може и да имах нужда от малко повече предварителна игра, но бързо наваксвах, вагината ми се свиваше около члена му в ритмични пулсации.

— Точно така — пророни, останал без дъх, отдръпна се леко и проникна с нов натиск. — Поеми го.

Изстенах, когато се плъзна още по-дълбоко, борех се срещу ръцете му, които не позволяваха да се извия нагоре.

И изведнъж вече го нямаше. Остави ме тръпнеща и празна. В следващия миг устата му бе между краката ми. Джакс ме ближеше, обхождаше клитора ми с език и пърхаше по туптящите нерви. Сграбчих чаршафа в юмрук, извих гръб като дъга. Преминах от липсата на готовност до оргазъм толкова бързо, че свършването ме изненада.

Топлината се разпръсна по кожата ми като треска. Тръпки на удоволствие разтресоха тялото ми. Всмуках жадно въздух и се извих — далеч от сладкото мъчение на талантливия му език. Джакс хвана ханша ми с две ръце и ме притисна надолу, принуждаваше ме да поема плитките скоростни всмуквания. Беше дяволско изтезание, заради което още по-отчаяно закопнях за стоманената дължина на члена му.

В мига, в който се раздвижи, за да се плъзне върху мен, аз го обвих с крака и се завъртях, за да го възседна. Лежеше величествено изтегнат — златист, горещ и с обезумели от страст очи. По стегнатите мускули на корема му лъскаха капчици пот, скулите му блестяха.

Господи, беше безумно секси. Сграбчи бедрата ми и ме издърпа върху себе си по такъв начин, че почувствах неистова необходимост да го яздя. Да взема онова, от което имам нужда. Да го притежавам.

Хванах го в ръка и го наместих, държах члена му прав, за да се плъзна върху него. Беше толкова твърд, че устата ми се напълни със слюнка. Погледнах дългия мощен пенис в дланта си и облизах устни. Искях да го вкуся.

— После — изръмжа Джакс и повдигна таза си, за да намести главичката. Кожата ми настръхна, щом усетих колко е горещ. Изгаряше и ме отнасяше със себе си в огъня.

Придърпа ме надолу и аз изстенах, бях толкова влажна и готова от чудото на устата му, че го поех до основата с едно-единствено

движение. Изви врат, повдигна гърба си от леглото и през стиснатите му зъби се откъсна стон от удоволствие:

— Джия.

Гърлото ми гореше. Да знам, че съм му дала това, от което има нужда... Да виждам как си възвръща равновесието благодарение на мен... нищо друго не ми влияеше по такъв начин.

Джакс се изправи, напрегна добре оформените си мускули и зарови лице във врата ми.

— Обичам те.

— Джакс... — Впих пръсти в косата му и придърпах главата му по-близо.

— Искам да замина някъде с теб — промърмори. — Да се махнем и да кажем на всички да вървят по дяволите.

Стегнах се около него.

— За колко време?

Впи нежно зъби в кожата на рамото ми.

— Завинаги.

— Добре. — Изправих се на колене и го оставих да се плъзне навън. — Да вървим.

В следващия миг вече бях по гръб и Джакс се бе надвесил над мен с устни, извити в опасно секси усмивка.

— Първо да завършим това, което започнахме.

— Не искам никога да свършва.

Обхвана лицето ми с ръце и задържа погледа ми. Преглътна и за секунда изглеждаше така, сякаш ще заговори. После наведе глава и ме целуна, казвайки го без думи.

Седях с кръстосани крака на леглото и гледах как Джаксът се облича. Мълчеше, мислите му очевидно го бяха отнесли далеч.

— Джакс.

— Мм? — Погледна ме и празнотата в очите му бавно се разсея. Застина наред закопчаването на ризата си.

— Добре ли си?

Колкото и да бе бързал да влезе в мен, веднъж щом го направи, забави темпото. Люби ме. Бавно. Нежно. Сякаш и той бе имал нужда да си спомни предишните ни отношения.

Отвърнах на въпроса му с въпрос:

— А ти?

Пое си дълбоко въздух, после издиша.

— Да, ще трябва да се погрижа за някои неща, но вече знам какво да правя. Ти обаче ще стоиш настрана. Разбрахме ли се? Стига толкова, Джия. Няма да те оставя да...

Прекъсна го вик от дневната. Тонът бе ядосан и привлече вниманието ни. В следващия миг разпознах гласа.

Замръзнах. Сърцето ми заби трескаво от тревога. Сkochих от леглото, за да се облека.

— Брат ми е.

Бърз поглед към часовника ми показва, че в момента е най-натовареното време в „Роси“. Нервите ми се опънаха до скъсване. Причината Винсент да изостави ресторанта и да дойде у Джакс със сигурност не беше добра.

Джаксът натъпка ризата си в панталона.

— Аз ще се погрижа.

— Не. Проблемът е мой.

— Друг път. — Пъхна крака в обувките си и закрачи към вратата.

— Събра ти се достатъчно за днес.

— Джаксът...

Бравата изтрака зад него и аз побързах да се облека.

Винсент извика отново, този път звучеше още по-гневно. За да съм възможно най-бърза, извадих едно долнище за йога и спортен топ. Влязох в дневната точно навреме, за да видя как всички се изнасят. Джакс стоеше до дивана и разтриваше челюстта си, докато брат ми бе стъпил на последното стъпало към по-ниското ниво на дневната с отпуснати до тялото и свити в юмруци ръце. Носеше работната си тениска от „Роси“, а чертите на красивото му лице бяха изопнати до неузнаваемост.

— Винсент.

Той се нахвърли върху мен:

— Ще ми обясниш ли защо получавам откачени обаждания от Диана на работа?

Кръстосах ръце, сякаш за да предпазя сърцето си от студения му поглед. През целия ми живот никой от братята ми не ме бе гледал така.

— Тя каза ли ти какво е намислила?

— Диана е журналист. Това ѝ е работата, да пише статии.

— С тези думи ли ти замаза очите? Това, което прави, е нередно!

— А ти си права, така ли? — изстреля и пристъпи към мен, което подтикна Джаксън също да направи крачка напред. Винсент обърна глава към него: — Дръпни се. Ти си я накарал да го направи, Рътлидж.

Джакс кимна мрачно:

— Така е.

Онемяла за миг, отворих уста.

— Лъже! Той няма нищо общо!

— Друг път няма! — рязко изрече брат ми. — Никога не би направила подобно нещо, ако не беше той. Откъде разбра за снимките?

Не исках да намесвам и Нико във всичко това.

— Имам паролата за сървъра ти.

Изглежда ме, сякаш съм непознат човек.

— И си я използвала? Откога нарушаваш личното ми пространство?

— Направих го само днес.

— Не ти вярвам.

Думите му ме пронизаха дълбоко. Заболя ме. Много.

— Истина е.

— Можеше да ми звънеш. Можех да поговоря с Диана. Нямах нужда да...

— Нямах да има ефект — казах равно. — Никога не бих я заплашила, ако имах друг избор.

— И затова реши да се подиграеш с доверието ми и да ме замесиш в цялата каша, без дори да ме предупредиш? Отрязва ме, вместо да дойдеш за помощ при мен. Семейството ни не се държи така и ти го знаеш. — Брат ми кимна към Джакс. — Той се оправя с мръсотиите по подобен начин, не ти.

— Нямах достатъчно време, Винсент — опитах се да го убедя. Мразех се заради болката, която виждах на лицето му. Нещо прекрасно бе разрушено и тази загуба ме разбиваше на парченца.

— Щях да ти кажа.

— Твърде късно. — Брат ми погледна Джакс. — Поздравления, отрепко! Съсипа идеалното момиче!

Отправи се към вратата.

— Винсент! Почакай! — Забързах след него с неистово желание да поправа първия истински разрыв между мен и някой от братята ми. Никога не съм била така уплашена. Сърцето ми биеше толкова бързо, че ми се зави свят.

Джакс се стрелна пред мен, хвана ме за рамото и ме спря.

— Нека аз се погрижа.

Отворих уста да споря, но забелязах разрастващата се синина на челюстта му. Шокът прикова краката ми на място.

— Ударил ли те е?

— Не си тръгвай. — Погледна ме, сякаш не бях казала нищо, после насочи вниманието си към вратата, която се затвори с трясък след брат ми. — Разбираш ли ме? Чакай да се върна.

Тръгна след Винсент.

И почти две седмици по-късно аз все още чаках да се върне.

[1] Обичам те, братле (ит.). — Б.р. ↑

— Винсент е голям инат, нали го знаеш — каза Анджело и отпи голяма глътка от содата си.

— Със сигурност му липсваш — додаде Денийз и изсипа шепа пържени картофи в езерце от кетчуп. — Звънни му отново.

— Няма как. Затваря веднага щом чуе гласа ми.

Преместих стола си по-близо до масата, за да направя път на една жена, която се мъчеше да мине зад мен. Закусвалнята до офиса ми беше претъпкана и бе цяло чудо, че успяхме да си намерим места за сядане.

— Но нали на екрана на телефона му излиза твоето име? — изтъкна Денийз. — Ако наистина не искаше да говори с теб, щеше да ти се включва гласовата му поща.

Оглеждах опакования хотдог и се борех с липсата си на апетит. Изминали бяха две седмици, откакто се скарахме с Винсент, когато семейство Роси реши, че е крайно време да се взема в ръце. Първо ми звънна мама, после се обади и Нико, а Анджело и Денийз ме поканиха да обядваме заедно. Вече имах чувството, че и баща ми ще изскочи отнякъде.

— Джиана — улови ме за ръка Денийз. — Трябва да се срещнете, да поговорите и да се изясните. Сега и двамата се чувствате зле.

— Най-добре се нанеси обратно. — Анджело улови погледа ми. — Няма защо да живееш сама в апартамента на Джаксън.

Това бе единственият плюс на караницата ми с Винсент — даваше ми извинение да си стоя у Джакс, макар че самият него го нямаше.

— Джаксън още ли ти се обажда? — подпита Денийз, докато трупаше нова порция пържени картофи в кетчупа.

— Всяка нощ — кимнах.

Говореше ми колко му липсвам. Споменавахе, че работи усилено, без да разкрива нищо повече, което пък ме поставяше в

особено положение. Нима бяхме скъсали и той просто не смееше да го изрече? Или пък се обаждаше само да провери дали вече съм се изнесла, за да може той да се нанесе?

Но защо тогава ми говореше нежно като на любима жена, при която скоро ще се прибере от командировка?

Анджело въздъхна.

— Знам, че не искаш да го чуеш, но е за твое добро, Джиана. Той те превръща в нещо, което не си. Нищо няма да се получи между вас.

Нощем лежах сама в мрака и мислите ми винаги стигаха до същия този извод. Статията на Диана така и не видя бял свят, но без значение какво бе направила или казала, за да изтегли материала в последния момент, това доведе до уволнението ѝ. Още ми тежеше на съвестта, че стана така.

— Обичам го — промълвих. — Толкова силно, колкото ти обичаш Денийз. Ще се изненадаш на какво си способен, ако някой заплаши да разпространи навсякъде информация за нейните лични дела.

— Напротив, няма да се изненадам — настоя Анджело и за миг заприлича на баща ни, когато трябваше да ни съобщи неприятна новина. — Отлично разбирам защо ти постъпи така. Но светът, в който живее Джаксън, е адски различен, знаеш го. Такъв живот не е за теб.

Остатъка от работния ден прекарах в офиса. Обмислях какво да предприема, за да си стъпя на краката. В професионален аспект всичко беше наред. Чад се чувстваше добре в компанията ми и отлично се сработваше с Инес и Дейвид. Бяхме взели решение относно интериора на ресторанта и нещата вървяха по план. Лей следеше всичко отблизо, но не ми се месеше. Отивах на работа с радост и споделях щастието си от това с Джакс. Вече не се притеснявах да обсъждам събитията в офиса с него — вярвах, че той самият иска да ми се случват все хубави неща.

Беше малко странно всъщност. Връзката ни стана още по-силна именно заради кашата, която Диана забърка, а в същото време бяхме разделени. И не можех да проумея защо.

След работа се отбих в семейния ресторант. Нашите бяха прави, трябваше да изгладя отношенията си с Винсент.

Брат ми тъкмо бе поел часа, в който се предлагаше храна на промоция. Трудеше се усърдно при бара, но веднага ме забеляза и се намръщи. Концентрира се върху питието, което приготвяше в типичния за него стил — без да флиртува безсрамно като брат ни Нико. Въпреки сдържаността му обаче мацките, които не го изпускаха от поглед, бяха не по-малко от тези, които се лепяха на Нико. А и на Винсент му отиваше да е мрачен и строг.

Придърпах един стол до бара и седнах да го погледам как работи. Имаше няколко претендентки, които усърдно се бореха да привлекат вниманието му, но знаех, че в момента той мисли само за мен. Повече не вдигна очи към моите, но затова пък родителите ни не спираха да ни наблюдават.

Когато Винсент се пресегна да постави чаша бира пред клиента, който стоеше от дясната ми страна, реших най-сетне да разчупя леда и казах:

— Съжалявам.

Брат ми рязко си пое въздух и целият се стегна. После грабна останената на бара петдоларова банкнота, пусна я в буркана за бакшиши и каза на Джен — момичето, което му помагаше, че си взима кратка почивка.

— Нямах проблем — отвърна с разбиране тя и ми се усмихна.

Щом минах от другата страна на Винсент, той махна нетърпеливо с ръка и изрече само:

— В офиса.

Държанието му неизбежно ми напомни за Джакс, но се постарях да не мисля за него точно в този миг и се концентрирах изцяло върху това какво да кажа на брат си.

— Моля те, прости ми — беше всичко, което съумях да измисля.

Той скръсти ръце:

— Вече съм ти простил.

— Така ли? — Примигнах изненадано. Облекчението ми беше толкова силно, че за миг изгубих равновесие и се подпрях на татковото бюро. — Тогава защо не ми говориш?

— За да те накажа. И защото не ми се слушаха извинения. Ако връзката ти с Джакс означава да изгубиш себе си, тогава по-добре го зарежи.

— Аз забърках всичко с Диана, той нямаше нищо общо. Не знам защо ти каза, че е замесен.

— Защото наистина е! — отсече Винсент и вдигна ръка, за да прекъсне възражението ми. — Ако не го проумееш, няма смисъл да говорим изобщо. Ти подходи към ситуацията като Рътлидж, а не като Роси, а това си го научила от него!

Замислих се и несъзнателно погледнах към семейния портрет на стената.

— Прав си — признах най-накрая.

— Разбира се, че съм прав — каза той и прокара ръка през косата си.

Изведнъж пристъпи към мен и ме грабна в прегръдката си.

Цялата се разтърсих от хлипове. Преди да се озова в обятията му и да усетя искрената му любов, не знаех, че в мен са се събрали толкова много сълзи.

Винсент изсумтя и ме стисна още по-силно. Знаех, че ненавижда сълзи и плачещи жени, но не можех да се спра. Освен това имах нужда да си поплача.

— Ох, хайде, стига вече — промърмори той.

— Липсваше ми — подсмърчах си.

— Никъде не съм ходил!

— И Джакс ми липсва. Няма го вече толкова дни.

— Знам — въздъхна дълбоко.

Най-сетне се отдръпнах от него и се поуспокоих.

— Не знам какво да правя.

— Като за начало спри да ревеш — изсумтя Винсент. — И спри да се притесняваш за Джакс. Просто оправя някои лични дела.

— Какво? Какво имаш предвид? Откъде знаеш?

— Той ми каза — отстъпи крачка назад брат ми.

— Защо на теб? — недоумявах, докато си бърших сълзите от бузите. — Защо не е казал на мен?

— Защото навярно съм единственият, който няма да тръгне да го разубеждава.

— Моля те, не говори с недомлъвки.

— Не очаквай точно аз да говоря от негово име, Джиана. Въпросът е личен и само от него зависи дали и какво ще ти каже.

— Много ме дразниш, знаеш ли?

— Да, но ти си го заслужаваш — засмя се и ме прегърна. — Трябва да се връщам на бара. Искаш ли да ти поднеса питие?

— Ще ми се да ми поднесеш истината — въздъхнах и се облегнах на него.

Върнахме се в залата на ресторанта и забавих ход. Разпознах снежнобялата коса в препълненото помещение още отдалеч. И сякаш доловил погледа ми, Паркър Рътлидж се обърна и ме видя. По удовлетворението, което се изписа на лицето му, разбрах, че е дошъл да търси мен.

Отначало се притесних. Нима се бе случило нещо с Джакс?

— Викни ме, ако се наложи — каза Винсент и нежно стисна рамото ми, преди да се върне на бара.

Паркър се отправи към мен, а аз се притесних да не би очната линия и останалата част от грима ми да са се размазали. Попригладих полата си и съжалих, че не съм минала през тоалетната да се поосвежа.

Бащата на Джакс носеше черен костюм и бледосиня вратовръзка и изглеждаше готов да превземе света. А аз хич не бях в борбено настроение.

— Джиана — прегърна ме набързо той. — Искях да поговорим.

— Всичко наред ли е?

— Страхувам се, че не. Може ли да поговорим?

— Разбира се — уверих го и понеже изглеждаше адски сериозен, предложих: — Да идем в апартамента?

Изгледа ме сконфузено.

— Джаксън изрично ми забрани да те притеснявам на работа или в апартамента, но аз така или иначе щях да го направя, ако не те бях открил тук.

Стрелнах с поглед бодигарда, който ходеше навсякъде с мен. Дали беше подсказал на Паркър къде съм? Не че ми пукаше всъщност.

Улових погледа на майка ми и посочих с ръка към една от малкото свободни маси. Тя разбра веднага, кимна и отбеляза масата като запазена.

Още щом седна, Паркър започна:

— Наложително е да говорим с Джаксън. На път е да направи ужасна грешка.

— Каква?

— Не може просто така да се откаже, тази игра му е в кръвта. Но има и нещо по-важно, той носи отговорност за страната. Притежава необходимите качества да промени целия свят, ако се наложи.

Паркър очевидно смяташе, че съм наясно с плановете на Джакс. Реших да не му казвам колко греша, макар че вече се досещах за какво става дума и едва успявах да сдържа радостта си. Нима Джакс бе решил да зареже семейния бизнес заради мен?

— Сигурна съм, че прави всичко по силите си.

— Как може да знае какво е по силите му, преди да се е кандидатира?

— О... — Точно тази възможност не ми беше минавала през ума. А тя беше адски сериозно постижение. Но искрата на надеждата бързо изгасна. — Не знаех, че иска кариера в политиката.

Събеседникът ми се наведе към мен:

— Джаксът ми каза как си се справила с онази репортерка. Ти си истинско съкровище, Джиана. За да се издига в йерархията, той ще има нужда точно от жена като теб! Рамо до рамо с теб би могъл да стигне и до Белия дом!

Самата идея беше опияняваща.

— Белия дом... Шегуваш ли се?

Паркър се облегна.

— Съмняваш ли се в способностите му?

Втрених се в него, разтърсена от смелите му мечти за Джакс.

— Синът ти може да направи каквото си поиска — признах. — Невероятен е.

— Съгласен съм.

— Докато съм част от живота му, ще го подкрепям във всяко негово начинание — казах и си поех дълбоко въздух: — Но...

— Какво?

Нямаше как да го кажа безболезнено.

— Знаеш ли, че според него алкохолизмът на майка му се дължи на цялата публичност, която съпътства политическия живот?

Паркър се стегна и стисна зъби.

— Той е по-силен от нея — процеди.

Тук бяхме на едно мнение.

— Имам чувството, че се страхува за мен — споделих.

— Знам — отвърна. — Ето защо трябва да говориш с него. Кажу ми, че можеш да понесеш стреса. Трябва да го убедиш.

Извърнах очи към бара и срещнах погледа на Винсент. Сега вече думите му за разубеждаването на Джакс добиха смисъл.

— Знаеш ли къде е? — попитах.

— Да, във Вашингтон. Мога да те заведа.

Погледнах го.

— Готова съм, да тръгваме.

Очаквах да отидем в имението на семейство Рътлидж, но в крайна сметка се озовах пред вратата на апартамент във висока сграда. Доскоро и през ум не ми минаваше, че един ден ще свикна да летя с частен самолет, но животът ми се беше променил много. Опитвах се да се адаптирам възможно най-бързо. И все пак единственото нещо, на което така и не успях да се науча, бе да живея без...

— Джакс! — казах, щом вратата се отвори и той застана на прага.

Сърцето ми ускори ритъм. Той изглеждаше изкусително. Ушитият му по поръчка костюм не можеше да смекчи сянката, легнала на изпитото му лице. Косата му беше малко по-дълга от обикновено, брадата — набола, а погледът — трескаво втренчен в очите ми.

Без да продума, ме грабна в обятията си и ме целуна, сякаш бе умираше от жажда без мен. Увих ръце около него и отворих широко уста, за да нахлуе възбуждащо свирепо в мен с немирния си език.

Притесненията, които ме мъчеха по време на полета, изчезнаха моментално. Каквото и да го бе задържало далеч тези дни, не беше свързано с чувствата му към мен. Все още ме искаше.

Дръпна ме навътре в апартамента, затвори с крак вратата и ме притисна към нея.

— Чакам да ми звъннат след малко — прошепна, все още залепен за устните ми. — После ще те чукам адски дълго.

Ударих го лекичко по рамото.

— Какво правиш във Вашингтон?

— Знаеш какво правя. Затова си тук, нали? — Пусна ме и се отдръпна. — Паркър ли те изпрати?

— Само помогна с транспорта. Решението да дойда беше мое.

— Рано или късно даже той ще схване накъде вървят нещата — заяви Джакс и посочи към двойната врата. — Спалнята е там. Влез и ме изчакай. Гола.

Едва сподавих усмивката си. Знаех, че нарочно се държи толкова арогантно.

— Мечтай си — казах.

Тъкмо бе стигнал до бюрото в дневната, отрупано с листовے хартия и химикалки, когато ме чу и се обърна. Апартаментът беше значително по-малък от този в Ню Йорк и разполагаше само с най-необходимото откъм обзавеждане. Имаше диван и масичка, но не и телевизор, нито пък картини по стените.

— През изминалите две седмици мислех само за теб. — Взе телефона си и се подпря на бюрото. — Откакто те познавам, виждам в очите ти мечтата за семеен уют. Мислех си, че не съм човекът за теб. Грешах. И един ден, когато си готова, ще сбъдна тази твоя мечта. А ти ще ми дадеш едно или две прекрасни момиченца с твоята къдрава коса и убийствена усмивка.

Прималя ми.

— Джакс...

Телефонът му звънна и той вдигна.

— Денис... Да, правилно си чул. Искан да изясним нещата помежду ни. Що се отнася до Паркър... Не, няма да ме върне обратно в играта. Напускам. — Погледна ме. — Ще се женя. Да, това е хубаво нещо... Благодаря. Успех на следващите избори, сенаторе.

Наблюдавах как приключва разговора и оставя телефона на бюрото.

— Още си с дрехи — отбеляза, скръстил ръце.

— Не спя с женени мъже... — Опитвах се да се овладее, но сърцето ми биеше лудешки.

Имаше нещо различно у него. Нещо, което ми напомняше за онзи Джакс, когото срещнах във Вегас. Харесваше ми. Много.

— Не казах, че съм женен. — Кривата му усмивка беше закачлива. — Поне засега не съм. Не казах и че искам да спим.

— Дразнещо самоуверен го раздаваш.

— Луда си по мен.

— Или просто луда. — И аз скръстих ръце. — Тук ли си бил през цялото време?

— През повечето.

— И не можеше просто да ми кажеш?

Стояхме в двата края на стаята, но усещах непреодолим порив да тръгна към него.

— Обещах си да не нося повече проблеми вкъщи и да не те забърквам в тях. Искях да започна начисто.

— Начисто?

— Да, исках да останете само ти и „Рътлидж Кепитъл“.

Не ми достигаше въздух.

— Не съм те молила да го правиш — промълвих едва.

— Не си, но трябваше да се направи. А и исках да ти оставя време да се помириш със семейството си и да решиш дали да ми простиш, че те поставих в такова неприятно положение. — Несъзнателно почеса наболата си брада и гласът му потрепери: — Като те гледах как се разправи с Диана... и как нарани брат си... това ме съсипа, Джия. Намразих се, задето те подложих на...

— Всичко е наред — уверих го. — Помирихме се.

— Радвам се. Но този случай щеше да е само началото. — Свали сакото си. — Всички глупости, които ти наговорих: да бъдеш силна, да се справяш решително... Осъзнах, че звучат като предсмъртни думи. Като онези, които изтърсих пред майка ми. Те я убиха, убиха надеждата в очите ѝ да ме отърве от живота, който ненавиждаше.

— Недей! — Сърцето ми се късаше от болката и срама, изписани на лицето му. — Не се обвинявай.

— Но аз го заслужавам. — Започна да разтрива уморено врата си. — Ще намеря начин да живея с тази вина. Бях млад. Неразумен. Запленен от егото си и сигурен, че проклетият ми баща е национален герой. Не ми пукаше, че амбицията му унищожаваше семейството ни. Няма да причиня това на нас! Успехът не си струва, ако в замяна те изгубя отново. Какъвто и да е той.

Усещах гърлото си пресъхнало. В този миг обичах Джакс повече от всичко на света.

— Дори влизането в Белия дом?

Той се разсмя и в очите му затанцуваха игриви пламъчета.

— Значи и това ти е пробутал, а? Не би могло да се случи. Паркър си въобразява, че вижда себе си в мен, сякаш съм шибано огледало.

Навярно бе прав.

— Няма да живея по неговите правила, Джия. Ще живея живота, който той трябваше да избере. Ще се ожена за прекрасно момиче от страхотно семейство и ще се погрижа съпругата ми да е щастлива и в безопасност. Ще имаме деца, няколко кучета, а от време на време дори ще каним на барбекю докачливите ѝ братя.

— Ще ти бъде ли достатъчно вълнуващо?

— Абсолютно. Особено ако успея да те измъкна от тези дрехи.

Пристъпих бавно към него и положих ръце на гърдите му. Сърцето му биеше силно и уверено.

— Искам да си щастлив. А не да правиш саможертва, за която един ден ще съжаляваш.

Джакс стисна ръката ми и ме целуна по челото.

— Истински щастлив съм само с теб. Що се отнася до останалото... Стараех се да живея според думите, които изрекох пред майка ми. Защо иначе ѝ ги казах? Защо иначе ѝ причиних толкова болка? А и съм голям инат, ако не друго. — Изкриви устни в мрачна усмивка. — Твърде късно е да поправа онова, което ѝ причиних, но мога да не допускам същата грешка в нашите отношения.

Затворих очи. Дали съзнаваше, че искреността в думите му за семеен уют и деца ме обвързваше с него по-силно от всякакви брачни клетви?

— Обичам те.

— Знам — изрече и докосна с устни кожата ми. — И никога няма да се усъмня в това. Никога вече.

— Баща ти няма да се откаже лесно от плановете си за теб — предупредих го и за миг се отдръпнах.

Джакс сви рамене, но лицето му излъчваше решителност.

— Стига ти да не се откажеш от мен, няма значение.

— Не се притеснявай — уверих го и се повдигнах на пръсти. Захапах лекичко долната му устна и се засмях, когато той изпъшка. — Ако не друго, аз също съм голям инат.

ЕПИЛОГ

— Още не мога да повярвам, че е истина — изрекох и вдигнах поглед към Лей.

Шефката ми се ухили и леко чукна тънкостенната си чаша с шампанско в моята.

— Истина е, също като огромния годежен пръстен на ръката ти.

Протегнах ръка, както правех стотици пъти на ден, и се захласнах по петкаратовия изумруд, с който Джакс ми се вриче. Предложението му беше най-вълнуващото събитие в живота ми, макар че отварянето на първия ресторант от веригата „Трифекта“ не оставаше по-назад.

Откъснах поглед от бижутото и насочих вниманието си към майстор готвачите, които бяха звездите на празненството. Чад, Дейвид и Инес изглеждаха като едно неделимо цяло и разговаряха с ВИП гостите, поканени на специалното откриване в зала „Атланта“.

— Чад е страхотен! — изтъкнах очевидното. Лей беше чувствена жена и не би пропуснала да забележи, че апетитният мъжкар е истинска наслада за окото. — Адски много се гордея с него.

— А аз адски много се гордея с *теб*. Без твоите упоритост и отдаденост нямаше да сме тук сега.

— Благодаря ти, че ми даде тази възможност — казах.

Усмивката ѝ ме изпълни с радостен гъдел. Брошката с логото на „Трифекта“ искреше на яката на червената ѝ прилепнала рокля, обгърнала изящното ѝ тяло. Заради разпуснатата коса и блясъка в очите си изглеждаше млада и енергична.

— Съчувствам ѝ — промърмори Лей и дискретно посочи към края на тълпата, където се навърташе Стейси Уилямс и не сваляше очи от брат си. — Интересно кога ли ще отвори своя първи ресторант?

— Добър въпрос. Засега нищо не съм чула.

Красивата червенокоска не изглеждаше особено радостна. Дали защото брат ѝ влезе в отбора на известните преди нея, или защото Иън

не се отделяше от Изабел цяла вечер? По всичко личеше обаче, че Пембри си има нова фаворитка.

— Притеснява ли те, че той е тук? — попитах, след като обходох залата с поглед и най-после открих Джакс, който говореше с водещия на едно телевизионно предаване по „Фууд Нетуърк“.

Поех си дълбоко въздух и се насладих на обаянието на моя мъж, което не спираше да ми въздейства все така силно въпреки месеците, прекарани заедно. Носеше стилин черен пуловер и черни панталони, от които смях да го освободя само след няколко часа. Той улови погледа ми и намигна.

— Кой, Иън ли да ме притеснява? — Лей поклати глава. — Щях да се изненадам, ако го нямаше. Върви да го поздравиш.

— Защо не дойдеш и ти?

— Когато той благоволи да дойде при мен, ще го поздравя — усмихна се. — Даже ще го черпя едно питие. Поне това му дължа.

Вдигнах чаша в прощална на здравица и последвах съвета ѝ — смесих се с тълпата. От скритите колони се носеше разнообразна фюжън музика и сякаш отразяваше вида на менюто. На гостите много им харесваше храната и настроението беше приповдигнато. Отварянето на ресторант си беше грандиозно събитие. А аз, също като Лей, не можех да живея без големи постижения. Съвсем скоро и Винсент щеше да открие свой собствен ресторант „Роси“. Имаше толкова много поводи за празнуване! Всичко в живота ни се нареждаше.

— Поздравления, Джиана! Страхотно постижение.

Спрях и погледнах към Иън Пембри. Майка ми би го нарекла „симпатяга“. Аз го възприемах като обаятелен мъж с неоспорим чар.

— Благодаря — изрекох и протегнах ръка. — Но всичко е заслуга предимно на майстор готвачите.

Докосна пръстите ми със сухите си устни.

— Знам много добре колко работа отнема организирането на подобно събитие. Поздравленията ми са за теб, и то съвсем заслужено.

Кимнах в съгласие и казах:

— Нямаше да успея без Лей. Тя е прекрасен учител.

— Знаеш ли — в сините очи на Пембри проблесна закачлива искра — колко много можеш да постигнеш съвсем сама, без Лей. Потърси ме, когато си готова за тази решителна стъпка.

За момент се поколебах, после реших, че няма да си държа езика зад зъбите:

— Ти постъпи много лошо с нея. А тя те обичаше.

Иън се вцепени, но преди да отговори, спря поглед върху някого зад мен. Разбрах кой е привлякъл вниманието му, когато през кръста ме прегърна твърда като желязо ръка.

— Джаксън — поздрави го Пембри сухо. — Разбрах, че и на теб трябва да честитя.

Джакс ме придърпа към себе си и каза:

— Аз съм щастливецът, който получи втори шанс.

Изгледах Иън многозначително, тъй като репликата на годеника ми подчертаваше казаното от мен. Възрастният мъж пестеливо се усмихна в отговор.

Джакс ме поведе нанякъде. Галеше кръста ми със силната си ръка по такъв начин, че в ума ми веднага изплуваха разгорещени помисли.

— Резервирах същата стая, в която бяхме тук предишния път.

Нямаше как да забравя онази среща. Беше повратна точка в отношенията ни — началото на един край, който постави ново начало.

— Да не би да ставаш сантиментален? — попитах закачливо, спрях и го погледнах в очите.

— Опитвам се да поправя грешките, допуснати в миналото.

— О, така ли? И кои по-точно?

Той нежно прокара пръст по носа ми и трапчинката му се показва. Потупа леко върха на нослето ми, при което меко казано ми се подкосиха краката.

— Оставих те гола и изгаряща от желание. Трябва да поправим това.

— Мисля, че си ме поставял в неудобно положение повече от веднъж. Май трябва да си направя списък.

— Добра идея — засмя се Джакс.

— Може да се окаже доста дълъг списък — предупредих го и си спомних всичките пъти, когато ме докарваше до ръба на възбудата, а после ме принуждаваше да чакам и да си мисля как ще полудея.

Улови ръката ми и започна да си играе с годежния пръстен.

— Добре, че имаме на разположение толкова много време.

Цял живот. Тъкмо колкото да ни стигне.

КАКЪВ ТИП МЪЖЕ ПРИВЛИЧАШ?

По света има всякакви мъже, но за целите на теста те са разпределени на 5 основни категории. Отговори на въпросите, за да разбереш дали привличаш романтици или диваци... или господа, чиито характери са нещо по средата.

1. Какво правят обикновено мъжете, с които излизаш?

- а) Очакват ти да платиш сметката в ресторанта.
- б) Настояват те да платят.
- в) Плащат с нежелание и използват това като повод повече да не се виждате.
- г) Никога никъде не те водят.
- д) Очакват да си разделяте сметката или да се редувате при плащането.

2. Какви са мъжете, с които се виждаш?

- а) Прекалено романтични и страстни.
- б) Страстни само докато играеш по техните правила.
- в) Страстни по-рядко или само в началото на връзката ви.
- г) Страстни само в леглото.
- д) По-скоро страстни, отколкото равнодушни.

3. Как реагира мъжът до теб, когато кажеш, че имаш проблем?

- а) Споменава за свой проблем, който е много по-сериозен от твоя.
- б) Посочва ти как да го разрешиш.
- в) Избягвате.
- г) Приема, че си достатъчно силна, за да се справиш сама.
- д) Предлага да го обсъдите и после подкрепя взетото от теб решение.

4. Когато срещнеш мъж и той ти обещае да ти звънне, какво прави всъщност?

- а) Звъни още на другия ден... както и всеки следващ ден след това.

- б) Обажда ти се, но звучи твърде зает за разговор.
- в) Не се обажда.
- г) Звъни посред нощ и предлага да ти дойде на гости.
- д) Обажда се точно когато е казал, че ще го направи.

5. На среща си, но наоколо има и други жени. Как се отнася с тях мъжът до теб?

- а) Въобще не ги забелязва.
- б) Обръща им внимание, флиртува безобидно и се старае да не наранява чувствата ти.
- в) Флиртува безогледно с всяка една от жените.
- г) Изтъква колко привлекателни са другите жени.
- д) Държи се приятелски с тях, но спазва дистанция.

6. След като сте правили секс, как се държи мъжът най-често?

- а) Изпитва нужда да си поговорите или да е близо до теб.
- б) Държи се прекалено покровителствено.
- в) Обръща ти гръб, заспива и никога повече не ти се обажда.
- г) Забравя името ти.
- д) Държи се с теб по същия начин като преди.

7. Когато звъниш на мъже, които са те впечатлили, как реагират най-често?

- а) Радват се, че си се обадила, и те насърчават пак да им звъннеш.
- б) Дават ти да разбереш, че те ще те търсят, а не ти тях.
- в) Държат се така, сякаш са твърде заети, и бързат да ти затворят.
- г) Казват ти, че след малко ще ти звъннат, но така и не го правят.
- д) Държат се така, както когато те ти звъннат.

8. Какво правят най-често мъжете, с които се срещаш, когато влезете в спор?

- а) Предават се и приемат твоята гледна точка.
- б) Опитват се да те убедят, че тяхната гледна точка е правилната, а не твоята.
- в) Отказват да спорят, но после ти се сърдят.
- г) Пренебрегват гледната ти точка изцяло.
- д) Търсят общ език.

9. Как действа мъжът до теб, когато има проблем?

- а) Веднага споделя с теб и търси съвета ти.

б) Определя проблема си като незначителен в сравнение с твоите.

в) Казва: „Какъв проблем?“

г) Преструва се, че проблемът всъщност е твой.

д) Отдръпва се.

10. Когато плачеш, каква е реакцията на мъжа до теб най-често?

а) Той също плаче.

б) Размеква се и е готов на всичко за теб.

в) Отдръпва се.

г) Не те приема сериозно.

д) Проявява разбиране, но не поддава толкова лесно на сълзите ти.

11. На първа среща сте. Как се държи мъжът най-често?

а) Не спира да говори за себе си, но рядко се сеца да попита за теб.

б) Иска да знае всичко за теб, но разкрива малко за себе си.

в) Доста настъпателен е, но с всяка следваща среща охладнява.

г) Не говори за себе си, нито се интересува от теб.

д) Говори за себе си и иска да знае за теб.

12. Какво е най-важното за мъжа до теб според самия него?

а) Любовта.

б) Да работи и да изкарва пари.

в) Кръгът от приятелите му или любимият му спорт.

г) Каквото и да е, стига да не е свързано с теб.

д) Точният баланс между теб, работата и другите му интереси.

13. Какво споделят с теб повечето мъже?

а) Емоциите, но не и парите си.

б) Парите, но не и емоциите си.

в) В началото всичко, после нищо.

г) Нищо.

д) И парите, и емоциите, но очакват от теб същото.

14. Как се държи с теб мъжът, когато е ядосан?

а) Говори за проблема си, но не и как да го разреши.

б) Сам се оправя с проблемите си.

в) Старае се да се успокои.

г) Обвинява теб за всичко.

д) Споделя каква е причината за гнева му и какво точно иска.

15. Какви са според теб повечето мъже?

а) Прекалено чувствителни.

б) Проявяват разбиране към чувствата ти, но самите те рядко са емоционални.

в) Само изглеждат чувствителни, но всъщност не са.

г) Студени и безчувствени.

д) Емоционални, но не и до степен да хленчат.

16. Когато изразиш мнението си по даден въпрос, как реагират мъжете обикновено?

а) Правят се, че това е най-умното нещо на света.

б) Снизходително подмятат, че нищо не разбираш.

в) Уж внимават какво говориш, но после забравят какво си казала.

г) Не ти обръщат внимание.

д) Изслушват те, дори да не са съвсем съгласни с теб.

17. Кога се интересуват от теб мъжете?

а) Когато се държиш самоуверено и смело.

б) Когато изглеждаш слаба и зависима от тях.

в) Когато се преструваш, че не се интересуваш от тях.

г) Когато ги преследваш.

д) Когато си щастлива и се приемаш каквато си.

18. Какво правиш ти при разгорещен спор?

а) Понякога се държиш излишно грубо.

б) Бориш се да наложиш мнението си на всяка цена.

в) Внезапно установяваш, че няма с кого да продължиш спора, защото всички са си тръгнали.

г) Имаш чувството, че ти се подиграват.

д) Излагаш аргументите си и се стараеш да разрешиш проблема.

19. Когато се разсърдиш на някой мъж, как действа той обикновено?

а) Чувства се гузен и моли за извинение, дори ако не е виновен.

б) Критикува те или те обвинява в излишно драматизиране.

в) Избягвате.

г) Държи се, сякаш нищо не се е случило.

д) Пита какъв е проблемът.

20. Какво усещане имаш, когато си във връзка?

- а) Че все ти си виновна.
- б) Че той е по-умен от теб.
- в) Че той непрестанно изтъква недостатъците ти.
- г) Че той те използва.
- д) Че той те харесва такава, каквата си.

Събери всички отговори „а“, за да провериш доколко привличаш мамини синчета; всички отговори „б“, за да видиш доколко привличаш покровители; всички отговори „в“, за да разбереш доколко привличаш мъже тип Питър Пан; всички отговори „г“, за да установиш доколко привличаш разбойници; всички отговори „д“, за да прецениш доколко привличаш надеждни мъже. Не се изненадвай, ако излезе, че привличаш различни типове мъже. Разбойникът и Питър Пан например имат сходни черти и е възможно да са еднакво силно привлечени от теб.

МАМИНО СИНЧЕ

Мамините синчета са онзи тип мъже, които привличаме, когато сме емоционално и/или финансово стабилни. Те търсят жени, които да са им като майки или дори като бащи. Понякога изглеждат различни и готини, защото са емоционално открити, но не се заблуждавайте. Те непрестанно изискват внимание, но рядко се интересуват от чувствата на другите.

Ако имаш от 0 до 3 отговора „а“

Рядко ти се случва мъжете да те използват или емоционално да те изсмукват.

Ако имаш от 4 до 7 отговора „а“

Макар че рядко позволяваш да те изсмукват емоционално, трябва да внимаваш докъде си готова да стигнеш заради един мъж.

Ако имаш от 8 до 13 отговора „а“

Склонна си да се забъркваш с мъже, които разчитат на твоята сила. Не позволявай ти да си единствената, която дава, дава и все дава от себе си, без да получава нищо в замяна.

Ако имаш от 14 до 20 отговора „а“

Увереността и силата ти привличат адски много мамини синчета. Пази емоциите и финансите си от източване и дори от пресъхване.

Поискай най-сетне нещо и ти от тях.

ПОКРОВИТЕЛ

Покровителите са от типа мъже, към които се стремим, когато сме слаби и се нуждаем от подкрепа. Те от своя страна обичат да са с нас, защото нашата несигурност ги изпълва със сила и увереност. Те ни контролират, покровителстват, съветват и ни обсипват с материални подаръци, стига в замяна да им даряваме нашата обич. По този начин всъщност ни потискат, защото никога няма да се научим да разчитаме на себе си.

Ако имаш от 0 до 3 отговора „б“

Макар да позволяваш от време на време някой да се погрижи за теб, ти си зряла жена, а не нечие малко момиче.

Ако имаш от 4 до 7 отговора „б“

Позволяваш на мъжете да те контролират повече, отколкото трябва, но можеш да отстояваш себе си, ако се наложи.

Ако имаш от 8 до 13 отговора „б“

Склонна си да разчиташ повече на мъжете, отколкото на себе си. Опитай се да развиеш повече самоувереност и самостоятелност.

Ако имаш от 14 до 20 отговора „б“

Привличаш мъже, които искаш да управляват живота ти. Време да е поемеш съдбата си в собствените си ръце.

ПИТЪР ПАН

Мъжете от този тип си падат по нас, когато емоционалното напрежение в отношенията липсва. Усетят ли, че нещата стават по-сериозни, се отдръпват. Често са работохолици и обичат да спортуват или да се занимават с нещо, което им помага да избягат от бурните емоции. Изпитват страх от обвързване и са готови да си стегнат багажа заради най-малкия недостатък. Те са полови атлети, които търсят само секс. Страстни ловци на жени са, но свърши ли преследването, бягат надалеч от емоционалните отговорности на истинската връзка.

Ако имаш от 0 до 3 отговора „в“

Навярно ти се е случвало да хлътнеш по някой и друг Питър Пан, но вече си научила урока си и умееш да разпознаваш този тип мъже отдалече.

Ако имаш от 4 до 7 отговора „в“

Склонна си да допускаш този тип мъже до себе си, но можеш и да сложиш край, когато решиш.

Ако имаш от 8 до 13 отговора „в“

Често се забъркваш с мъже, които никога не са до теб, когато имаш нужда от тях, а това може да се превърне в сериозен проблем за теб.

Ако имаш от 14 до 20 отговора „в“

Внимавай! Привличаш мъже, които се боят от емоционално обвързване и ще те наранят.

РАЗБОЙНИК

Мъжете от този тип обичат жени, които нищо не изискват от тях. Те са самомнителни и егоистични мъжкар, които вземат всичко и не дават нищо. Познават страха от изоставяне у жените и подло го използват. Може да са всякакви — от луди каубои до женени мъже. Те са непочтителни, обичат да подчиняват жените и ги карат да се чувстват недостойни или безполезни.

Ако имаш от 0 до 3 отговора „г“

Срещала си няколко мъже от този тип, но е под достойнството ти да се забъркваш с тях.

Ако имаш от 4 до 7 отговора „г“

Позволяваш на този тип мъже да се държат непочтително с теб, защото не си се научила да ги разпознаваш. Но научиш ли се, бягаш надалеч от тях.

Ако имаш от 7 до 13 отговора „г“

Привличаш този тип мъже повече, отколкото е добре за теб. За да спасиш достойнството си, заявявай ясно с какво не си съгласна, когато се почувстваш използвана. А после вземи правилното решение.

Ако имаш от 14 до 20 отговора „г“

Разбойниците грубо потъпкват самоуважението ти. Трябва да отстояваш себе си и да не се страхуваш от отхвърляне.

НАДЕЖДЕН

Надеждните мъже харесват надеждни жени, които са силни и способни, добросърдечни и женствени. Тези мъже не се страхуват да

бъдат емоционално открити и да решават сами проблемите си. Не се страхуват от обвързване, но и не обичат обсебващи жени.

Ако имаш от 0 до 3 отговора „д“

Помисли върху това какви мъже привличаш и защо сред тях няма от типа надеждни. Навярно имаш много неразрешени проблеми, що се отнася до връзките ти като цяло.

Ако имаш от 4 до 7 отговора „д“

Познаваш и надеждни, и не чак толкова надеждни мъже. Поработи върху самоувереността си и ще започнеш да привличаш все повече от надеждните.

Ако имаш от 8 до 13 отговора „д“

Много надеждни мъже те следват по петите. Постарай се да си също толкова надеждна като тях.

Ако имаш от 14 до 20 отговора „д“

Късметлийка си! Имаш самочувствие, добре знаеш коя си и какво искаш. Мъжете го усещат и те уважават заради това.

Издание:

Автор: Силвия Дей

Заглавие: Еуфория

Преводач: София Павлова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СофтПрес ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: ФолиАрт ООД

Излязла от печат: 22.11.2017

Редактор: Боряна Стоянова

Художник: hutterstock

Коректор: Правда Василева

ISBN: 978-619-151-407-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9266>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.